

Tàu Hoang

tiểu thuyết

1.

Lúc đó mới mờ sáng. Trời đất cũng như người. Nếu không có gì đột biến thì bắt đầu một ngày mới. Mọi sự đều bình lặng, thanh khiết. Biển cũng vậy. Mặt biển êm ả, bằng phẳng như tấm ga trải giường màu xanh nhạt đang được bao phủ bằng một lớp sương mờ giống hệt như bức màn trong phòng ngủ của một cặp vợ chồng trẻ. Hôm nay biển lặng. Chỉ có trong bờ mới nghe thấy tiếng sóng thềm thĩ, uể oải đập vào bờ, còn ngoài khơi hầu như im ắng trong sự bí mật triền miên của biển cả. Vậy mà lúc này, ở đây có thể nghe rõ tiếng sóng nhẹ nhẹ, tiếng hải âu kêu chí choé. Bật lên những tiếng động muôn thủa của biển khơi đó vì sóng đang tấp vào thân một con tàu gần như đứng im lìm tại chỗ. Con tàu lặng lẽ đến độ chết cứng giống như một cảnh bày trên sân khấu trước giờ mở màn. Con tàu sơn phần dưới màu ghi. Nửa trên màu đen - một thứ pha màu quen thuộc dành cho tàu biển viễn dương. Đầu mũi tàu hiện lên rõ ràng hai chữ Hạnh Phúc cùng lô gô của hãng tàu biển Thành Công thuộc Tổng công ty vận tải biển to nhất xứ này. Tàu Hạnh Phúc nếu buông neo ở một cảng nào đó dù là cảng trong nước hay cảng quốc tế thì nó vẫn nổi bật lên vì sự bề thế, to lớn, vạm vỡ cùng chiều dài ngút ngát của nó. Trong mọi tập hồ sơ kĩ thuật về tàu này con số trọng tải đều thống nhất ghi 5 vạn 4 nghìn tấn. Từ ống khói vẽ quốc thiều, buồng lái, hai ba chiếc cần câu hàng, hàng lan can sơn màu trắng bao quanh, và nhất là chiếc neo khổng lồ đang dính chặt vào mũi tàu đều đồ sộ, hoành tráng. Chưa cần đọc hồ sơ của nó mà chỉ nhìn bề ngoài như vậy người ta đã xếp Hạnh Phúc vào hàng tàu viễn dương lớn và hiện đại.

Vậy mà lúc này giữa biển cả mênh mông, con tàu to lớn, kèn cồng đó như cố tình thu mình nhỏ bé lại một cách khiêm tốn, yếu đuối như để cố dấu mình đi sau những lớp sóng biển vô tư. Boong tàu vắng lặng. Ngoài một đôi hải âu đang trụ mỏ vào nhau trên đầu mũi tàu. Ngay chỗ cọc để cắm cờ hàng hải thì còn có khoảng ba, bốn con hải âu khác. Con thì đứng yên như mô hình trên cọc bích, chỉ chiếc đầu óng mượt quay đi quay lại cùng cặp mắt tròn xoe, đen láy đảo xung quanh. Mấy con còn lại thì đi chầm chầm, nhàn tản và vô tư trên nền sàn sắt. Đám hải âu bỗng giật mình bay vọt lên không trung, kêu lên mấy tiếng về bụi bặm khi thấy cánh cửa sắt ở một ụ giống như căn phòng nhỏ giữa boong đột ngột mở ra cùng tiếng rì rít của bản lề cửa khô dầu. Liên sau đó một người đàn ông cao lớn, nước da nâu xăm có lẽ do dãi nắng gió, khuôn mặt vuông, bầu bầu, đôi lông mày dày, cong như một ngoặc đơn đậm úp lên đôi mắt dài, to có cái nhìn như luôn dính vào vật đang nhìn. Nhìn về mặt và bề ngoài người ta dễ nhận ra đó là một người đàn ông kiên định, sẵn sàng chấp nhận mọi thử thách trên đời. Tay ông cầm chiếc cờ lê loại lớn. Sải những bước vững chắc hơi khuỳnh khuỳnh mà bàn chân luôn bám xuống theo thói quen của người đi tàu biển, ông đến bên lan can. Nhìn mặt nước một lúc rồi ông ngẩng đầu lên ngó nghiêng xung quanh như tìm kiếm vật gì. Đó là thuyền trưởng Sơn. Một lúc sau từ cuối tàu thêm một người đàn ông nữa dáng dấp thấp bé. Nước da vốn trắng giờ đã chuyển sang màu nâu vàng. Mặt ông luôn luôn nhô ra phía trước có lẽ bởi chiếc mũi có chóp nhọn hơi héch và đôi tai có dải tai dày, chảy xệ xuống. Bên vai hơi lệch của ông đeo chiếc túi vải thô. Ông tên là Linh, chính uỷ của tàu Hạnh Phúc. Tay ông Linh cầm chai Santori mà rượu trong chai chỉ còn lưng lưng. Thuyền trưởng Sơn nhíu mắt nhìn chai rượu trên tay chính uỷ Linh :

- Rượu à. Ở đâu mà có của quý thế? Tuyệt thật. Lỡm khờm thế nào sáng này tôi lại câu được một con mực ống, thêm con cá nhám con. Đây đây. Lúc chờ ông đi lang thang quanh tàu tôi đã chế biến mấy món .

Nói xong ông chui vào khung cửa đang có cánh cửa sắt dày sụ được móc vào vách sắt bằng một cái móc to chồm rì. Một lúc sau ông bê chiếc chảo nhỏ đang bốc hơi nghi ngút:

- May thư viện còn ít sách nên có cái mà đun dần. Không hai thằng liên tục chén mì sống là cái chắc. Hôm nay đốt bộ Thủy hử rồi đây. Cừ đà này mấy bộ Tam quốc, Đông Chu Liệt Quốc rồi tuyển tập này nọ cũng phải đốt mất. Khổ. Mấy bộ ấy phải bóc bì mới đun được. Hình như bì giấy pha nhựa cứng thì phải, nên khi đun bốc lên mùi khét khó chịu lắm.... Rượu. Tuyệt vời. Ly đây. Của quý hiếm này ở đâu đấy ?

Chính uỷ Linh đưa chai rượu ra trước mặt, đầu khẽ lắc lắc :

- Tôi thấy nó ở chỗ hốc góc hầm hàng số một. Tôi đoán của này chắc là do tay Hùng thủy thủ trưởng mang xuống uống giải sầu đây. Đúng cái hôm mình sắp đi vào vùng biển Ca ri bê. Nó lại nghĩ đến hai đứa con nó. Vợ nó thì như thế nên cu cậu buồn. Hôm tôi làm công tác tư tưởng cho nó. Mới đầu thấy cu cậu dần dỗi, làm mình làm mẩy lắm. Sau, thấy có vẻ yên yên...

- Có thể đúng đấy. Thằng ấy mê rượu này lắm. Ông có nhớ hôm ở đốc Ô Nô Mi Chi nó lên phố mua cả một thùng. Nó đưa tôi một cặp. Uống cũng được. Dòng Witski. May loại SanTo Ri này làm theo chuẩn quốc tế chứ lại cứ giữ chất dân tộc như Sakê, hay anh Sochu của Hàn Quốc thì nhạt hoét... Một thằng chồng tử tế như thế mà con vợ nó thì...

Chính uỷ Linh thọc tay vào chiếc túi lôi ra một miếng sắt rỉ to hơn bàn tay, giơ lên nhìn chăm chú :

- Con người ta cũng chẳng biết thế nào. Nó là cái số ông ạ
Thấy miếng sắt trên tay ông Linh, thuyền trưởng Sơn hỏi ngay :

- Ông nhặt được thứ này ở đâu đó.

- Thì đấy. Ngay chỗ nhìn thấy chai rượu của tay Hùng. Ông xem này. Tôi thấy lớp ngoài vỏ tàu nhiều chỗ phồng rộp như bánh đa. Đưa tay định ấn vào thì nó đã tự động rời ra. Ông thử nhìn kĩ xem. Với kinh nghiệm nghề của mình chỉ cần nhìn công gang ở hầm hàng như thế, ông thừa đoán con tàu này bao nhiêu tuổi rồi.

- Trông rỉ hoen rõ hoét lại tự bong thìбет ra cũng phải trên dưới ba mươi tuổi rồi.

- Đấy. Ông thấy thằng bé nhà tôi nói đúng chưa ? Thế mà

...

- Đúng như tôi với ông nhận định. Ông còn nhớ buổi tối sau khi tàu mình làm lễ nhổ neo ra khơi. Buổi ấy có cả thứ trưởng, chủ tịch thành phố xuống .

2.

Hôm nay tàu Hạnh Phúc làm lễ xuất quân thực hiện một chuyến chở hàng sang Cu ba. Boong tàu được dọn dẹp sạch sẽ, trang trí sang trọng, tưng bừng. Toàn tàu rực lên trong màu đỏ của cờ, của biểu ngữ, của cả một dây điểm hoa quấn quanh lan can tàu. Một băng rôn màu trắng có kẻ dòng chữ đỏ “*chào mừng chuyến đi lịch sử và nghĩa tình vòng quanh trái đất của tàu Hạnh Phúc*”. Dưới tấm băng rôn là tấm phong rộng xanh nước biển ghi rõ ngày tháng và hình tàu Hạnh Phúc đang lướt sóng. Thấp hơn và ở phía trước là chiếc bàn dài phủ vải hồng có đặt bình hoa pha lê hình năm ngón tay chúm lại với những dò hoa ly. Những bông đã nở khoe màu vàng nhạt lộng lẫy rung nhẹ trong làn gió biển, những búp hoa chưa nở cứng đờ ngạo nghễ chọc lên trời xanh. Những tấm biển nhỏ bằng nhựa trắng đặt ngay ngắn trên bàn bằng khoảng cách của ghế ghi rõ chức danh các vị đại biểu. Cạnh đó là chiếc bàn tròn khá to bằng nhựa trắng cứng để những hộp giấy trắng buộc nơ đỏ đựng quà tặng. Dưới chân bàn là ngàn ngạt những két bia, rượu tây mạnh mang nhãn Mac ca lân và vang Chi lê ...Sau tấm phong xanh làm nền cho bàn các vị lãnh đạo hàng hai chục đầu bếp nhân viên của một khách sạn lớn trong thành phố mặc tạp dề trắng đang hí húi bày lên hai dãy bàn dài phủ vải trắng những món ăn. Nổi lên trên đó là những con lợn sữa quay vàng óng, mồm ngậm hoa hồng bạch. Không gian đầy ắp một thứ tiếng lao xao, lộn xộn chốc chốc lại có tiếng nói thật lớn về sốt sắng nổi lên:

- Cần thận, cần thận đấy.
- Gì thì gì khi đến giờ ăn các món đều phải nóng. Nhất là trong phòng của lãnh đạo.

Thuyền trưởng Sơn sang trọng trong bộ trang phục thuyền trưởng màu trắng toát đi đi lại lại trên khoảng trống ngay chỗ đầu cầu thang dẫn lên tàu. Dáng điệu ông bồn chồn, hai tay nắm vào nhau. Đằng sau ông dàn nhạc kèn đồng phục trắng viền đỏ đang chơi những khúc quân hành rộn rã, thúc dục. Người nào

người nẩy ôm khư khư kèn to nhỏ, các loại thanh la ..thứ nào cũng vàng chói dưới ánh nắng sớm. Gã nhạc trưởng cao, gầy, tay ve vẩy dĩa chỉ huy, chốc chốc lại ngó xuống khoảng bãi rộng dưới chân cầu tàu. Nhìn thấy thủy thủ trưởng Hùng đang đi lại, thuyền trưởng Sơn gọi giật giọng :

- Cậu nhìn thấy chính uỷ Linh đâu không ?
- Dạ chính uỷ đang ở trong phòng xem lại diễn văn .
- Úi giờ ời. Điện cho ông ấy ra đây để đón mấy cụ chứ không...À cậu đã phân công tay nào bật pháo chưa ?
- Anh yên tâm. Mọi sự đã sẵn sàng đầy đủ, chu đáo lắm rồi ạ .
- Phân công đưa nào thì bảo nó ra ngay đây.
- Thằng Tuý đứng ngay sau anh ..
- Ừ nhỉ ..Thôi được rồi. Gọi điện cho ông Linh ra đi. Nhanh lên.

Hùng vừa rút điện thoại ra lại bỏ ngay vào túi:

- May quá. Chính uỷ ra kia rồi.
- Nói xong Hùng đi về phía thủy thủ Tuý. Chính uỷ Linh tề chỉnh trong bộ com lê đen, lại gần Thuyền trưởng khế thì thào:
- Trên Tổng Công ty cho biết có thêm cả đại biểu thành phố. Ông chủ tịch, ông phó chủ tịch, giám đốc sở. Tôi vừa nhắc anh em chuẩn bị thêm phong bì .
 - Thế Bộ Trưởng có xuống không?

Chính uỷ Linh ghé sát tai thuyền trưởng Sơn thì thào:

- Thư kí Bộ trưởng vừa điện xuống bảo Bộ trưởng đang ở nước ngoài cũng điện về chúc mừng. Ông ấy còn bảo nếu thời gian tàu bốc hàng ở Cu Ba trùng với thời gian Bộ trưởng sang Mỹ thì Bộ Trưởng sẽ đến thăm tàu, nên hôm nay chỉ có thứ trưởng phụ trách cùng bên Cục hàng hải .
- Ờ sự kiện long trọng thế này mà lại....

Chính uỷ Linh khế nén tiếng thở dài :

- Nhưng mà ...

Thuyền trưởng đột ngột đưa tay lên:

- Thôi, tập trung vào. Các vị bắt đầu đến rồi đấy.

Dưới bãi cảng ngay bên chân cầu, một dãy xe hơi sang trọng lừ lừ đi dọc theo dãy công tai nở xếp tầng tầng cao ngất. Nhìn từ boong tàu xuống hàng xe hơi như thứ đồ chơi chạy

chậm dần vì hết pin. Đoàn xe tắt máy. Những cánh cửa xe lần lượt mở ra. Đoàn khách tự dưng nhìn nhau, vài cánh tay chìa ra nắm lấy lắc lắc. Rồi người nọ chỉ tay lên phía trước mời người kia, dần dần thành một đám đông đi vào lối giữa hai hàng con gái mặc áo dài đỏ xẫm đang liên tục vẫy hoa rơi rít. Vị khách đi đầu là một người đàn ông thấp lùn. Bộ com lê sẽ thật hoàn chỉnh để tôn người mặc lên vì nó được đo khá khéo và hợp với khổ người của ông nếu ống quần không quá dài so với đôi chân hơi ngắn. Nhìn dáng đi chữ bát lật bật, cùng vàng trán hói quá rộng luôn ngọ nguậy hết nghiêng bên này lại nghiêng bên khác cùng nước da ngăm đen nên ở ông ta lộ ra sự thiếu sang trọng, đàng hoàng. Khuôn mặt rộng của ông nhoẻn cười, bàn tay mập mạp với những ngón tay ngắn ngắn, tròng trọc đưa ra vẫy vẫy đáp lại....Trên boong thuyền trưởng Sơn đứng nghiêm. Mắt nhúu lại khi nghe tiếng bàn tán khế sau lưng .

- Thứ trưởng Kinh phải không ?

- Đúng đấy. Cậu chưa gặp bao giờ à ?

- Chưa. Ông này mới lên thứ trưởng được hai tháng.

Chánh văn phòng mấy đời Bộ trưởng đấy.

- Tôi nhớ ông này rồi. Năm kia theo bộ trưởng xuống họp tổng kết Tổng công ty. Ông này hay chụp ảnh lắm. Nghe nói rất giàu. Mà lại giàu từ rất sớm kia. Từ hồi chúng mình còn hút thuốc lá cuộn. Đêm nằm mơ có một cái xe đạp Pha vô rít thì ông đã đi Pơ Giô 102, 105 hút ba số. Mà toàn hút nửa điếu rồi vút đi nhé ... Trong ví toàn tiền đô.

- Không giàu lại lên được thứ trưởng ...

Thuyền trưởng Sơn quay lại đằng sau:

- Bé mồm thôi. Tập trung vào. Chuẩn bị pháo đi là vừa...

Dưới khoảng rộng chân cầu lại thêm dăm ba chiếc xe hơi nữa chậm chậm đi tới.

- Đoàn thành phố đấy. Mang nhiều hoa thế ?

- Rõ ràng thằng cha Tổng giám đốc của Công ty vận tải biển Hoa mười giờ kia. Tay này tự nhân nhưng bọm lắm. Cửa nào cũng lọt. Món hàng nào ngon ăn, gọn nhẹ, cước cao đều rơi vào tay hắn.

- Chuyện. Tự nhân bây giờ khôn ngoan là dễ luôn lắm...
Kìa kìa. Có ông mang cả bức tranh con tàu mạ vàng kia kìa

- Đồng chức vàng khỉ gì .

Thuyền trưởng Sơn phẩy tay:

- Không bàn tán nữa. Ai làm việc nấy. Pháo, pháo đâu.

Chuẩn bị. Khách bước lên cầu thang là bật được rồi. Kìa kìa, bắt đầu đi chứ.

Ngay lập tức những ống pháo ngéch lên trời, những tiếng nổ lộp bộp khô khốc vang lên. Một trận mưa giấy rực rỡ đủ sắc màu lả tả chụp xuống đầu quan khách. Thứ trưởng Kinh vừa bước lên bậc thang cuối cùng, nhươn người lên chĩa tay bắt Thuyền trưởng Sơn. Da mặt xam xám rực lên vì nắng. Khoảng trán hời lấp lánh như thoa dầu. Đôi mắt nhỏ xíu hấp hay, mồm líu ríu:

- Vui quá, vui quá. Hay lắm, hay lắm.

Chính uỷ Linh từ phía sau chồi ra vừa thò tay bắt tay thứ trưởng Kinh Thuyền trưởng Sơn hai tay nắm vào nhau giới thiệu :

- Báo cáo thứ trưởng. Đây là đồng chí Linh chính uỷ của tàu..

Thứ trưởng Kinh giọng xuề xoà:

- Biết rồi. Tôi biết ông này từ hồi còn làm ở cảng. Nghe nói mấy thằng con ông khá lắm hả. Cũng dân tàu bè, hàng hải gì đấy. Đúng không ? Ông Sơn cũng thế chứ gì. Ba bốn đời theo một nghề. Tha hồ sành sỏi, kinh nghiệm. Đi đâu cũng không sợ bắt nạt. Không sợ bị ai lừa. Đúng không ? Thôi. Nào ngồi chỗ nào. Xin các vị chỉ cho để chúng tôi an toạ. Dù sao Bộ cũng là người nhà. Các vị nên ra đón thành phố. Gì thì gì cũng phải chu đáo với địa phương. Bộ ở xa chứ địa phương ở gần lắm. Mất lòng họ là không ổn đâu.

Những tiếng nói chen nhau lao xao, lộn xộn :

- Thứ trưởng nói đúng lắm ạ .

- Quá là chí lý. Thưa Thứ trưởng.

Nét mặt thứ trưởng Kinh rạng rỡ hẳn lên. Rõ ràng tâm lý thích được người khác ca ngợi vẫn đang được vuốt ve trong lòng vị thứ trưởng mới nhậm chức chưa đầy một tháng. Cái dáng lùn đậm nhấp nhểnh của ông vừa đi vào cùng với ông Sơn và ông Linh thì Hùng từ đâu đi lại, nói khẽ vào tai ông Sơn.

Thuyền trưởng gật gật đầu rồi quay sang Thứ trưởng Kinh định nói thì ông này đã phẩy tay :

- Thuyền trưởng cứ đi tiếp khách đi. Hôm nay coi nha nhà có đám bận bịu như thế. Chính uỷ Linh cũng vậy, chỉ cho tôi chỗ ngồi rồi ra mà đón khách chứ.

Thuyền trưởng Sơn vừa ra đến đầu thang thì vị khách đã đến. Đó là một người đàn ông cao lớn. Mà hình như với bộ quân phục Trung tá cảnh sát lại càng làm cho ông oai nghiêm. Tuy vậy khuôn mặt chữ điền vuông vức và đuôi đôi mắt dài, chỉ cần hơi nheo nheo một chút là ngay lập tức khuôn mặt ấy hiện ra một nụ cười mỉm hiền lành và dễ gần.

Vừa thấy thuyền trưởng Sơn thò tay ra bắt trong khi đó có mấy tiếng thì thào “trung tá Lung. Trung tá Lung cảnh sát kinh tế đấy.. Không đùa với ông ấy được đâu”. Viên trung tá cảnh sát tên Lung giơ hai tay ra, khẽ lắc đầu:

- Ái chà, trông thuyền trưởng hôm nay phong độ nhỉ. Liên sau đó ông cười rất tươi làm đuôi đôi mắt càng thêm dài. Quân ông cứ cho tôi là cọp, trong khi đó...Vừa phải đảo qua nhà xin phép vợ mới dám lên tàu gặp thuỷ thủ viễn dương đấy.

Tiếng pha trò của trung tá Lung làm đám thuỷ thủ đằng sau như được cởi bỏ mọi sự căng thẳng, nặng nề liền nhao nhao lên

- Trung tá cũng sợ vợ thế á.

- Sợ chứ. Cái khoản ấy chỉ có dân viễn dương các cậu là dũng cảm thôi.

Thuyền trưởng Sơn cùng Trung tá Lung song song đi về hàng ghế phía lễ đài. Trung tá Lung nói khẽ với thuyền trưởng Sơn:

- Hôm qua cậu đến mời tớ nề quá. Không đến cậu trách cho cũng chết, nhưng quả thật...Vừa có một vụ hàng công te nơ. Ngoài đề hàng bình thường mà trong thì... Bây giờ chúng nó hay lợi dụng cái trò tạm nhập tái xuất lắm đấy. À mà thôi. Trong ngày vui của cậu lại nói chuyện khỉ gió ấy thì...

Ông Sơn cũng mỉm mỉm:

- Thì nghề nào nghiệp nấy mà lại. Bỏ thích bí mật thì cứ giữ lấy.

3.

Đêm xuống. Mặt biển đen ngòm. Tàu Hạnh Phúc lặng lẽ lướt đi như đang trôi theo sự xấp đặt của định mệnh huyền bí. Tiếng máy tàu âm âm bèn bĩ. Tiếng sóng cạp vào mạn tàu. Buồng khách thuyền trưởng rộng thênh thang. Ánh đèn nê ông trắng bạch soi rõ mọi đồ đạc trong phòng. Một tủ kính bày đồ lưu niệm, cùng những lá cờ đủ loại. Những tấm phù điêu tròn bằng đồng, bằng thạch cao hầu hết đều thể hiện hình con tàu cổ, thuyền cổ với những cánh buồm nhiều tầng, lớp lướt trên những lớp sóng ngẫu bọt nhưng cứng đờ. Tượng nàng tiên cá và những tên Vai Kinh cướp biển vùng Bắc Âu. Chỗ trang trọng nhất trên tường là xích đồng bằng thép được bày như kiểu một ban thờ. Bát hương được kẹp chặt vào một giá đỡ. Hai cây nến điện. Phần cao nhất là bức ảnh một người đàn ông có khuôn mặt gầy, má hóp hao hao thuyền trưởng Sơn. Kề liền ban thờ là bức ảnh đen trắng của một con tàu không số đang cạp ở mồm biển nào đấy có một cây phi lao lẻ loi, xơ xác, một cành bẻ gập xuống như cánh tay vừa trúng đạn. Dưới ban thờ, giáp vào tường có cửa sổ tròn tròn kê bộ bàn gỗ màu nâu xậm và những chiếc ghế bọc đệm giả da. Tất cả chân bàn, chân ghế đều được ghim chặt xuống sàn bằng ốc vít loại to. Thuyền trưởng Sơn mặc bộ đồ Pi da màu xanh nhạt kẻ xọc tím đang ngồi đối diện với Chính uỷ Linh. Mặt bàn có đĩa cá thu hấp, một đĩa nộm đu đủ, thịt bò khô, một đĩa thịt hun khói. Chai Chi Vát đã vơi một phần ba đặt cạnh hai ly uống rượu nhỏ. Nâng ly rượu lên hướng về phía chính uỷ Linh, thuyền trưởng Sơn hỏi:

- Ông thấy buổi ra quân hôm nay thế nào ?

Chính uỷ Linh đưa ly rượu chạm vào ly thuyền trưởng, khẽ gật đầu:

- Mình thì chu đáo, long trọng, tận tình còn khách thì vui vẻ, cởi mở hẳn hoi .

- Cũng may tối nay có con nước sớm chứ không để mai mấy ông uỷ ban vẫn thấy tàu mình nằm chềnh ềnh ra đấy. Chẹp. Tuy cũng chẳng ai bảo gì đâu nhưng nó mất hay đi. Dù sao..cơ mà ...Tôi cũng chẳng tò mò gì ..Tôi thấy tay Vụ trưởng vụ đối ngoại ...

Chính uỷ Linh khẽ chạm môi vào ly rượu rồi đặt ly xuống :

- Tay ấy cũng là dân có học hành bài bản bên Thụy Điển. Đúng trường thẳng lớn nhà tôi học. Nói thật với ông. Ông ấy bảo là ý kiến của thằng con tôi về con tàu này là đúng nhưng nói ra bây giờ không ai tin, mà có tin cũng chẳng ai nghe. Nghe cũng chẳng chuyển. Một cái máy đang vận hành như vậy. Ai dám thò tay vào không mất tay cũng rập là cái chắc. Tiền vay nước ngoài ngập ứ ra chưa biết nguồn nào đập vào thanh toán ra sao ..

- Thằng cu nhà ông hình như ở trên Ban Đối ngoại của Tổng phải không ? Tôi nghe anh em bảo nó thạo tàu lắm.

- Cũng chả phải thạo gì đâu mà vì nó học bên ấy. Bè bạn cùng lớp cũng ở các hãng tàu trên khắp thế giới. Không kể chuyện bàn bè nó thông báo cho nhau hàng ngày qua mạng mà thằng này thạo tiếng Anh, thường xuyên đọc cái gì nhỉ. À phải rồi. Niên biểu tàu thế giới nên cu cậu chả lạ gì con tàu này.

Thuyền trưởng Sơn nhíu mắt, rồi cầm lấy ly rượu ngửa cổ dốc vào. Đặt ly xuống bàn, ông đàng hoàng, tay nhặt chiếc đĩa xọc vào miếng thịt hun khói đưa cho Chính uỷ Linh:

- Ông ăn đi chứ. Phải ăn thì uống mới bền được. Thịt hun Pháp đấy. Thơm, đậm, ròn.

- Xin ông. Con tàu này theo như thằng cu nhà tôi cho biết là đã đến kì giải bản rồi. Hơn 30 tuổi chứ ít đâu. Ngân ấy năm rong ruổi trên biển. Đóng sắt ngâm nước muối thì tốt đến đâu cũng rỉ rơ ra. Nên giá chính Hãng mẹ giao bán chỉ có hơn hai triệu đô thôi .

Thuyền trưởng Sơn lắc đầu nhẹ :

- Thế mà về đến đây lên đến gần 22 triệu đô. Mà nghe giám định trên Tổng thông báo con này mới 12 tuổi.

- Chà. Tàu viễn dương mà đang tuổi ấy thì sung sức quá còn gì. Chẳng thế nên Tổng mới quyết định cho tàu này chở ngô, gạo sang tận Cu ba. Như thế là đi vòng quanh thế giới đấy. Thành công chuyến này thì người ta đủ chứng cứ để chứng minh việc mua con tàu này là đúng. Nhưng thực ra .. Đây đây, ông xem. Ông đi tàu nhiều , ...

Chính uỷ Linh đứng dậy đi về phía ô cửa sổ tròn chỉ vào đường diềm ô cửa:

- Rõ ràng đây là nước sơn mới phun. Còn chỗ này do làm ăn vội vàng để che mắt những chỗ rỉ cũ nhưng do cầu thả nên... Vỏ tàu mà rỉ đến độ này thì...

- Đúng đúng. Mấy hôm đầu lên nhận tàu tôi cũng thấy thế. Nhưng lần bán mọi việc thành thử...

- Theo kinh nghiệm của ông thì độ rỉ này đủ khẳng định tuổi con tàu này bao nhiêu. Đây là chưa kể, ngày mai ông ra xem hệ thống cần trục của nó, hay hệ thống công giang dưới hầm tàu thì càng rõ hơn.

- Chết cha. Vậy tôi lại chất vấn ông. Thằng con ông biết rành rành tình trạng tàu như thế mà sao ông vẫn nhận lời làm chính uỷ cho tàu này. Ông không lo những sự cố giữa biển sao ?

Chính uỷ Linh hơi mỉm cười:

- Ông chả lạ gì. Tàu biển bây giờ hầu hết đã bỏ chức danh chính uỷ . Nhưng đây là con tàu đi vòng quanh thế giới lại chở hàng viện trợ cho nước bạn Xã hội chủ nghĩa thân thiết nên cần một chính uỷ. Tôi là phó bí thư chi bộ, chả nhẽ Đảng phân công lại từ chối.

Thuyền trưởng Sơn bật cười ha hả, rồi gật gù:

- Đúng. Đúng là khó từ chối thật. Công việc Đảng giao thì chỉ có việc chấp hành. Như ông già tôi...

Thuyền trưởng Sơn lặng lẽ hẳn. Ông trầm ngâm cảm ly rượu, mắt ngược lên tấm ảnh người cha, rồi lướt qua bức ảnh con tàu đang buồng neo nơi mô đất có cây phi lao lẻ loi gầy cằn. Giọng ông trầm xuống.

- Hồi ấy tôi còn nhỏ không biết lắm. Sau lớn lên nghe bà cụ nói lại thì mới rõ. Trên Bộ định đưa ông già tôi lên phụ trách Cục nhưng đúng lúc ấy lại có đợt trung ương huy động anh em hàng hải phối hợp bên quân đội đưa vũ khí vào chiến trường bằng đường biển. Ông già tôi là bí thư Đảng bộ nên ngay đợt đầu đã được chỉ định.

- Thế thì hơi khác cuốn sách tôi đọc về cụ đấy. Tôi nhớ không sai là cụ xung phong thì phải.

- Tất nhiên viết văn thì người ta phải phô cái gì cần đưa ra chứ. Tuyên truyền chính trị mà lại. Thực ra lúc đó là là sự khôn ngoan của ông Đĩnh phó bí thư có ông em làm vụ phó vụ tổ

chức trên bộ. Ông già đi thì ông này được điều lên làm bí thư kiêm phụ trách chức vụ bên chính quyền. Đâu như Cục phó thì phải.

- À ra thế .

- Vậy mà ông con tôi đọc cuốn sách viết về ông nội, rồi đồng dạng tuyên bố. Lớn lên sẽ cũng làm thuyền trưởng như ông như bố. Nó cứ làm như đấy là nghề gia truyền tự nhiên được xếp vào vị trí ấy. Học thì lười, chả chịu gì cả ...

- Nhưng biết đâu cái đen ấy lại quyết định.

Thuyền trưởng Sơn bật cười khì khì:

- Mà cũng lạ thật đấy ông ạ. Thằng cu nhà tôi có bao giờ sờ đến cuốn sách nào đâu, thế mà không hiểu sao nó lại ngồn cuốn người ta viết về ông nội ghê thế. Đọc đi đọc lại đến thuộc lòng không ít đoạn trong đó .

- Người ta gọi là truyền thống là ở chỗ ấy .

- Tôi không tin lắm. Ví như ông già tôi. Khi chỉ huy con tàu mang vũ khí vào nam được giao ít tiền nuôi anh em. Theo sách thì bảo đâu như một vạn đồng thì phải.

- Số tiền này thời ấy đúng gấp hai lần số tiền ông cụ nhà tôi mua cái nhà tôi đang ở bây giờ.

- Nuôi cả một thuyền bộ bằng hơn tiểu đội. Hàng tháng trời dằng dặc đi cả chặng đường vòng vèo hơn nghìn cây số. Thế mà khi ông cụ tôi trúng đạn vẫn cố móc túi đưa cho chú Long. Ông biết chú Long Bí thư Cục hàng hải chứ. ?

- Sao lại không biết. Bố Trung tá Lung chứ gì. Em trai ông cụ lấy bà gì bên vợ tôi.

- Thế thì ông biết quá rồi. Năm kia cụ bị tai biến nay chả biết gì. Hồi tình cụ Long mỗi lần gặp tôi cứ nói đi nói lại” Bố anh lúc gần mất móc túi áo đưa cho tôi năm tờ mười đồng ướm máu. Bố anh dặn mãi là nhớ tiêu dè xẻn, vì đây là tiền của dân, của Đảng giao cho”.

Chính uỷ Linh giờ ly rượu ra, gật gù :

- Ngày xưa các cụ là thế đấy.

- Có lẽ vì giống sự kiên định của ông cụ nên bọn buôn lậu ở thành phố này kháo nhau ”chơi kiểu gì cũng không lay chuyển được tay Lung. Đô, vàng kể cả kim cương, gái đẹp...

Ông Sơn vừa gật đầu vừa nói khẽ. Cả hai im lặng một lúc lâu, khiến tiếng gió và tiếng sóng biển phía ngoài nổi lên rào rào từng đợt.

- Nay. Tay Lung nó mà biết chuyện con tàu vớt đi này mà bỏ ra hơn năm trăm tỉ thì thế nào ...

Ông Linh ngược mắt nhìn xa xôi:

- Ông ấy sẽ nhảy vào đấy. Nhưng ông không lo. Trung tá Lung là bạn thân của ông cơ mà. Ông cụ cũng lại là đồng đội thân thiết của bố ông ấy. Hai đời thân thiết như vậy

- Việc này tôi có dính gì đâu. Nếu Lung biết thì cứ để ông ấy làm.

- Ừ nhỉ.

4.

Thuyền trưởng Sơn ngồi ngả người tựa vào thành ghế. Mồm lẩm bẩm điều gì không rõ. Đúng là cuộc đời của mỗi con người là những con đường khác nhau. Cuộc đời của ông và trung tá Lung cũng vậy. Nhưng do hoàn cảnh và những đột biến bất ngờ. Từ hồi bé. Hai gia đình ở chung khu tập thể của dân đường biển trong cái ngõ bé xíu đến độ có hai xe đạp thì có một cái phải lùi lại nhường chỗ cho cái kia. Ra khỏi ngõ là gặp ngay con phố mang tên thành phố kết nghĩa với Hải Phòng. Phố Đà Nẵng dạo đó tiếng là đường nhựa, nhưng lớp nhựa đã bị bong từ bao giờ, tro huếch đá dăm và những ổ gà, ổ trâu lổm chổm. Khiến xe đạp, ba gác, xe rác đi qua phố đó lúc nào cũng phát ra đủ thứ tiếng của các phụ tùng cũ rích, đã quá độ dơ va vào nhau. Lung và Sơn hẳn ra đường là mắt trước mắt sau lồi chiếc vành xe đạp méo mó, cong vênh ra thì nhau chạy trên đường phố gập ghềnh đó. Khi thấy Sơn đưa chiếc vòng của mình vượt khá xa, là Lung lại lồi cái còi nó nhặt được bên cạnh thùng rác thổi một hồi chói tai. Lần đầu Sơn giật mình đứng lại vì tưởng còi công an. Lung tranh thủ đánh vòng của mình vọt lên rồi đứng chờ ở đầu ngã năm gặp mình lại vì cười.

- Mà có vẻ thích làm công an lắm hả?. Sơn cau mặt, cau kính hỏi.

- Bình thường. Tao thử đoạ xem mày có tinh không. Hoá ra cu cậu cũng ngốc lắm. Lung thôi cười, đôi mắt dài vẫn hấp hay vẻ thích trí.

Cũng chẳng ai ngờ. Ngoảnh đi ngoảnh lại Lung, Sơn thành thanh niên lúc nào không hay. Hai ông bố đã tính hai thằng con kiểu gì sau khi học xong lớp mười thì cũng xin vào trường Đại học Hàng hải nổi nghiệp bố. Bất đồ, đúng vào trước mấy ngày thi. Lung khi đi đá bóng ở bãi Cảng bị dẫm phải cái đinh thuyền. Nó bị nhiễm trùng lên cơn sốt trọn một tuần đúng vào mấy ngày thi. Trong khi đó thì Sơn đã vào được khoa thuyền trưởng. Chú ruột Lung làm công an trên Bộ thấy cháu không vào được đại học bèn xin cho Lung vào trung cấp nghiệp vụ công an. Học xong anh chàng được phân ra tận bến phà Vân Đồn. Lung làm việc được đâu gần hai năm thì xảy ra một vụ động trời ghi đậm trong kí ức mà cũng là sự tác động ghê gớm đến đời gã. Hôm ấy có thể nhà phà chủ quan không nghe thời tiết. Cũng có thể do cơn giông địa phương ập đến quá bất ngờ nên chiếc phà đôi chỉ còn cách bờ chưa đầy nửa cây số thì bất ngờ gió lốc nổi lên. Đúng lúc ấy phà lại chết máy. Một chiếc ô tô trong ba chiếc ô tô đang trên phà quên không cài phanh. Gã tài lại xuống ngồi thành xe tán với mấy ả buôn mực, ghẹ. Khi gió nổi lên. Phà hơi nghiêng làm chiếc ô tô không cài phanh lao lên xô vào hai chiếc ô tô khác, làm mất trọng tâm của phà. Con phà giật lên một cái dữ dội rồi từ từ nghiêng hẳn một bên làm nước tràn vào. Tiếng rú, tiếng thét vang trời. Chỉ một thoáng sau, con phà với ba chiếc ô tô cùng hàng trăm hành khách chìm ngấm xuống mặt nước đang rùng mình, lay động bởi những con sóng lớn đang chồm lên. Thế là đơn vị công an của Lung cùng anh em thủy thủ nhà phà, cán bộ công nhân kể cả ông Giám Đốc công ty vận tải hành khách Quyết Tiến gần như đồng loạt lao xuống. Họ dầm mình trong nước hàng mấy tiếng đồng hồ cố trục vớt ba chiếc xe, và hàng mấy trăm hành khách. Vì chỗ nước đó sâu lại gập nhiều hang ngàm nên cố gắng lắm. Chỉ vớt được một chiếc ô tô. Nhưng số hành khách đi bộ thì sau ba ngày, hai đêm đơn vị công an của Lung cùng anh em thủy thủ lặn mò, tìm vớt bằng hết xác hành khách bất hạnh.....

Thuyền trưởng Sơn cố nhớ lại khuôn mặt của trung tá Lung vào mùa hè năm học cuối cùng, cũng đồng thời là năm Lung được trên tăng hai bậc từ hạ sĩ lên thượng sĩ và cho nghỉ phép để chuyển lên theo học ở Học viện cảnh sát.

- Cậu không thấy sợ à ?

- Sợ chứ. Nhưng nếu cậu rơi vào vị trí của tớ lúc đó cậu cũng sẽ làm như tớ thôi.

Anh chàng sinh viên lắc đầu, mắt mở to nhìn gã cảnh sát trẻ da đen xạm thì thào:

- Tớ chả hiểu gì cả. Gì thì gì. Nhìn thấy người chết tớ sợ lắm.

- Không chỉ là người mới chết mà là người chết đã ngâm ở nước.... Cậu thử tính đến rạng sáng thứ hai sang ngày thứ ba. Nhiều xác mới nổi lên . Có xác đã chường phình.

- Bốc mùi chứ.

- Tất nhiên.

- Khiếp.

- Cậu thử tưởng tượng. Lúc đó trên bờ bà con, gia đình hành khách đi phà đến tập trung kín mít, hi vọng chờ đợi. Trẻ con thì khóc gọi bố, gọi mẹ. Các cụ già thì ngất lả đi sau khi gào thét tên con mình. Trông thương tâm lắm.

- Thế là cậu lao xuống ?

- Tớ đã ở đó hai ngày một đêm rồi. Vớt được chỉ ít gần chục người chả nhẽ bây giờ bỏ cuộc. Đưa tớ điếu thuốc. Cậu biết trước đó tớ có hút thuốc đâu. Vậy mà mấy hôm ấy tớ đốt thuốc liên tục. Thế là thành nghiện

- Cho át mùi chứ gì .

Lung rít mạnh hơi thuốc trầm ngâm. Một lúc sau mới nói, giọng tự nhiên trầm đi :

- Mình đang làm nhiệm vụ mà dân thì đang trông chờ mình. Công an chả nhẽ lại nhát gan. Không cái đó chỉ một phần thôi mà cái chính là tớ thương những đứa trẻ, cụ già, thương cả những người bị mất. Vì thế ...Rồi tớ lỳ ra ...cho đến khi xong xuôi mọi chuyện về đơn vị...

- Cậu bắt đầu sợ chứ ?. Sơn nhích ghế ngồi gần bạn hơn.

- Thôi nói chuyện khác đi. Còn chuyện ấy. Nếu cậu muốn biết tỉ mỉ thì tý nữa qua nhà, tớ đưa cho cậu cuốn sổ tớ ghi lại những ngày hôm đó....

Mặc dù dạo đó Sơn rất sợ những chuyện có liên quan đến cái chết. Nhất là những người chết trôi. Việc sợ này có nguyên nhân từ dạo bé. Đâu như hồi lên sáu, lên bảy thì phải. Một lần bà ngoại ốm. Mẹ cậu đưa về quê ngoại thăm bà. Quê ngoại của Sơn là làng Chiện nằm bên bờ con sông Cái. Bà ngoại, mẹ, gì Táo và cậu Lê đều bảo đó là con sông to nhất nước ta. Thời gian ấy lại đúng mùa nước cường. Đâu như sau hội làng vài ngày. Tức là vào cỡ cuối tháng năm. Trời thì nắng chang chang. Đang ở trong nhà thì gì Táo bảo:

- Thằng Sơn có ra xem gì vớt củi rêu không ?

Bà Sơn ở trong buồng nghe thấy vậy húng háng ho bảo:

- Con có đi thì lạng lẽ mà đi. Để cháu ở nhà cho khỏi nắng.

Sơn nghe thấy vậy cứ nằng nặc đòi đi theo gì. Bà vừa khúc khắc ho vừa bảo:

- Thế thì đội nón vào cho cháu. Để nó ở trên gánh đình ấy. Không cho nó xuống ven sông. Nhớ chưa ?

Ra đến bờ sông, Sơn rùng mình, vì chưa bao giờ nó thấy dòng sông lại to lớn đến thế. Dòng nước nâu xẫm vừa trôi vừa tạo ra những hùm xoáy tròn khéo chiếc ô tô rơi vào đó cũng mất tăm. Từng đám củi rêu có cả những cành cây xanh mướt chờn vờn trên mặt nước đầy bọt. Bờ bên kia xa tít tắp, lơ mờ những mảng cây đen xẫm. Đang từ từ đi xuống sông để vớt đám củi rêu bị sóng đánh tấp vào bờ thì gì Táo bỗng hốt hải chạy ngược lên. Gì đưa tay áo lên bịt mũi. Thấy lạ Sơn hỏi:

- Sao gì không vớt củi nữa à ?

- Thôi. Thôi đi chỗ khác. Chứ chỗ này có người chết trôi. Cháu không thấy à ? Đấy, đấy. Chỗ gần đám bọt phía ngoài cùng đám củi đấy

Vừa nói gì vừa ôm vai Sơn vừa cố chỉ tay về phía ngoài bãi củi. Loay hoay mãi cuối cùng, Sơn cũng nhìn thấy một cái tay người đen xạm khuynh khuynh giơ lên trời. Khoang bụng xanh nhợt căng phình như cái trống. Sơn rùng mình khi có một

làn gió thốc tới và một mùi thối khùng khiếp ào đến. Gì Táo vội vàng đưa tay bịt chặt mũi cháu.

- Thôi. Đi đi. Khiếp quá. Chắc là đàn bà .
- Sao gì biết ?
- Chết trôi đàn bà nằm ngửa, đàn ông nằm xấp mà lại.

Nghĩ lại cảm giác từ hồi bé, chàng sinh viên Sơn đã định không rẽ vào nhà thằng bạn lấy cuốn sổ của nó nhưng phần vì sợ nó chê mình, phần vì sự tò mò nổi lên, hết như hồi bé. Cái gì sợ cũng cố xem bằng được. Mặc dù Sơn thấy người nổi gai hết cả vì sợ nhưng vẫn cố cưỡng lại cái kéo của gì. Sơn nói khàn khàn:

- Để cháu. Để cháu nhìn lại một cái đã.

.... Mang cuốn sổ về nhà. Sơn ngồi ngay ở ghế sa lông giữa phòng chằm chằm lạt từng trang sổ của Lung. Tỉnh thoảng vô tình Sơn lại rùng mình, thụt cổ lại .

Ngày 13 tháng 7

Bây giờ mọi chuyện đã đi qua gần một tuần nghĩ lại. Mình cũng không hiểu tại sao mình lại dám làm những việc vượt quá sức chịu đựng của mình như vậy. Vót rồi ôm thật chặt xác người chết đuối trong tay, như dính liền với thân mình. Những cái xác lúc đầu mới chết, da thịt người chết mới giá băng. Những đến sáng ngày thứ ba. Tức là khi những cái xác đã trương phình lên, có mùi. Vậy mà mình vẫn tự nhiên như một cái máy. Liên tục bơi, rồi lặn xuống. Chân tay khua khoáng mong chạm phải cái xác nào. Sợ thì sợ thật nhưng lần chồi lên nào mà không tìm được một xác người nào thì mình lại cảm thấy ân hận. Mình cố tránh những ánh mắt của những người thân trên bờ đang đợi. Anh Hùng giám đốc công ty hình như cũng có cảm giác giống mình. Mình vừa nhô lên thấy ngay anh Hùng đang vừa bơi vừa diu một xác đàn ông to lớn. Mình bèn bơi đến đỡ anh một tay. Xác ông này nặng thật. Hai anh em mà phải gồng hết sức mới đưa được lên bờ. Khi ở dưới nước thì không thấy, nhưng lên bờ rồi, mới thấy đôi mắt của người chết mới đáng sợ làm sao. Cứ mở trừng trừng nhìn lên trời. Trong khi đó vợ con và hình như cả bố ông ấy cứ lặn xả vào, gào khóc. Anh Hùng nhìn mình nói khẽ " cố chú nhé". Thế là mình lại từ từ đi xuống nước.

Ngày 14 tháng 7

May quá. Sau kì lặn thứ hai thì mình tìm được một xác người. Vừa nâng lên thì mình nhận ngay ra đó là cái xác phụ nữ. Không đúng hơn là xác con gái. Chiếc áo phin nổi màu cẩm thủy của cô ấy bị rách một mảng tướng ngay chỗ ngực. Vừa đưa cô ấy lên khỏi mặt nước mình cởi vội chiếc áo may ô mặc trùm lên người cô ấy. Khuôn mặt chắc lúc sống xinh xắn giờ phồng to lên như quai bị. Đôi mắt có hàng mi cong cũng như mắt của người đàn ông to lớn vẫn mở nhưng trông cô gái như có vẻ hoảng hốt, không hiểu vì sao. Anh Hùng lặng lẽ đưa cho mình chiếc áo may ô còn khô mà công nhân của anh ấy vừa đưa cho. Mấy đêm hôm sau cứ nhắm mắt là mình lại thấy đôi mắt của cô gái hiện ra mờ trùng trùng.

Ngày 15 tháng 7

Mọi việc đã xong xuôi đến hôm nay là tròn một tuần. Mình mong gặp Hương quá. Vậy mà hình như cô ấy lảng tránh mình. Mình không tin vì ngay trước hôm xảy ra tai nạn đắm phà. Khi hai đứa gặp nhau thì mình đã bảo "anh em trong đơn vị đã biết em rồi. Có lẽ tuần sau anh sẽ báo cáo chính thức đơn vị". Hương còn bảo "đã cưới đâu mà báo cáo". Mình phải giải thích "ngành công an là phải thế. Ngay cả yêu nhau cũng không thể tùy tiện như ngành khác". Thế mà rõ ràng hôm kia mình nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng nhìn thấy mình mà Hương như cố tình lảng tránh. Mãi sáng nay gặp Lý bạn thân của Hương mới biết. Cô ấy sợ gặp mình vì thấy mình ôm nhiều xác chết quá. "Thế nào chả nhिễm vào người anh ấy. Mình hãi mùi xác chết lắm". Lý bảo Hương nói thế. Lý còn bảo cô ấy còn thấy mình ôm cổ gái chết đuối thật chặt. Đúng là ghen không phải lỗi. Người chết đuối ngấm nước nặng hơn người thường. Lại ở dưới nước, không ôm chặt, nhặng một cái thì nước sẽ đánh bật ra ngay. Nhưng thôi cô ấy đã nghĩ thế thì mình cũng không biết giải thích thế nào. Có lẽ vì cô ấy quá sợ thôi.

Ngày 16 tháng 7.

Tự nhiên hôm nay người tay mình lại thấy phảng phất mùi xác chết. Mình cho là tưởng tượng thôi. Nhưng mình vẫn ra bể nước của đơn vị sát xà phòng giặt thật kĩ hai lần. Rồi vào lấy bánh xà phòng Thiên lý mà Hương đưa cho cách đây một tháng.

Cũng rửa hai lần. Vậy mà không hiểu sao thứ mùi kinh dị đó vẫn lảng vảng quanh đây. Hương vẫn chưa thấy hồi âm gì. Nhưng cũng đành thôi. Khi con gái người ta đã tránh xa mình thì mình cũng đành chịu. Không thể cầu xin. Chiều qua gia đình cô gái bị chết đuối đến tận nơi cảm ơn mình và mời mình hôm nào bốn chín ngày của cô ấy thì đến. Họ mang bao nhiêu quà tặng mình, nhưng mình đều không nhận. Mình xin phép đơn vị cho mình nhận lời mời của họ. Hoá ra cô gái ấy ở xóm đánh cá bên kia đảo. Hôm ấy lại cô ấy quay lại trường sau khi xin phép nghỉ để về thăm mẹ bị ốm. Nay mẹ khỏi rồi thì con lại mất. Bà mẹ cô ấy vừa nói vừa khóc rưng rức. Khuôn mặt bà mẹ rất giống con. Trông hiền dịu và phúc hậu. Đêm qua ngủ lại mê. Toàn những đôi mắt mở hết cỡ, bất động. Mình bật dậy vớ ngay bao thuốc. Hoá ra sau vụ đó mình đam nghiện thuốc....

5.

Thuyền trưởng Sơn đảo mắt nhìn con tàu im lìm giữa tiếng gió khe khẽ thổi qua, rồi lẳng lặng chia chỗ rượu còn lại đều ra hai cái ly. Hai tay cầm hai ly lên. Đưa cho chính uỷ Linh một, còn giữ lại một. Chìa ly rượu chạm vào cạch vào ly của người đối tửu:

- Coi như hôm nay chúng ta tạm chia tay.

Chính uỷ Linh nhíu mắt:

- Sao lại chia tay ? Tôi không hiểu...

Thuyền trưởng Sơn ngửa mặt lên trời nhìn đàn hải âu đang bay ngang, giọng trầm hẳn:

- Đêm qua tôi đã nghĩ kĩ rồi. Có lẽ ông phải tìm cách về đất liền thôi. Một là xin trên cho một chiếc tàu gọn nhẹ chở dầu. Thêm mấy tay thợ máy ở tàu nào cũng được chứ chả cần trong danh sách thuyền bộ của tàu mình đâu. Có hoa tiêu thì càng tốt.

- Tôi e hơi khó. Khó đầu tiên từ con tàu. Ông tính, dầu hết đã lâu, máy móc ngừng hoạt động bao nhiêu ngày rồi. Có ai bao dưỡng đâu. Máy móc thì già nua, cũ kĩ thế thì cho dù có dầu chắc gì đã phát động, hoạt động trở lại được. Hơn nữa ... Ông thử nghĩ xem. Thế nào đám thuyền bộ của tàu mình khi lên bờ chả đến Tổng rồi. Nếu Tổng có ý định về con tàu này thì từ bấy

đến nay cũng phải có động tĩnh gì chứ...Đằng này cứ ửng tỉnh như thế..Từng nấy ngày rồi chứ có phải ngày một ngày hai gì.

Thuyền trưởng Sơn cố nén cơn bực bội đang lên, miệng ông mím chặt, nhưng cặp môi hơi dày của ông run run. Một lúc sau chừng như lấy lại bình tĩnh ông mới nói chậm như rải từng chữ một:

- Nếu không cho dầu, cho thợ máy ra để tàu tự vào thì ông cố nói làm sao trên Tổng cho một tàu kéo ra kéo con tàu này vào. Dù rằng không thể bán được 21, 22 triệu đô la như hồi các ông ấy mua hớ..

Chính uỷ Linh nhếch mép:

- Chả phải hớ đâu. Từ 2 triệu tăng vọt lên tới 22 triệu. Một triệu giờ tình mềm là 20 tỉ, như vậy là xấp xỉ 450 tỷ con tàu này đấy. Chỗ chênh lệch ấy ...Tôi không biết chính xác nên chẳng dám nói .

- Không hớ thì tức là họ phải lập thành băng, thành nhóm. Chia nhau những hơn bốn trăm tỷ kia đấy.

Đang nói, ông Sơn nuốt khan một cái, vung tay cao giọng.

- Việc ấy rồi có lúc người ta phanh phui ra. Đứa nào làm thì nó chịu. Còn bây giờ cho dù trường hợp xấu nhất xảy ra là con tàu này đành phải giải bản bán sắt vụn thì chí ít nó cũng được một, hai triệu đô tức là 20, hoặc bốn mươi tỉ chứ ít đâu. Ông phải về để đề nghị chứ không thể để phí phạm thế này được

- Thế còn ông ?

- Tôi làm cái nghề này ngót hai chục năm trời, quen với sự lênh dênh rồi. Ông không ngại. Và lại chắc ông nhớ điều lệ của hàng hải quốc tế qui định "*khi tàu gặp nạn có khả năng chìm thì thuyền trưởng là người cuối cùng rời con tàu*". Nói thế thôi. Ông cố về, biết đâu trên Tổng đã có kế sách về con tàu này. Chứ không cả hai cùng ở đây thì hoá ra cùng chờ may rủi à. Mình phải chủ động thôi. Ông nghe tôi.

- Kể ra ông nói cũng có lý của nó. Nhưng tính xem, về bằng cách nào. Hai cái xuồng của tàu thì đã không còn. Hôm ấy giá ông nghe tôi để lại một cái thì...

- Tôi thương anh em. Như thằng Hùng thuỷ thủ trưởng, rồi tay Lý máy trưởng nó cũng muốn ở lại cùng anh em mình lắm

chứ. Nhưng tôi biết gia cảnh hai tay này đang khó khăn. Vợ hai đưa đều ..mà thôi ...Mình cứ phải đợi ...

Thuyền trưởng Sơn ngửa mặt lên trời, đưa ly rượu lên nhấp một chút, thò tay cầm một miếng mực lên bỏ vào mồm nhai chậm rãi:

- Nhìn mây kiểu này tôi đoán sắp có gió mùa đây. Có gió thì tàu sẽ rạt vào gần đất liền hơn. Lúc đó thế nào chả gặp thuyền đánh cá, hoặc tàu nào đấy mình xin đi nhờ vào. Gặp người khó tính thì mình đưa tiền. Đàng nào cũng phải về ông ạ

- Ý ông đã quyết thế thì tôi xin chấp hành

Hai người đàn ông lại im lặng. Chỉ còn tiếng gió khiến những bộ phận mỏng manh hoặc chưa được cài móc va đập vào nhau phát ra những tiếng khô, lạnh của sắt thép. Tiếng sạt của những tấm vải bạt.

- À này .

Thuyền trưởng Sơn phá vỡ sự yên lặng. Chính uỷ Linh khẽ đặt ly rượu xuống :

- Ông lại nghĩ ra việc gì à? Cứ nói đi.

- Chả có gì quan trọng đâu. Đơn giản là xong việc ông rẽ qua nhà tôi một chút, bảo nhà tôi và các cháu yên tâm. Trên Tổng nhất trí với phương án của anh em mình là tôi sẽ về thôi.

- Chắc các bà nhà tôi, nhà ông nóng ruột lắm đấy. Khéo có đưa nào trên tàu mình lại đến nhà thì thôi rồi .

- Tôi cũng dặn anh em. Tôi bảo Hùng lên tổng gặp tay Vịnh đang phụ trách dự án tài chính trên Tổng có gì đến giải thích đầu đũa, ngọn ngành để nhà tôi và hai cháu yên tâm.

- Vịnh là em kết nghĩa của ông chứ gì ?

- Đúng đấy. Chú ấy ngày trước cũng thất cơ lỡ vận lắm. Gặp nó tôi cũng thương, cứu mang nuôi nấng, xin việc. Đầu tiên xin cho nó xuống tàu làm thuỷ thủ...Không ngờ chú ấy lại mắc chứng say...Tôi chưa thấy ai say khổ say sở như nó..Cứ xuống nước, gặp sóng một cái là mặt xanh mặt vàng,..Cuối cùng xin cho nó vào văn phòng tổng. Được cái nó cũng chịu khó học hỏi nên tiến cũng nhanh. Phải nói cũng nhờ nó có tiếng Anh nên cũng dễ bập vào những việc khó ..

- Nhưng nhìn tay ấy...mà thôi. Hình như gió hơi đổi chiều mạnh rồi đấy .

Hai người đàn ông thêm một lần im lặng. Tiếng hải âu rít lên những tiếng nhọn, sắc. Phía tây nam bầu trời đã loang loáng những cụm mây màu xám xuất hiện, đang nhanh chóng lan ra.

- Kể ra cũng chưa bao giờ dân tàu biển vất vả như bây giờ.

Thuyền trưởng Sơn lẩm bẩm như nói một mình. Ông co ruỗi tay liên tục như để đỡ mỏi. Giọng miên man :

- Ngày trước xuống tàu vẫn biết nó nguy hiểm chẳng khác gì lên máy bay. Tàu về bờ, máy bay chạm đất mới biết mình sống nhưng được cái tuy vất vả là thế nhưng có cái ăn, có đồng ra đồng vào.

Chính uỷ Linh tủm tỉm cười:

- Trăm sự do cái nghèo, cái đói, cái thiếu thốn mà ra nên được làm anh thủ thuỷ viễn dương đạo đó là coi như chạm chân vào thiên đường rồi.

- Ông tính. Dòng dã một tuần, mười ngày lên đênh trên biển. Bình thường thì không sao. Nhỡ gặp gió to, bão lớn hay ngay con sóng lưng bắt kham thì coi như đời mình chấm dứt. Đến cái xác còm cũng vào bụng cá. Nhờ trời hết. Sống chết trời quyết. Sang đến Nhật lên bờ giai đoạn đầu thì lũng sục các bãi rác. Thời gian sau, tàu Việt nam sang nhiều quá. Thứ dùng được người ta vứt ở bãi rác cũng cạn dần. Người Nhật mà nhất là mấy gã Việt kiều bên ấy vợ vét các loại người Nhật thải ra đưa vào các cửa hàng si cân hen. Mà sau đạo đó nhiều tàu nước ta đến Nhật thế không biết .

- Anh lạ gì. Những năm tám, chín mươi tỉnh nào chả có viễn dương. Mà có gì đâu. Độc một nhóm hàng xuất bằng nắm tay cũng thành lập công ty tàu nọ tàu kia. Hoá ra mọi sự chỉ để phục vụ mấy ông có máu mặt mượn cơ xuống tàu hoặc cho con cái, người thân xuống tàu đi khuôn hàng cũ của Nhật về dùng cho oai. Thừa thì mua đi bán lại kiếm lời.

Thuyền trưởng Sơn đứng lên vắn khục lưng răng rắc rồi lại ngồi xuống:

- Tôi còn nhớ con ông chủ tịch thành phố đạo đó đang dậy đại học còn bỏ cả dậy xuống tàu là gì. Nhưng trông bóng bẩy ngoài. Giày Adidas, áo phao, xe cúp. Ai biết toàn đồ tầm tầm, đi nhật, đi mua hàng cũ. Về tổng hết vào máy giặt, rồi phơi đầy trên

mặt boong, xào xáo lại. Thoát được cánh hải quan. Lên bờ, mặt thẳng nào thẳng nấy vênh như bánh đa nướng. Cổ quen nổi đau, nổi nhục khi về nhà. Con không bố dậy dỗ, lại sẵn tiền bố để ở nhà, đồ bố vất vả rạc cảng đi nhật, mua về, bán đi lấy tiền tha hồ chơi bời. Vợ vắng chồng... Thôi, ông cứ nhìn anh em ở tàu mình thì lạ gì .

- Nhưng dân trên bờ hồi đó coi thủy thủ viễn dương là nhất đấy. Con gái chỉ rình lấy thủy thủ Vosco là thế. Con trai thì chạy đủ các cửa để xuống tàu.

- Chả bù cho bây giờ khối thằng thanh niên mời nó đi tàu nó còn lắc đầu, bĩu môi kia. Y như tay trung tá Lung.

- Lung công an kinh tế chứ gì. Hồi ấy tay Lung đâu như lên đại úy rồi thì phải.

Ông Sơn xua tay :

- Ông nhớ nhầm rồi. Hồi ấy là những năm 88, 89, kéo thêm gần chục năm nữa đâu như đến 97, 98. Lung vẫn làm công an thường, phó công an phường cảng. Mãi đến giữa năm 1998 mới tách ra nên tay ấy là chuyển sang phòng kinh tế của sở công an. Vì tay ấy đã ở phường nên rạt sang kinh tế cũng không ngỡ lắm, nhất là sau khi qua khoá bồi dưỡng đâu như 9, 10 tháng thì phải.

- Đúng rồi. Tôi còn nhớ rồi. Nhưng khi ở công an quản lý phường đến lúc làm công an kinh tế ông ấy đã nổi danh. Dân đánh hàng cáy ngán bạn ông lắm. Nghe ông ấy nói, nhìn ông ấy cứ nghĩ bố ấy mềm. Không ngờ. Rắn kinh khủng.

- Chứ sao. Tôi còn nhớ. Tay Biên thông tin tàu Sông Đà anh em cộc chèo họ với Lung ngay chuyển đầu tiên đi Nhật về mang đến cho Lung một cái ti vi Sanyo 21 in, và một cái xe mi ni Nhật bảo cho con gái Lung. Mà dứt khoát cậu ấy không nhận. Lung bảo rõ ràng đợt ấy ông Biên không buôn lậu. Hàng đủ chỉ tiêu, chỉ vì tình cảm anh em. Thấy con gái Lung đi học xa, ti vi nhà Lung lại đen trắng ậm ạch nên cho. Lung bảo “mình nhận rồi, khó làm việc lắm. Anh em quý nhau mấy mà dính vào quà cáp, vật chất thì nó cũng mất sự thanh thản đi

- Cán bộ hồi ấy tử tế như thế đấy

Thuyền trưởng Sơn khẽ thở dài :

- Đúng là mỗi thời một khác, chứ bây giờ thì... Hình như gió nổi lên rồi đấy.

- Vào phòng đi không nhớ cảm một cái thì...Đang lúc này, ở trên tàu trống trơn...

Hai người đàn ông từ từ đứng dậy, lững thững đi vào lối dẫn xuống hành lang tàu. Đang đi, thuyền trưởng Sơn bỗng kêu to.

- Đúng rồi. Trời giúp ta rồi.

Chính uỷ Linh đã chui nửa người vào khoang lại chòi ra, hỏi:

- Cái gì thế ?

- Ông nhìn kia. Chả có một chiếc tàu đánh cá đang về phía đến tàu của ta là gì. Ra xem, biết đâu chả nhờ họ mà anh vào được đất liền ...Lên boong đi. Nhanh lên

- Được rồi. Thì anh cứ vào lấy cái áo ấm mặc thêm vào đã. Có gió, trời bắt đầu lạnh rồi đấy.

6.

Hai người đàn ông vịn vào lan can tàu. Nôn nóng nhìn chiếc thuyền đánh cá màu xanh nhạt đang xình xịch vượt qua những giải sóng lừng tìm chỗ neo vào mạn tàu. Trên mũi thuyền đánh cá lố nhố mấy người đàn ông cũng đang ngửa cổ ngước lên. Thuyền trưởng Sơn vẻ xúc động khum tay làm loa cổ nói thật to để át tiếng xình xịch của động cơ tàu đánh cá và cả tiếng sóng biển do chân vịt thuyền đánh cá gợn lên xô vào mạn tàu Hạnh Phúc :

- Xin mời, xin mời. Anh em lên tàu đi .

Thấy vẻ lưỡng lự như đang tìm chỗ của đám người trên tàu đánh cá, thuyền trưởng Sơn gần như gào thật to:

- Vòng ra phía cuối tàu. Nơi thả neo. Tìm chỗ buộc vào thân tàu ấy. Rồi các vị lên bằng thang giây này, này .

Chính uỷ Sơn bật cười:

- Nhưng mình đã thả thang giây xuống đâu.

- Ở nhỉ.

Thuyền trưởng Sơn xám sắc đi ra đóng thang giây. Loay hoay một chặp. Cuối cùng với sự giúp sức của chính uỷ Linh, chiếc thang loằng ngoằng đã được thả xuống cùng tiếng lạch cạch của những bậc thang bằng nhôm cứng va vào thân tàu.

Đứng trên boong ngay chỗ đầu thang, hai người đàn ông trên tàu chăm chú theo dõi lần lượt bốn người trên thuyền đánh cá đang đu đưa, vất vả leo lên từng bậc một, chốc chốc lại kêu to "khéo, khéo. Bám chắc vào". Một gã con trai còn lại trên thuyền đánh cá ngửa mặt lấy tay che mắt nhìn lướt từ chiếc thang giầy đu đưa có mấy người đang leo lên, lướt sang toàn bộ con tàu giờ là khối sắt đồ sộ đang nằm im lìm trên mặt biển bất đầu chao đảo vì những làn gió mùa vừa đến .

Người đàn ông leo lên trước tiên già nhất trong bốn người. Khuôn mặt chữ điền r ám nắng của ông mặc dù có cặp lông mày rậm rì, uốn cong đã lốm đốm điểm bạc nổi bật lên cùng cái mồm rộng mà môi trên điểm hàng ria mép chớm bạc nhưng ở ông vẫn toát lên vẻ chất phác, đôn hậu bởi đôi mắt to có đuôi dài đã rạn chân chim luôn lộ ra cái nhìn tươi vui. Vừa đặt chân lên boong tàu. Ông quay lại đứng nhìn và cũng như có ý chờ ba người nữa chắc là những người con bởi khuôn mặt hao hao như từ một khuôn đúc ra. Người đàn ông đánh cá chìa cả hai tay ra lần lượt bắt tay thuyền trưởng Sơn và chính uỷ Linh, giọng ông nặng nề nhưng vẫn không thoát khỏi thói quen của dân quen ăn sóng nói gió. Oang oang, ngắn gọn, dứt khoát .

- Chào hai ông. Chẳng hay hai ông...

Thuyền trưởng Sơn mỉm cười đáp lại:

- Tôi là thuyền trưởng, còn đây là chính uỷ Linh.

Người đàn ông đánh cá cười hề hề, xong lần lượt chỉ vào mình rồi đến ba chàng trai đi theo :

- Tui là Tư Nghĩa, còn mấy nhỏ này là con tui. Thằng hai Đức, ba Tâm, tư Tính, còn thằng năm Tình thì cho nó ở dưới thuyền trông. Hồng phải trông của nả hết tội gì đâu. Hai ông tính thuyền tui tui thì có gì, ngoài cái xác gỗ thêm chút cá biển cho ... Nhưng thằng út vẫn phải ở đó chỉ ngó chừng đừng để tuột giây thuyền trôi đi mất thì chả nhẽ ở trên tàu bắt vạ hai ông .

Thuyền trưởng Sơn hình như bị lây sự vui vẻ và cách nói xởi lởi của ông đánh cá, xoè miệng khen :

- Vậ là năm bố con cùng làm nghề. Tốt quá còn gì .

- Ủ thì hai ông tính. Dân vùng biển thì biết làm gì mà sống nếu không bám vào biển. Tôi bẫy đũa. Sắp nhỏ còn ba đũa. Hai thằng thêm mấy tuổi nữa lại ra biển, còn đũa con gái mới hai

tuổi ở với má chúng lo trông nhà, cơm nước. Hoe hoe tí lại về nhà chồng. Mình nhờ vả gì đâu .

Chính uỷ Linh nháy mắt nhìn ba trang thanh niên da rám nắng cười tủm tỉm về gương ngịu:

- Ô. Loanh quanh sự đời mà. Nhưng hỏi chút đừng giận. Sao mấy cha con lại tính lên tàu chúng tôi ?

Ông đánh cá lồi gói báo bọc thuốc ra, vắn thật nhanh điều thuốc sâu kèn dán vào môi thâm xỉ vì nghiện thuốc rê lâu năm, rút cái bật lửa to tướng trong túi ra xòe lửa hít hà mấy hơi, rồi thủng thẳng nói:

- Tui nghe mấy người xóm chài kể ngoài khơi dạo này nhiều tàu trôi hoải. Trên tàu nhiều lúc cũng bán đồ nọ kia rẻ lắm. Tình cờ thấy tàu này, lại thấy mấy ông lố nhố, tui bèn sắp nhỏ lên xem may ra mua hay đổi được thứ gì lấy cái dùng trong nhà. Cũng may gặp hai ông. Chẹp, thôi cũng là lên thăm cho biết. Giờ cha con tôi ngồi chơi chút rồi xuống thuyền về hà .

Thuyền trưởng Sơn vỗ vai người đánh cá:

- Sao lại về. Chúng tôi cũng đang mong đỡ mắt những người như ông. Nhưng trước hết mấy cha con bán cho hai anh em tôi chút cá mú, gạo nước gì đó. Có rau cỏ càng tốt ...Chứ quả thật.

Ông đưa mắt nhìn chính uỷ Linh. Ông Linh giữ vẻ thản nhiên :

- Chả đâu gì mấy cha con ông. Tàu chúng tôi trực trực kĩ thuật chút đỉnh. Hai anh em chúng tôi ở lại trông tàu chờ trong bờ ra kéo tàu vào. Mấy hôm nay hết gạo, ăn toàn đồ khô nên...

Nghe đến đây Tư Nghĩa phá ra cười, ném bẹt điều thuốc sâu kèn xuống mặt boong tàu nói luôn:

- Trời, trời tưởng gì. Hiểu rồi. Ăn đồ khô lâu sót ruột, thèm cơm chứ gì Rồi. Thằng hai, thằng ba xuống tàu bắt mấy con cá. Mùa này có hết đấy. Cả cá thu, cá bã trầu, chim, nụ. Chọn những con tươi ấy.... Giờ giữa tháng rồi, khỏi kiêng. Mang luôn mấy con mực. Trên này có bếp chứ hả. Tàu to thế này. Thừa bọn mọi thứ .

Chính uỷ Linh nói giọng thân mật:

- Gặp anh Tư, nghe anh Tư mới hiểu anh Tư thật thà nên anh em tôi cũng không dẫu. Trên tàu lúc này chả có gì hết. Điện hết, vì không có dầu, mà điện hết thì bếp to mấy cũng chịu.

- Rồi. Hai thằng xuống mau đi chứ. Lẹ lên. À khoan đã. Để nghe trên này còn thiếu thứ gì, thì hai đứa mày xuống lấy thứ đó lên. Mang được bao nhiêu thì mang, còn dặn thằng Năm chuẩn bị sẵn mấy thứ trên này cần. Trên tàu có giầy chứ hả. Tui tính thả giầy xuống cho thằng Năm buộc vào rồi ta kéo lên vừa lẹ vừa đỡ công mấy đứa leo lên leo xuống vất vả thấy mò à. Nghe tao nói này, rượu. Nhớ rượu đấy, cái lò nữa. Trên này muối mắm ra sao ?.

Thuyền trưởng Sơn lúng túng :

- Mấy thứ đó cũng hết lâu lắm rồi.

Tư Nghĩa không để ý sự ngưng ngịu của ông Sơn vẫn thao thao:

- Tao dặn câu nào nhớ kĩ câu đó. Vậy thì mang cả chai mắm, chai dầu rán, gạo nữa. Mang hết lên cho hai chú, để dưới đó một hai bữa thôi. Trông chừng con nước này thì chỉ độ trưa mai là về đến bến thôi. Đi đi. Rảo chân lẹ tay lên. Sao đứng như trời trồng ra thế. Chúng mày tưởng hai chú là người hoả tinh xuống hay sao

Nhìn theo hai đứa con lộc ngọc, luènh nguènh đi về phía thang giầy. Tư Nghĩa lại rút gói thuốc ra chìa về phía hai người đàn ông trên tàu, đổi giọng gia đình thân mật:

- Hai chú hút tạm thuốc này không ?

Chính uỷ Linh lắc đầu :

- Tôi bỏ thuốc lâu lắm rồi.

Thuyền trưởng Sơn lẳng lẳng thò tay nhúm thuốc, đang loay hoay thì Tư nghĩa xé toạc góc báo bọc thuốc;

- Đây, chú quần đi. Hút tạm.

Ngay hơi thuốc đầu tiên, thuyền trưởng Sơn đã bật ho sặc sụa. Tư Nghĩa nhìn ông Sơn ái ngại :

- Nặng quá phải không. Thèm thì hút từ từ, rít nhẹ hơi thôi. Chà đang hút thuốc ngon, thơm bập vào thứ này thì...Tôi hút mấy thứ đó nhẹ hều, chập ba điếu lại cũng chẳng ăn thua gì .

7.

Dân đánh cá đúng là toàn những người tháo vát. Thoáng một chốc mọi chuyện ngó bộ hòm hòm. Hai vị trên tàu Hạnh Phúc để giết thời gian còn đưa hai cha con Tư Nghĩa đi vòng vòng quanh tàu. Có chỗ thì tư Nghĩa đứng đực ra ngó đến tụt con mắt vì sự lạ, mòm lằm bằm” làm ra cái cần câu này chắc tốn khối sắt thép. Nó mà đồ thì khéo bẹp rúm tàu”. Thằng tư Tính xem ra là thằng con trai có vẻ lanh lợi, tháo vát và hiểu biết nhất trong ba đứa con cùng lên tàu. Cái mặt thì rành rành một khuôn chữ điền của bố. Đôi mắt thì không giống mắt hai thằng anh. Mắt hai thằng kia thì hao hao bố, cũng một màu nâu nâu, lúc nào cũng như sắp sửa cười. Thấy người lạ thì cúi bẽn lễn nhìn ra chỗ khác. Còn đôi mắt thằng này, nhỏ hơn khuôn mắt hai Đức, ba Tâm nhưng trông con mắt đen nhạt, lại đảo liên tục sắc lẹm tưởng như sợi tóc bay qua cũng đứt ngọt. Lúc được dẫn đi xem tàu, khi thì nó ngó nghiêng, mặt ngây ra mòm bằm lại vẻ suy tính, khi làm ra vẻ trẻ con tò mò liến láu hỏi đủ thứ rằng “cái này đứt khoáat phải điều khiển bằng điện tử, chứ óc người thì khó lắm”. Có phải khi có điện thì chỉ nhìn vào cái mặt tròn tròn này là thấy hết những gì mình muốn thấy cách vài ba chục cây số đúng không chú. Giá thuyền đánh cá nhà mình có cái này thì khỏi nói”. Khi bốn người quay lại thì một mâm nói là cơm thì chưa hẳn đúng mà phải nói là một mâm dành cho những người nhậu thì đúng hơn. Nồi cơm trong cái xoong đủ cho bốn người ăn đang reo lục xục trên bếp lò than được đặt ở một góc khuất cạnh cánh cửa sắt bên lối dẫn xuống cầu thang đi đến các phòng, các tầng của con tàu. Một chiếc xoong nữa to gần gấp rưỡi xoong cơm không đậy nắp trong đó nổi lên mấy khúc cá mảy xám nhạt, cùng hai ba cái đầu cá đang này bần bật vì nước sôi sủi bọt như sắp trực trào khỏi mép nồi. Một cái chảo trong đó có những khúc mực ống trắng phau đang được hai Đức đảo nhanh bằng chiếc lập là nhôm có cán gỗ. Cạnh ba chiếc lò là những can nhựa dầu dẩn, nước mắm, âu muối cũng bằng nhựa. Mùi thơm ngào ngạt, ngào ngào bốc lên theo làn khói lớn vờn bay theo chiều gió về phía mũi tàu.

- Trên tàu vẫn còn bát đĩa chứ ạ ?

Nghe ba Tâm hỏi, ông Tư Nghĩa cười hềnh hếch, dúit tay vào đầu nó:

- Trên tàu mà không có có mấy thứ đó thì hoá ra hang cày, hang cáo hả mày. Cái thằng hỏi dở ẹc.

Chính uỷ Linh phẩy tay định nói gì, nhưng rồi ông chỉ khẽ cười rồi chui tọt vào cánh cửa sắt đang mở. Một lúc sau ông lộ khệ chui ra, hai tay nhấc một túi du lịch màu bộ đội nặng nặng. Đặt nhẹ túi du lịch xuống mặt boong tàu, ông thận trọng lần lượt lôi ra bát, đĩa, thìa, muôi và sau cùng cả mấy chiếc ly pha lê có chân uống rượu. Vừa nhìn bộ ly tư Tính chẹp miệng :

- Bộ ly đẹp quá ha. Ba có nhớ, lần chú Sáu Lăn trúng con đề đưa ba lên thị trấn uống rượu bằng ly giống thế này không ? Nhưng con thấy ly này còn đẹp hơn nhiều hà.

- Uống là uống rượu chứ ai uống ly. Tao thì ly, chén nào đầy rượu là khoái rồi. Thôi thằng hai, thằng ba đưa mời lên đi, thằng tư rót rượu ra . Nhìn thấy ly, người mời bốc lên tao thấy rần rật trong cổ rồi đấy.

Tiếng rót rượu từ can nhựa vào ly re re, tiếng đặt đĩa mực xào, thẩu cá bịch bịch trên mặt boong. Những chiếc ly nâng lên. Thấy hai thằng anh có vẻ ngần ngừ, trong khi thằng tư Nghĩa thân nhiên cầm ly rượu chờ. Thuyền trưởng Sơn vẫy tay:

- Mấy chàng trai cầm ly lên đi chứ, ra được biển đánh cá đã thành đàn ông rồi còn gì.

Tư Nghĩa mỉm cười nhìn ba đứa con:

- Hai thằng khi xuống có nói thằng năm Tình cứ ăn cứ uống đi không . Mà hai Đức. Đã dặn em là uống phải có chừng chưa ?

- Ba khỏi lo đi .

- Anh Tư cẩn thận quá .

Chính uỷ Linh đưa ly rượu chạm vào ly của người đánh cá. Tư Nghĩa cười khà khà :

- Trong sắp nhỏ nhà này. Hai thằng đầu thì bình thường, thằng tư Tính uống khôn, biết cỡ nào thì dừng, riêng thằng năm uống là dữ nhất đó. Nó mà uống thì quên trời đất. Quác cần câu, hết như tôi hỏi nhỏ mà. Buộc thuyền chắc rồi chứ hả .

- Ba khỏi lo đi .

- Được mi nói tao tin. Đã vậy thì uống đi, mời hai chú. Nhưng phải giữ độ đấy, không có khó xuống nổi thuyền đâu.

Say rượu mà lao xuống biển thì nằm luôn dưới đó, ngủ luôn khỏi nổi.

Chiếc can rượu màu vàng loang lổ những vết bẩn nâng lên, rồi lại hạ xuống. Những tiếng khà lúc đồng loạt, lúc lẻ tẻ vẳng lên. Ông tư Nghĩa liên tục gấp vào cửa bát hai người đàn ông trên tàu:

- Hai chú ăn khoẻ vô. Nhịn đồ tươi lâu thế là khó chịu lắm đó. Mấy thằng ...

- Ba gọi con ?.

- Gọi hai thằng may chứ còn gọi ai nữa. Thế nhớ tao dặn lúc nãy điều gì rồi chứ.

- Ba dặn gì ạ?

- Hơ, hơ. Bụng dạ, đầu óc chúng mày chưa ăn đã bị lú sao. Tao nói là mang gạo, mang cá, nước mắm, dầu dấn cho hai chú. Dưới thuyền mình có mấy bếp .

- Dạ, cả thầy ba cái ạ.

- Thế thì để lại trên tàu hai cái.

Thuyền trưởng Sơn đang cầm bát gấp miếng mực, giờ ra:

- Một cái là đủ thôi anh Tư à? Vì ...

- Ừ thì một cái. Nhưng chúng mày phải mang luôn lên tàu cả mấy chục hòn than tổ ong. Nhớ chưa. Không có các chú đốt tay vào bếp nuôi lửa à .

Chính uỷ Linh mút mút chiếc đầu cá:

- Anh Tư ăn đi đã. Cứ nường hết cho bọn tôi là sao. Chuyện ấy sau tính cũng chưa muộn mà.

Ông đánh cá đưa ly rượu lên mồm hớp gọn:

- Phải nói luôn, chứ tý nữa cơm no rượu say nó lấp hết mề làm sao mà nhớ nổi. Lúc thuyền tôi về rồi, hai chú lại bảo tôi nói trạng mang tiếng chết. Đàn ông như thế thì không đáng phận nam nhi. Mấy đứa nhớ. Phải chu đáo, chu đáo. Nào cạ .

Thuyền trưởng Sơn:

- Anh Tư nói phải. Cũng nhân chuyện anh Tư tôi cùng xin nói luôn. Khi nào thuyền anh Tư rời đây, anh Tư cho luôn anh Linh đây theo cùng.

- Vậy là có mình chú ở đây thôi sao .

Thằng tư Tính hỏi khế. Mặt tư Nghĩa giờ đã hơi tái vì ngấm rượu. Mái tóc muối tiêu gật gật :

- Tường gì, chuyện đó dễ ợt .

- Vậy thì cảm ơn cha con anh Tư. Tiện đây tôi cũng nói là xin được gửi luôn tiền để về đất liền anh Tư nói khó với chị Tư ra mua bù vào chỗ gạo, muối mắm, rồi cả bếp lò, than cục...

Tư Nghĩa đột nhiên cất tiếng cười ha hả :

- Chú nói khéo lắm. Nhưng chú nói gì thì nói vẫn lộ ra một điều, ấy là chú định giả tôi tiền những thứ tôi mang lên cho mấy chú hả?. Tức là chú mua mà tôi bán chứ gì. Thôi dẹp đi. Chú làm thế là tôi giận đó .

- Cá anh Tư cho tôi nhận vì anh Tư và các cháu bỏ công sức ra đánh được nhưng còn mấy thứ kia thì...

- Kể ra chú thuyền trưởng nói thế cũng phải ba à. Vì...

Tư Tính nói xen vào chưa dứt câu thì tư Nghĩa đã cau mặt:

- Con nít. Cấm nói chen ngang. Hồn. Tao, tư Nghĩa này lại đi lấy tiền của hai chú sao. Không đời nào, không khi nào. Tao gần sáu mươi tuổi, nghèo thì cũng đã nghèo rồi, mà giàu thì cũng giàu rồi. Mà giàu hay nghèo cũng chỉ một ngày ba bữa rượu, rồi lên giường hay ra khơi, ra lộng bắt vài con cá, con tôm biển cho mà sống .. Cuối cùng nhắm mắt về với đất cùng ông bà, tổ tiên. Giàu ức triệu cũng chẳng mang được thứ gì. Lắm tiền đem để mất ngủ lo trộm lên vô nhà lấy cắp. Thôi, dẹp. Tư Nghĩa này dứt khoát không lấy tiền ...

Chính uỷ Linh nháy khế hai Đức ý bảo rót rượu. Cầm ly rượu đầy tràn, sóng sánh chĩa về phía tư Nghĩa :

- Thôi. Anh tư đã nói vậy thì anh em tôi cảm cái ơn của anh Tư. Xin anh Tư cho chạm ly này gọi là bày tỏ sự tấm lòng của anh em tôi .

Tư Nghĩa thích chí đưa ly rượu gõ vào ly của chính uỷ Linh:

- Có thể chứ. Dân biển vậy vùng cưỡi sóng, đập gió đâu có thói tửn mủn tính toán đó. Đây lại đang giữa biển..Chú thuyền trưởng hả. Sao lại đứng lên thế...Mồi còn dư, vậy mà. Chạy không uống nữa hả ?. Có rượu là uống. Có phải thuốc độc đâu mà hải ...

Thuyền trưởng Sơn xua tay, lắc đầu :

- Không, không. Tôi xuống lấy thứ này lên, rồi xin uống cùng anh Tư. Rượu Bầu Đá ngon thế không uống cũng phí...

Năm người quanh mâm nhậu hơi ngạc nhiên không rõ thuyền trưởng xuống phòng làm gì. Hai thằng anh thì loay hoay vào mấy nồi thức ăn. Hai Đức thì khơi thêm bếp cho cháy đượm hơn, ba Tâm thì cho thêm nước vào nồi canh. Riêng thằng tư Tính thì chốc chốc lại nhìn về phía cửa thuyền trưởng Sơn vừa chui vào. Đôi mắt sắc đảo nhanh của nó nhiu nhú về nghĩ ngợi. Trong khi đó tư Nghĩa vẫn nhờn nha cầm nửa đầu cá mút chùn chụt một cách thích thú. Mặt ông lộ vẻ hớn hờ của người nhẹ tính vừa làm được việc vừa ý. Thấy đầu thằng tư Tính cứ loay hoay, ngó nghiêng ông quát to:

- Nhìn vào chứ. Hai anh mà lo mồi, mà lo rượu mà cứ để mất đi đâu vậy. Rót rượu ra đều các ly đi .

- Thế ba không đợi chú thuyền trưởng à?

Tư Nghĩa vung tay:

- Rượu còn nhiều, trong lúc chờ chú ấy, tao với chú .. Chú tên Linh làm chính uỷ tàu chứ gì. Chú thấy tôi nói có trật không ?

- Hoàn toàn đúng

- Chức chính uỷ so với thuyền trưởng thì bên nào cao hơn ?

- Cũng thế cả, cùng chia nhau mà phụ trách con tàu .

Tư Nghĩa khoái chí tự dốc cạn ly rượu vào đôi môi ướt nhoèn của mình:

- Mấy thằng thấy chưa. Vậy là tao, vừa là chính uỷ vừa là thuyền trưởng. Nhưng là do má tụi bay phân. Còn làm được như hai chú đây chắc phải học dũ lắm hả .

- Không học mà lại điều khiển được những máy móc loằng ngoằng, rối rịt thế. Tư Tính nhìn chính uỷ Linh.

- Học gì thì học cũng là để đưa được tàu, thuyền ra biển rồi lại về được bến. Tóm lại là đi đến nơi về đến chốn. Tàu to thì mất nhiều dầu, thuyền nhỏ thì hao ít hơn... Thế thôi

Từ khung cửa thuyền trưởng Sơn vừa lom khom chui ra vừa hỉ hả nói to:

- Anh tư nói rất đúng. Chung qui mọi chuyện cũng chỉ có thế thôi. Nào ly của chú đây hả. Rót đầy, rót đầy mọi ly. Nào mọi người cùng cạn.

Năm người cùng ngửa cổ dốc rượu vào năm cái mồm há rộng. Thuyền trưởng Linh nhìn mọi người hạ ly xuống, cho tay vào túi áo cầm ra cái điện thoại di động màu đen. Tư Nghĩa nhíu mắt nhìn tay ông Sơn:

- Gì thế chú ?

Tư Tính mau miệng :

- Điện thoại di động mà ba. Trời, thứ này con đã có lần nhìn thấy trên cửa hàng thị trấn. Mắc lắm đó. Đâu như bầy, tám triệu gì đấy.

Thuyền trưởng Sơn vẫy tay:

- Khởi nói chuyện tiền nong đi. Đang giữa biển mà lại . Thứ này là của tôi. Không tính toán thiệt hơn gì hết. Xin được tặng anh Tư coi như kỉ niệm.

- Chú cho ba cháu ?

Ông Sơn gật gù nhìn gã trai đang hau háu nhìn cái điện thoại trên tay mình .

- Xem ra thằng tư có vẻ sành, chú cũng nói luôn. Chú rút sim ra, đưa luôn sạc pin cho ba cháu. Về cháu cắm sạc. Mua sim cho vào. Được chưa ?

Đôi môi ướt tái của ông đánh cá run run:

- Chú cho tôi thứ quý mà lại mắc tiền này sao ?

Thuyền trưởng Sơn đặt điện thoại vào tay tư Nghĩa:

- Anh Tư nghĩ ngợi làm gì. Thứ này đáng là bao so với bữa ăn hôm nay mấy cha con anh đãi đằng chúng tôi trên tàu này. Chưa khi nào được ăn ngon, nhậu đã như thế này. Còn rượu không. Rót đi chứ.

Tư Nghĩa giật mình, mồm líu ríu:

- Rượu hả? Thiếu cha gì. Rót mày .

8.

Đứng trên boong tàu, thuyền trưởng Sơn nhìn mãi con thuyền xanh nhạt của năm cha con người đánh cá cho đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ xíu như đầu tăm. Rồi cái chấm đó cũng biến mất hoàn toàn giữa mặt biển đang chuyển thành màu xám xỉ bởi gió mùa đang chầm chậm, len lén thổi đến. Chiều qua, những con sóng dài loang loáng một màu xanh thẫm thì giờ đây ngấn lại, chun vào thành những nếp sóng ngắn hơn,

trên đầu tung bọt trắng chồng lên nhau khiến biển cả mang mang một sự cô liêu, quanh quẽ như cánh đồng vừa thu hoạch xong chỉ còn trơ gốc rạ. Trên trời những đụn mây thâm tái. Đụn thì lười nhác đứng im như bị gìm chặt để mặc những đụn mây khác cuộn cuộn chồng lên, xô đi. Thuyền trưởng Sơn lẳng lẳng đi về phía đầu tàu. Con tàu hoang vắng, chết lặng trong tiếng gió từ bốn phía thổi đến. Khi chạm đến một ống hờ nào trên lan can tàu, làn gió bỗng huýt lên thành tiếng sáo nghèn nghẹn. Chạm vào một chiếc thùng rỗng nào đó, gió bỗng bật lên tiếng hun hút, xa xăm giống tiếng gió hoang vu trên xa mạc mênh mông. Rồi tiếng loảng xoảng chốc chốc vẳng lên bởi nhánh gió nào đó đập vào những miếng tôn đã bong. Thuyền trưởng Sơn nhặt chiếc móc sắt nằm trên nóc hầm hàng. Bình thường thủy thủ dùng nó để móc vào nắp hầm hàng buộc vào đầu giây cáp để cẩu kéo lên, còn giờ đây ông móc vào quai bếp khệ nệ nhích chiếc bếp lò còn đang nóng bỏng vào góc cánh cửa sắt. Ông còn cẩn thận kéo tấm bạt dày cộp, nặng trĩu phủ lên gần chục cục than tổ ong. Tránh mưa xuống khỏi ướt. Chiếc bật lửa đánh lửa bằng bánh xe, vỏ làm bằng đồng màu vàng ruộm bóng lên vì tay người cầm mà ông Tư Nghĩa cứ dúi vào tay ông cùng lọ săng con :

- Chú cầm lấy. Gì thì gì chứ cái này ở giữa biển. Có nó thì mới có lửa. Mà có lửa thì con cá mới chín được, gạo mới thành cơm. Chứ ba cái thứ bật lửa ga, trông thì oai. Nhưng chỉ ở trên bờ thôi, chứ giữa biển này ...Đây. Chú cầm thêm cả mấy bao diêm này nữa. Thằng ba Tâm đâu, đưa luôn cái đèn cho chú nắm đi ...

Bây giờ nhớ lại những lời của người đánh cá tốt bụng, thuyền trưởng Sơn cũng không hiểu vì sao Tư Nghĩa lại gọi ông *chú Năm*. Có thể bởi ông ấy đã say, thấy mình giống hay ông nhớ đến người nào đó trên bờ chẳng. Cũng có thể là do ông nghĩ mình ít tuổi, coi như hàng em ...Người đã say thì dễ thân mật với người cùng uống, dễ nhầm lẫn với người lạ với người quen. Thuyền trưởng Sơn chột ngẩng lên nhìn về phía xa xa. Có tiếng con ó biển vừa rít lên một tiếng. Ngang bên ống khói tàu in hình quốc kì ông thấy sải cánh con chim đen xì đang đập mãi miết...Ông cúi xuống nhìn chiếc bật lửa trên tay....Lúc rút chiếc bật lửa ở trong túi ra, tư Nghĩa đánh rơi nó xuống sàn

boong. Tiếng cạch nặng nề. Tư Nghĩa, rồi cả thằng hai Đức đều cúi xuống... Nhân lúc hai cha con tư Nghĩa nhặt bật lửa, chính uỷ Linh nghiêng đầu về phía thuyền trưởng Sơn nói khẽ:

- Hay là, tôi cứ ở lại với anh. Chứ mình tôi về đất liền để lại mình anh trên tàu thế này tôi thấy áy náy lắm.

- Thôi. Đã quyết rồi. Phải một người về. May ra... Tí nữa tôi đưa thêm cho anh ít tiền nữa.

- Khỏi. Tôi có rồi. Làm gì đâu mà cần nhiều tiền

- Phải phòng xa chứ. Vì nghe giọng nói cũng có thể đoán nhà Tư Nghĩa ít nhất cũng ở Phú Yên. Từ đây lặn lội ra đến ngoài mình cũng xa lắm chứ. Ngót nghìn cây số chứ ít đâu. Chân đi, miệng đi. Còn vé tàu, vé xe, khách sạn. À mà này, anh tranh thủ xuống phòng xem quần áo, vật dụng thế nào. Có cái gì quý thì cũng liệu mang theo ..

Chính uỷ Linh thờ phào ra;

- Tôi hiểu rồi. Muốn gì cẩn thận vẫn hơn.

Thuyền trưởng Sơn đi hết một lượt trên mặt boong tàu. Bóng tối loang dần. Những làn gió hình như có sự trợ lực của bóng đêm trên biển cả ngày một bộc lộ sự man rợ. Gió ào ào gào thét cùng tiếng sóng biển đột nhiên ồn ã vỗ vào mạn tàu. Đứng ở trên tàu, cảm giác tàu vẫn đứng im. Nhưng ông biết với gió mạnh như thế này. Đêm nay chỉ ít con tàu cũng lênh đênh trôi được vài chục hải lý. Mong sao, gió cùng con nước đưa con tàu vào gần bờ.... Gió thổi liên tục không biết mệt mỏi chạy suốt từ đầu đến đuôi con tàu xong lại chạy ngược lại. Tiếng vù vù dội lên khi đậm, khi mỏng. Thuyền trưởng Sơn thấy người chênh chao. Ông hơi chao đảo. Với thói quen đã thành phản xạ của người đi biển, thuyền trưởng chạng chân ra, hai tay dang rộng giữ thăng bằng. Ông chuệnh choạng đi về phía cánh cửa dẫn xuống tầng. Nhấc chiếc đèn bão lên. Một thoáng sau ông đã ngồi ở bậc thang cuối cùng ngay trước phòng mình. Ông thò tay vào túi lấy chiếc bật lửa nặng trĩu ra. Ngọn lửa vàng xộm bùng lên sau bóng đèn. Trên mặt bàn chiếc xoong đựng thức ăn còn lại sau bữa rượu ban ngày hơi chạy về mép bàn, chỉ thiếu một chút nữa rơi xuống. Ông bưng cái xoong để xuống sàn. Cảm giác no vẫn anh ách trong bụng. Vậy là tối nay với ngọn đèn này có thể đọc sách. Nhưng ..Chà chà. Thuyền trưởng xoa tay, khi

nhìn thấy can rượu. Nuốt khế nước bọt. Ông nhấc can rót rượu vào ly. Lần nữa đưa nó gần đèn như để nhìn thật kĩ chất rượu đang sóng sánh tỏa ra những vòng ánh sáng lân lân. Ngoài trời, gió hình như bắt đầu gào rú như giận dữ hơn bởi không thể lọt vào căn phòng ấm áp và tĩnh lặng này. Thuyền trưởng Sơn uống cạn một hơi. Đặt ly xuống bàn, ông lại nâng can lên. Hình như đến ly thứ năm, hay thứ sáu thì phải, ông thấy người ông lâng lâng, nhẹ bồng. Ánh đèn đu đưa, đồ đạc trong phòng chao chao. Cảm giác như có ai đó đang nhìn mình rõ dần. Thuyền trưởng Sơn quay đầu, đảo mắt nhìn xung quanh. Ông mỉm cười tự riêu mình. Nhưng khi ngược lên ông giật mình thấy đôi mắt trong bức ảnh của bố đang chăm chăm nhìn ông. Ông vươn tay với chiếc ly nữa, để gần chiếc ly vừa cạn rượu. Ông rót đầy hai ly. Loạng choạng mang một ly đến cung kính cầm hai tay đưa lên trước xích đồng ban thờ, giọng lầm rầm:

- Con xin lỗi bố. Xin được mời bố .

Đôi mắt người bố trong ảnh chớp chớp:

- Con lại uống rượu đây à ?

Thuyền trưởng Sơn cảm thấy trong đầu như có hai con dế đang thi nhau gáy ti tỉ. Ông lắc đầu như để tiếng dế im đi, rồi nói:

- Vâng. Lúc này thì biết làm gì hơn. Con mời bố.

Đôi môi trong ảnh như cười :

- Đời người đi biển thì tránh làm sao được rượu. Khi vui cũng rượu, khi buồn cũng rượu. Sự vui, sự buồn của nghề chúng ta, người trên đất liền làm sao hiểu nổi. Trời đang đẹp, nắng đang trong vắt như mật ong thế mà đột ngột mây kéo đen kéo đến nặng nề như muốn đổ ập xuống, đè nát vụn con tàu. Gió đang phe phẩy mát rượi bỗng thành bão táp gầm rú như chỉ rình đập tan con tàu, chìm xuống biển khơi. Tưởng như tất cả bị chôn vùi xuống biển cả thì gió lại yên, sóng lại lặng. Mặt trời lại rạng rỡ. Cái chết cận kề bỗng mất hút. Lại được sống như chẳng có gì xảy đến. Thế thì sao không cần rượu để chúc mừng tai qua nạn khỏi, mừng ta vẫn còn được giữ lại với cuộc đời khốn khó mà vẫn chẳng muốn xa rời nó.

- Đúng thế đấy ạ. Còn bây giờ...Con tàu của con lúc này cũng chưa biết khi nào thì thoát khỏi nỗi hiểm nguy này.

- Cơn bão vụn này có nghĩa lý gì đâu con.

Thuyền trưởng Sơn ngó nhìn xuống xa lông đẽm da. Mắt ngược lên nhìn vào mắt người bố như đang nhú lại :

- Không phải cơn sợ trận gió nhấn chìm con tàu mà con đang sợ con tàu của con sắp trở thành tàu ma.

- Tàu ma ?

- Vâng. Tàu ma vì không có dầu, không có thủy thủ. Mọi máy móc trên tàu đều câm lặng. Tất cả chỉ là một khối sắt nặng nề trôi vô định trên biển cả.

- Bố hiểu rồi. Mỗi một thời kì con tàu và thủy thủ đều gặp những sự cố do con người gây ra. Thời của bố là kẻ thù. Bão táp, sóng biển đã ác liệt, khủng khiếp lắm rồi những bằng thế nào được những trận bom từ trên những chiếc phản lực trút xuống. So làm sao được những làn mưa đạn từ súng của kẻ thù nhằm thẳng vào tàu mình, thân thể mình để huỷ diệt. Bão biển có thể làm chìm tàu nhưng không có thể giết chết con người nếu con người khôn ngoan. Nhưng bom đạn kẻ thù...

- Chẳng thà như thế còn hơn. Sự nguy hiểm hiện ra còn dễ tránh. Còn như bây giờ mọi sự bình yên giả dối đều chứa những cái bẫy ngầm chờ ụp con người xuống. Đây là sự thờ ơ.....và có thể cả là chối bỏ, là vô trách nhiệm ...Nếu đúng thế thật thì khủng khiếp quá. Một con tàu như thế này, người ta bỏ ra hàng đồng tiền mua về ...Người nào cũng móc một ít trong đồng tiền đó cho vào túi của mình ...

Một thoáng yên lặng. Gió ngoài cửa liên hồi réo thốc lên đập thùng thùng vào những vật rỗng trên tàu. Giọng người bố xa xăm:

- Con nói bố không hiểu. Sao lại một đồng tiền ? Sao người nào cũng có thể móc tiền trong cái đồng tiền chung đó cho vào túi mình. Con nói đi...

Thuyền trưởng Sơn ngược nhìn ảnh bố, tay ông nâng chén rượu ngang mày:

- Bố không hiểu thật sao ?

- Làm sao mà bố hiểu nổi. Thời của bố. Những con tàu thật đơn giản. mà mọi người cũng thật đơn giản. Khi cần lái con tàu mang thủy lôi đâm thẳng vào tàu giặc. Ai cũng biết là phải hi sinh. Nhưng có mùi người thì cả mùi người xung phong. Người ta phải cắt cử, bốc thăm để được hi sinh. Người đón nhận

sự hi sinh hồi đó được coi là cao cả, được dự cả lễ truy điệu sống mình.

- Thời này làm gì có sự hi sinh ghê gớm đó. Ai làm việc đó thì người thì công khai, kẻ thì ngấm ngầm bảo là đại đột, bốc đồng bởi vì ai cũng chi lo dạ dày và túi tiền của họ thôi.

Ông Sơn vừa nói vừa đưa tay lên quệt dòng nước mắt đầm đìa trên mặt

- Con tàu cũng như con người phải có tên.

- Đúng rồi. Tàu nào chả có số phận như người. Tàu của con tên là Hạnh Phúc nhưng bây giờ nó lại là con tàu bất hạnh nhất.

- Thế mà những con tàu chở người, chở vũ khí cho chiến trường phải xoá hết tên, số hiệu đi để thành những con tàu không số. Tàu không tên, người không tên thì tồn tại làm sao trên cuộc đời. Hồi đó có ai nghĩ đến sự vô lý ấy đâu mà chỉ nghĩ đến làm sao được ra trận. Chẳng mấy ai nghĩ đến cá nhân mình.

Thuyền trưởng Sơn đứng lên nhưng ngay lập tức ông ngồi thụp xuống. Bàn tay chờn vờn đưa ly rượu lên môi mình :

- Thời nay ai không nghĩ đến mình, không tư túi thì người ta bảo là ngu.

- Bố còn nhớ. Trên giao cho bố một trăm nghìn đồng thì phải...

- Chuyện ấy sách có chép lại, sau bố đưa cho chú Long đúng không ?.

- Không phải tiền của mình thì phải rạch rời con ạ. Một xu tiền của công cũng là công sức của bao nhiêu người, mình phải biết trân trọng .

- Thế mà bây giờ...Con tàu này có bán vút đi cũng được hai triệu rưỡi đô.

- Chỗ đó là bao nhiêu tiền ta ?

- Khoảng năm mươi tỉ bố ạ...Thế mà

- Thời của bố chưa khi nào nghe đến số tiền lớn như thế .

- Vậy mà...Nhưng mà không..Con không tin người ta lại có thể làm như thế...có thể vô trách nhiệm như thế .

Thuyền trưởng Sơn gục xuống bàn. Hai tay xoải ra ôm lấy mặt bàn. Một lúc sau ông từ từ ngẩng đầu dậy nhìn lên ảnh bố:

- Con nói thế có đúng không bố ?.

Thuyền trưởng Sơn cảm thấy người ông lạnh cóng lên khi khuôn mặt trong bức ảnh như sắt lại, lỳ ra. Hai tay thuyền trưởng Sơn ôm chặt lấy thân mình, ném phịch người xuống ghế.

9.

Thuyền trưởng Sơn cũng không biết lại thêm mấy ngày, đêm nữa trôi đi. Những cơn gió đi qua lúc thì quây quả, dấy nẩy lên như kẻ cục cằn đang giận dữ. Những làn gió mát rượi, êm ả phóng khoáng giống một người trẻ tuổi hào phóng và vô tư lướt đi. Đêm xuống bịt bùng trong tiếng sóng vỗ đều đều nhẹ nhàng vào thân tàu cùng những tiếng lắc rắc của một vài bộ phận nào đó trên boong khiến ông thỉnh thoảng thức giấc. Rồi cũng qua đi. Những ngày mưa rữ rĩ, trời đầy mây mịt mù với tiếng sóng dâng lên đập vỡ tung bọt trắng xóa tận lan can tàu. Những ngày nắng tưng bừng, trong trẻo với những giải sóng lừng mèm mại như thân thể người đàn bà đang thì uồn éo gợi tình..Tất cả đều thay nhau chuyển qua. Mọi sự mong mỏi, sốt ruột trong ông cũng như chai dần đi. Đôi khi ông cũng mơ tưởng đến cuộc hành trình của chính uỷ Linh. Có thể lúc này ông ấy mới rời khỏi nhà tư Nghĩa. Biết đâu ông đã về đến nhà và đã lên Tổng công ty, lên Tập đoàn giải thích việc ông lên bờ. Thuyền trưởng Sơn còn mơ tưởng đến cảnh chính uỷ Linh vật nài lãnh đạo đáp ứng yêu cầu của ông để cứu tàu Hạnh phúc. Một chiếc tàu gọn nhẹ với mấy thủy thủ thợ máy, cả tay Lý máy trưởng người Thanh Hoá. Thằng cha mắt ốc nhồi nhìn bất kì thứ gì cũng chăm chăm như muốn nuốt gọn thứ đó. Cả ngày không nói một câu nhưng trên môi gã lúc nào cũng in một nụ cười mỉm khó hiểu. Bàn tay có những ngón tay dài đục của gã ngo nguậy chỉ lên những bộ phận máy móc. Tài thật Trong cái đầu tròn xoe phủ phủ lớp tóc hoa tiêu đã bắt đầu mỏng vì tuổi tác lại là một bộ óc am tường về động cơ tàu như thế...Nhưng hán có ra không, hay là Chính uỷ Linh về rồi nhưng cũng chẳng dám hé môi yêu cầu lãnh đạo Tổng công ty, Tập đoàn một điều gì. Hoặc ông có đề nghị nhưng những lời đó lại không đúng như ông bàn với chính uỷ. Thuyền trưởng Sơn lắc đầu ..Không có lẽ nào ở một người như chính uỷ Linh lại có thể hèn nhát, lừa dối ông như vậy ...

Nhưng đã là con người thì biết thế nào....Hoàn cảnh, điều kiện nào đây sẽ làm họ thay đổi, xử sự không đúng với chính họ...

Bao giờ cũng vậy, mỗi khi có việc gì khiến ông nghĩ ngợi, bức bối thì thuyền trưởng Sơn hay cạo râu. Ông cho rằng, cạo râu là một công việc luôn luôn đòi hỏi phải tập trung vì chỉ bất cẩn một chút là có thể làm cho mặt mình sứt sẹo, máu mê lẽ loại ra ngay. Khi đã tập trung vào việc đưa lưỡi dao lam trên mặt mình thì mọi thứ nghĩ ngợi linh tinh khác sẽ tự nó biến đi. Hôm nay cũng vậy....

Gần một tuần rồi có lẽ chỉ trừ thuyền trưởng và chính uỷ là cố giữ vẻ bình tĩnh bề ngoài, còn tất cả thuyền bộ của tàu Hạnh Phúc ai nấy đều sùng sục lên, như đang đi qua một vùng biển nước nóng lên đến vài trăm độ. Không mấy khi đang trong phòng thuyền trưởng Sơn không nghe thấy tiếng chân chạy huỳnh huých trên cầu thang. Vậy là ngay lập tức ông chuẩn bị để thấy cánh cửa phòng mình bị mở ra một cách vội vã, rồi một cái đầu trần cạo tóc vì đã quá hạn cắt từ lâu hay một cái đầu chụp mũ xum xụp thò vào giọng hớt hải :

- Thuyền Trưởng quyết định thế nào đi chứ. Không thì gay quá ạ.
- Cứ bình tĩnh đi..
- Úi giờì ơi. Sếp bảo thế này thì bình tĩnh làm sao được .
- Cậu cứ ra đi. Đây chỉ riêng mình cậu.

Ông đang đưa lưỡi dao cạo lên mặt mình. Rõ ràng nghe tiếng lật sập nơi chân râu, ông biết lưỡi dao đã bắt đầu cùn. Ông khẽ đặt bàn cạo râu xuống mặt chậu rửa mặt, định với tay lên lấy bàn cạo khác thì có tiếng gõ cửa. Thuyền trưởng hơi nhíu mắt nói dứt khoát :

- Cứ vào đi. Cửa không cài chốt đâu

Cánh cửa mở ra, ông nhận ra đôi mắt ốc nhồi và những ngón tay dài đực của máy trưởng Lý :

- Báo cáo anh.

- Được rồi. Chờ tôi một tý. Cạo mặt mà dở thì buồn cười lắm. Tiếp cậu như thế không được nghiêm chỉnh.

Gần một tuần nay tự nhiên thuyền trưởng Sơn lại hay nói vui, pha trò. Sự vui vẻ của thuyền trưởng hình như không mấy

may tác động đến gã máy trưởng. Lý thờ dài ngồi xuống ghế, nói khẽ:

- Sếp cứ tự nhiên. Tôi chờ được.

Lau mặt xong, vẫn giữ nguyên nét mặt tươi cười ông Sơn bước ra, chỉ tay vào ấm nước :

- Uống trà đi. Tôi vừa pha đây. Chắc bây giờ mới ngấm. Lại chuyện hết dầu chứ gì.

Cặp mắt ốc nhồi của máy trưởng Lý nhìn nhanh thuyền trưởng rồi cúi xuống :

- Việc ấy thì sếp biết rồi, em không cần nói lại. Điều em muốn nói hôm nay là sau khi tàu của ta vì nợ cảng vụ nên bị giữ lại hơn một tuần, may thuyền trưởng có uy tín nên mới lấy được số tiền bảo hiểm vụ tàu của ta bị trục trặc chân vịt ở bên Mã lai. Sau chuyến sang Cu ba về nên anh em cố cầm cự, ngắc ngoải sống được hơn tuần ...

Nghe tiếng xưng hô của máy trưởng Lý, thuyền trưởng Sơn không khỏi ngỡ ngàng. Bình thì hầu hết anh em trên tàu kể cả những thủy thủ bặm trợn bằng tuổi, hay hơn đều xưng em với ông và chính uỷ Linh. Duy máy trưởng Lý. Mặc dù theo sổ lý lịch của tàu thì Lý kém ông đến mười tháng kém chính uỷ Sơn đến hai tuổi. Còn hôm này. Chắc có việc gì quan trọng đây .

- Thôi được rồi. Mọi hôm cậu nói ít lắm cơ mà. Vậy mà hôm nay.... Nói vào việc chính đi. Cậu cần gì ?

Máy trưởng Lý xoắn hai bàn tay trùng trùng vào nhau :

- Vâng. Sếp đã hỏi thế thì em cũng xin trình bày luôn. Có lẽ thuyền trưởng cho em vào đất liền.

Thuyền trưởng Sơn trợn mắt:

- Cho cậu vào bờ. Thế cậu có biết vai trò của người máy trưởng quan trọng như thế nào đối với sự hoạt động cũng như hành trình của một con tàu không.

Máy trưởng Lý cầm chén nước như để đỡ trống tay nhiều hơn là để uống :

- Chẳng gì em cũng đi tàu gần hai mươi năm. Làm máy trưởng đã ngót chục năm nay. Nếu như máy đang hoạt động, tàu đang trong một hành trình thì em chẳng dám nói gì. Nhưng gần mười ngày nay, dầu cạn, máy ngừng hoạt động. Con tàu

này đi đâu, tới đâu là nhờ gió, nhờ sóng Chúng ta không quyết định được.

- Cậu không biết là tôi cho cậu Hùng lên bờ về Tổng công ty trình bày tình trạng tàu mình và xin Tổng hỗ trợ. Biết đâu chiều nay, ngày mai và thậm chí ngày kia Tổng cho tàu viện trợ ra. Lúc đó cần phát động máy móc. Cậu lại là máy trưởng. Nhờ máy móc, động cơ trục trặc, không hoạt động được thì cậu tính sao.

Máy trưởng Lý hình như cố nén tiếng cười bất đắc dĩ sắp bật ra:

- Sếp đừng động viên em bằng triển vọng ấy. Làm gì có chuyện Tổng cho tàu ra...

- Sao cậu nói thế ?

- Thứ nhất thằng Hùng chả có cách gì để báo cáo lại với lãnh đạo Tổng. Thứ hai nhà cửa nó cũng đang bán loạn lên. Trước hôm nó lên xin sếp cho về đất liền. Nó đã nhận được tin vợ nó đã bỏ nhà đi theo thằng nhân tình quay lại Séc thì phải. Hai đứa con nó ở với bà nội ở Quận 10. Đứa thứ hai nhà nó mới hơn một tuổi. Bà nội thì bị tai biến lần thứ hai rồi. Thằng Hùng chẳng có bụng dạ nào đâu. Sếp không biết. Khi rời tàu, nó đã mang tất tần tật đồ đạc cá nhân của nó lên.

- Sao cậu biết rành rẽ thế ?

- Thì nó nói với thằng Tuý. Bạn con chấy cắn đối của nó. Nó cấm thằng Tuý lộ chuyện cho sếp biết. Thằng Tuý còn đưa cho nó năm vé.

Thuyền trưởng Sơn đi đi lại lại trong phòng với vẻ sốt ruột :

- Hóa ra các cậu lừa tôi à. Ngay cả những người đang có triển vọng mà tôi tin tưởng ...

- Làm thế nào được. Mà đâu chỉ tàu Hạnh Phúc này mà em biết chí ít còn hai con tàu nữa cũng tương tự như ta. Tàu Bình An hai vạn ba tấn, tàu Hân Hoan ba vạn rưỡi tấn chở hàng khô.

- Cậu nghĩ tàu bị buông xuôi thế nên cậu chuồn chứ gì ?

- Đạo này không còn bếp ăn tập thể. Mọi người tùy nghi di tản. Nên sếp không biết. Em chả dám nói một nửa mà có lẽ phải hơn mười thủy thủ đã chuồn lên bờ rồi.

- Hơn mười thủy thủ lên bờ. Họ trốn tôi, họ đảo ngũ à ?
- Sếp gọi thế nào cũng được. Riêng em không muốn làm cái trò khúat tất ấy nên em lên xin phép sếp đảng hoàng. Em phải lên bờ thôi.

- Cậu không đợi được nữa sao ?
- Không dấu gì sếp. Em còn thằng út, năm nay đang học lớp 12. Vài tháng nữa cháu thi. Mà mỗi bận về em lo về nó quá. Tuổi này còn dại lắm, thích chơi bời, đua đòi. Bận bè bây giờ xui bậy một cái thì hỏng hết đời thằng bé. Em có mình nó là con trai, còn hai chị nó em không tính. Chả cứ vợ chồng em mà cả họ Trịnh nhà em đều trông vào nó.

Thuyền trưởng Sơn thở phì phì:

- Tôi hiểu. Thế cậu dứt khoát bỏ tàu để lên bờ à?
- Tùy sếp đánh giá em thế nào thì tùy. Em không lên thằng bé nhà em hỏng mất .

- Thế còn con tàu này ?
- Nó là của nhà nước. Nhà nước còn không để ý thì cái thứ em....Mà cái này so với nhà nước chỉ là mất muối. Nhưng thằng bé nhà em...Nó là cả cuộc đời em, cả dòng họ Trịnh...Em không muốn rời tàu một cách lén lút. Mong sếp thông cảm hoàn cảnh của em.

Ông Sơn ngửa mặt lên trần phòng, vô tình bắt gặp đôi mắt của người bố ông hỏi khẽ :

- Có đúng là hơn chục người đã rời tàu không ?

Máy trưởng Lý cũng trả lời khẽ:

- Không tin sếp cứ xuống các buồng thủy thủ thì biết.

10.

Thuyền trưởng Sơn lần mò đi dọc hành lang khoang của thủy thủ. Phòng thì mở toang hác, im lìm, trống hoang. Phòng thì đóng cửa cài cả chốt trong nhưng phía trong lại hoặc là có một đám người đang đánh bạc, hoặc đang ngủ. Tiếng ngáy rờn rờn xen lẫn tiếng sóng và tiếng ó biển đang nhau tranh mồi. Mãi đến gần cuối khoang ông thấy một phòng hé hé mở cửa, trong đó có hai người. Thuyền trưởng Sơn đứng nép vào cánh cửa cố không để hai người trong phòng nhìn thấy. Thủy thủ Tuý đang chăm chú nhìn vào lòng bàn tay mở ngửa của y tá Dụ. Thêm một

lần thuyền trưởng Sơn lại phải đưa tay lên bịt mồm mình khi nhìn khuôn mặt già trước tuổi của y tá Dụ. Ông lại nghĩ đến câu chuyện chả biết có thêm dấm thêm ớt mà anh em thủy thủ lúc khoái chí lại kể bô bô với nhau về chuyện y tá ở Công Pông xem gọi gái miền tây lưu lạc lên tàu. Ái gái điếm này bị cánh thủy thủ trẻ cho tiền, xui phải bắt y tá Dụ vừa múa, vừa hát theo lời trẻ mẫu giáo bài "bé bé bằng bông" mới cho sinh hoạt. Còn lúc này, trong phòng người thì đang lằm bằm như có vẽ tính toán, người thì đang chăm chú chờ đợi những lời dự báo nên không ai để ý đến thuyền trưởng đang đứng bên ngoài. Sau một lúc trầm ngâm Tuý ngửa mặt lên trần phòng :

- Trước khi em nói tương lai, em thử đoán quá khứ, lai lịch của bác một chút. Nếu bác công nhận thì em sẽ nói tiếp. Bác bảo bố lão thì em thôi. Đỡ mất thời gian của hai anh em mình. Được chưa?

Khuôn mặt có những nếp nhăn hằn sâu của y tá Dụ động đậy, co giãn :

- Được rồi, thì chú cứ nói đi. Thấy thằng Hùng bảo chú tài cái món bói toán, xem chỉ bàn tay này lằm cơ mà.

Tuý cười khằng khặc :

- Tùy người, tùy duyên bác ạ. Có người em nói như gọi ra, đúng phóc trăm phần trăm ấy chứ. Nhưng có người lại trật lắc, chả đúng một ly nào. Với bác. Em không biết tí gì cả. Nhưng em nói luôn. Bố bác hai vợ. Đúng không ?

Y tá Dụ hơi nhích một bên miệng :

- Chú có nghe ai nói không ? Nói thật xem nào ?

- Em thề với bác là ở cả tàu này và cả trên Tổng chưa ai nói một điều gì về bác cho em nghe.

- Nhưng sao chú biết. Ngay đến tứ cách đây ba năm, khi bà cụ ốm nặng cụ mới nói cho tứ nghe là ông cụ nhà tứ còn một bà nữa. Thế mà chú nói trúng phóc. Tài thật .

- Đấy tướng số nó hiện trên lòng bàn tay là thế. Với bác em không dấu. Chỉ tay giữa cườm tay nối với cổ tay của bác có đường chẻ hai. Đây bác nhìn kĩ xem, em nói có sai không nào .

- Tứ không mang kính. Từ hôm qua đến giờ bởi tung hết cả mà không thấy. Không rõ có thằng nào xô tứ không. Nhưng

nghe chú nói tớ chịu. Thôi được coi như đúng một việc. Chú mày nói tiếp đi.

- Bác là người cực kì giữ của, mặc dù bề ngoài bác luôn tỏ ra hào phóng.

- Cũng tùy lúc thôi.

- Nhưng có đúng không đã. Nếu sai bác bảo em thôi ngay.

Y tá Dự nhanh nhẩu:

- Thôi được rồi. Coi như đúng. Thế vận tớ sau này thế nào ?

Tuý đẩy bàn tay của y tá Dự khỏi đùi mình :

- Tức là bác không muốn nói quá khứ nữa chứ gì. Muốn nghe tương lai phải không ? Thì tương lai. Được thôi. Còn thuốc không. Cho em điếu. Thầy tướng số nhạt mồm bỏ mẹ ra mất hết cả hứng. Mất cả thiêng nữa chứ.

- Đây. May quá. Còn đọc một điếu. Cậu hút thì tớ nhịn vậy.

- Này. Ông anh .. Đúng là tướng số của anh, thằng này nói không sai. Hôm qua còn thấy ông anh còn nửa tút ba số, không tính bao này. Thế mà . Ông anh có biết trên phố đoán một quẻ thế này bao nhiêu tiền không. Bét cũng vé rưỡi, vậy mà đây điếu thuốc không đắt.

Y tá Dự chẹp miệng :

- Ờ, ờ cũng phải dự trữ chứ tình hình này còn lâu. Nhưng tớ sẵn sàng tặng chú một bao nếu chú nói đúng tương lai tớ.

Thủy thủ Tuý cầm điếu thuốc nhét vào mồm, châm lửa. Đôi mắt mỏng lập bập :

- Anh nhớ giữ lời nhé. Một trong thời gian rất gần anh sẽ tiếp địa.

- Tiếp địa là thế nào. Không có vận hạn xui xẻ gì chứ ?.

Thủy thủ Tuý búng gạt tàn :

- Bỏ buồn cười thật. Đây là tiếng tàu mà người đoán tướng số, thầy bói nào cũng phải biết. Mình đang ngồi đây là ngồi trên thủy. Thủy là nước đúng không. Còn địa là đất. Bác có thấy ở nhà chôn dây cột thu lôi xuống đất người ta gọi là tiếp địa không. Em nói bác tiếp địa, tức là bác sắp lên bờ .

- Thật chứ. Nếu đúng thế thì may quá . Thế còn chú ?.

Thủy thủ Tuý cười khế:

- Em đang đoán tướng số của bác kia mà. Chuyện của em không bàn lúc này. Nào bác đưa bàn tay đây em xem kĩ rồi nói tiếp. Lúc này xem liếc qua cái chỗ gò vu sơn ấy em thấy hình như bác sắp có trục trặc nhỏ thì phải.

Mặt y tá Dụ hơi đổi màu. Giọng ông ta hoảng hốt :

- Trục trặc à? Căng không ? Có cách nào giải không ?

Thiếu chút nữa thuyền trưởng Sơn phì cười, nhưng rồi ông nhin được. Trong phòng Tuý khoaí trí hỏi

- Giải hả. Có cách giải đấy .

Hai người giật nảy mình nhìn ra ngoài. Y tá Dụ lý nhí:

- Chào thuyền trưởng. Anh em tôi nhân lúc rồi nói vui một tý thôi mà. Chả có việc gì đâu. Mà ai lại tin trò nhảm nhí này. Nhưng tiện đây hỏi Thuyền trưởng một chút. Bao giờ anh em mình thoát được cảnh này .

- Cũng không lâu nữa đâu. Yên tâm. Thôi hai vị cứ tiếp tục đi .

Thuyền trưởng Sơn lững thững bỏ đi. Có cái gì bức bối đang chộn rộn trong đầu. Ông cố tình tránh mặt mọi người bằng cách trèo lên cầu thang phía sau đuôi tàu lên boong rồi tụt xuống cầu thang dẫn xuống phòng mình. Ông mở cửa, ngã lưng trên chiếc ghế pho tôi. Lưng chưa bèn mặt vải ghế, ông lại nhồm dậ, với tay lên xích đồng cầm cuốn sách đang đọc dở xuống. "*Ông già và biển cả*". Thuyền trưởng lẩm nhẩm thành lời tên cuốn sách. Ông nhà văn này đúng là tay đi câu lão luyện. Thế nên ông ta mới biết hết những mảnh khoé câu cá giữa biển đến vậy. Ông này cũng thạo biển cả thật. Toàn những chữ là chữ mà đọc tới đâu cũng thấy hiển hiện lên những gì mà chỉ có người đi biển mới thấy. Sóng này, gió này. Còn ...Khổ cái ông già này. Đúng là cái số con người. Chả biết thế nào. Miếng ăn đến nơi rồi. Thế mà cuối cùng mất hết. Câu được cả một con cá to dùng to đoàng cuối cùng về đến bờ chỉ còn trơ lại bộ xương. Ông đọc lướt vài dòng hi vọng sức hút của những gì ông nhà văn đang tả làm mình quên đi mối lo nghĩ thường trực đang hành hạ ông, khiến ông cảm thấy như một sự một khối u đang lớn dần lên làm ông khó chịu đến nghẹt thở. Hình như màn đêm đã xuống. Những dòng chữ nhoè dần, rồi cuối cùng trang sách chỉ còn lại sự lờ mờ khó chịu. Ông đặt cuốn sách xuống bàn,

đứng lên. Có cái gì thôi thúc khiến ông thấy cần phải làm một hành động gì đấy giống như công việc của công an điều tra. Giá thằng cha Lung ở đây thì mình đỡ biết bao...Cái vụ Lung cùng đồng đội tóm sống gã thông tin của tàu Sun Quin của Ma lai xa a giả vờ hết dầu vào tá túc một đêm, một ngày tại cảng mới Đình Vũ để nhận hai mươi bánh thuốc Hê rô in mới thấy sự nhanh nhậy, kiên quyết và cả cứng rắn của Lung. Ngày bé tính tình nó lành thế. Nghịch gì thì nghịch nhưng có thằng nào dọa đánh nhau là Lung chạy ngay về nhà. Hồi bé Sơn nghe rất rõ chú Long nói với bố Sơn là thằng Lung vừa lành vừa chậm, kiểu này lớn lên sẽ vất vả thế mà ai ngờ. Tàu SunQuin vào bến năm giờ chiều mà tám giờ tối Lung cùng hai đồng đội đã tóm được thằng cha An vầu ở Cát Cụt là mắt xích móc nối với gã thông tin, phụ trách điện đàm người Ma lai xi a. Sau này anh em công an còn kể lại, lúc đưa An vầu lên tàu nhận mặt gã thông tin, gã này không ngần ngại đưa cho Lung và hai công an đi cùng một xấp đô la và ba cái nhãn hạt soàn dày sụ. Lung liền tương kế tựu kế ra vờ ửng thuận rồi đưa gã thông tin đó lên bờ đọc lệnh bắt luôn...Nghĩ là vậy không có Lung thì mình phải tự làm thôi. Muốn làm gì thì làm con tàu này cũng phải cập bến. Muốn vậy thì mình phải nắm được anh em, cùng những động tĩnh của họ để có thể chặn đứng mọi sự bất ngờ ...Máy trưởng Lý vừa ra Thuyền trưởng Sơn cũng từ từ rời khỏi phòng. Ông khép cửa. Bập khóa, lặng lẽ. Chân cổ bước rón rén cổ không phát ra tiếng động nào dù nhỏ nhất. Thuyền trưởng lần xuống khoang thủy thủ. Hồi máy tàu còn hoạt động. Hàng lang khu thủy thủ bao giờ đêm tối xuống cũng sáng bừng lên. Tiếng nhạc từ các bộ dàn bật vang đủ thứ nhạc. Tiếng nói các nhân vật trong các bộ phim từ các phòng vọng ra, chen nhau. Những tiếng bình luận, hay tiếng trầm trồ” úi , ái”. Nhưng tối nay như mọi tối. Từ khi máy tàu không còn hoạt động thì khi chiều xập xuống là dãy hàng lang khu thủy thủ tối om như trong một cái hang sâu hun hút. Mảng bóng tối đặc quánh chốc chốc bị xé rách bởi những luồng đèn pin loang loáng rọi vu vơ, hay bởi ngọn lửa nhỏ bé, loe hoe từ những chiếc bật lửa. Tối này có lẽ pin đèn cũng đã hết, ga bật lửa cũng cạn. Nên bóng tối như càng đặc hơn, đen quánh lại. Cánh cửa sắt phía đầu khoang không rõ ai mở ra móc cài vào

thành tàu khiến gió hun hút thổi. Thuyền trưởng Sơn vừa lần mò bước khỏi bậc thang cuối cùng thì ông chợt dừng lại khi nghe có tiếng lộn xộn từ phòng nào đấy vẳng ra. Một giọng đàn ông ồm ồm bức bối cất lên:

- Tiên sư khỉ. Thế này mà gọi là sống à? Có là trong mô thì đúng hơn.

Định thần một lúc ông mới nhận ra đó là tiếng của tay Thú- thợ máy có tiếng là lành nghề của tàu, một tay chuyên kể chuyện tiểu lâm. Tất cả các chuyện của y rút đi rút lại cuối cùng cũng đều dẫn về chuyện ăn nằm của trai gái. Thuyền trưởng hình dung ra cái dáng khù khù, lưng hơi cong lại, với đôi chân ngắn ngủn, bắp chân phồng to đầy lông lá. Bộ mặt đen xì vì bộ râu quai nón chẳng bao giờ bén dạo cạo khiến Thú giống như một con gấu lặc lè vì no mặt. Bình thì chậm chạp là vậy nhưng mỗi khi có sự cố máy móc gì trong tàu thì ngay lập tức Thú trút bỏ bộ dạng nặng nề, chậm chạp để biến thành một gã thợ máy nhanh nhẹn và tháo vát. Thuyền trưởng Sơn để tay lên ngực như cố để tiếng đập của tim mình nhỏ đi, đầu óc của ông bình tĩnh lại để lắng nghe. Liền sau sự gầm gừ của Thú là tiếng khuyên nhủ nhẹ nhàng của tay Nhiên- chàng thủy thủ bé nhỏ, mắt luôn luôn nhìn xuống chân mình khi nói chuyện. Nước da mai má đỏ hất lên khi nghe Thú nói chuyện tình tang nam nữ. Tính tình hai người hoàn toàn khác nhau như mặt trái và mặt phải của một chiếc áo sơ mi nhưng họ lại thân nhau đến kì lạ. Tiếng Nhiên rụt rè:

- Ông nói thế ở đây làm gì. Chả nhẽ thuyền trưởng lại không tính kế hay sao?

- Tính tính cái con mẹ gì? Gần một tháng trời lênh đênh. Mọi thứ hết sạch. Những thằng bình thường chuyên bốc phét về sự hi sinh, về kỉ luật về nội qui thì đã nhót gần hết rồi. Cuối cùng chỉ còn lại vài thằng hèn, trong đó có tao và mày.

- Thì cứ bình tĩnh đi. Thuyền trưởng vẫn còn, chính uỷ vẫn còn, thì có lý gì mà chúng ta không ở lại.

- Nghe mày nói thôi không ngủi được. Hai bố ấy là lãnh đạo, thì chí ít phải ở cho đến khi nào đêch ở được nữa. Còn tao với mày là cái gì. Trên răng dưới cát tụt. Bên lưng dất vài vé

mỏng quẹt ra điều nọ kia những thử tính xem. Sống thế này thì sống làm chó gì.

Có tiếng sột soạt, rồi tiếng của Thú kêu lên choe choe:

- Mày làm cục cứt gì đấy. Tay chân để đâu cứ để đấy, tự nhiên khua loạn xạ lên chọc mẹ vào mắt tao đây này.

- Thì đang định đưa cho ông phong lương khô.

- Thì mày phải nói chứ. Mà để dành đi, chứ tối thế này ăn thứ đó khát nước bỏ cha ra.

- Cũng định bảo trước. Nhưng thôi cứ ăn đi một tý. Lúc nãy thấy ông kêu đói kia mà.

- Thôi được rồi. Đưa đây. Tay gì mà ướt rườn rướt như tay dĩ ế ấy thế.

Có tiếng nhai lộp cộp. Không gian xung quanh lặng đi một lúc, rồi hình như không chịu được sự bức bối, giọng Thú lại rống lên:

- Mẹ khỉ. Để hết đêm nay, mai ban ngày ban mặt tao sẽ lên phòng thuyền trưởng đánh bài công khai. Xem ý ông ấy thế nào. Một là tôi theo ông thế này nhưng đằng sau tôi còn vợ con tôi, còn mẹ già tôi. Năm, sáu cái tàu há mồm chứ có ít đâu. Thế thì tiền lương, thu nhập của tôi để lại trên tổng kì này giải quyết thế nào. Rồi thời gian tôi nằm chết dí trong tàu như bị đi tù ông tính toán ra sao.

- Thì rồi đâu cũng vào đấy thôi .

- Mày. Đúng là thằng ngu. Ái.

- Gì thế.

- Không có cái ngu nào giống cái ngu nào. Vừa ăn vừa nói, cắn cha nó vào lưỡi đấy này. Đau quá. Đau quá.

- Thế thì ăn nốt đi đã. Đừng nói nữa.

- Nhưng tức không chịu nổi. Kì này tao mà lên được bờ rồi, tao làm đơn kiện tất cả những đũa trên Tổng có liên quan đến tàu này.

Có tiếng chạm mạnh vào cánh cửa, rồi một giọng lạnh chanh vẽ diều cọt nổi lên :

- Thôi, bố Thú ơi. Bao nhiêu lần ông dọa kiện rồi. Nhưng ông biết ai mà kiện.

- Sao tao lại không biết. Cần thì tao lên thẳng đội công an biển gặp trực tiếp trung tá Lung tố cáo tất cả bọn khốn nạn ấy.

- Thế ông có biết Trung tá Lung là nổi khổ mà bây giờ phải nói là mặc chung sịp với thuyền trưởng Sơn không ?

- Thuyền trưởng Sơn cũng biết đích gì đâu. Nếu biết tao nói thật cho kim cương lão ta cũng không dám đi chuyến này.

- Ông có chắc ông Sơn không biết chứ?

- Mẹ khỉ. Con run con đé còn muốn sống nữa là con người. Mày rút bỏ mẹ ra. Nếu lão Sơn mà biết tàu thì cũ rích, già nua thế mà lại chở hàng đi vòng quanh thế giới thì các vàng, thêm đồ đầy túi lão cũng kiếu. May mà không gặp bão, chứ không cả lũ chui vào bụng cá mập lâu rồi. Ai điều tàu này đi. Người nào kí rõ ràng là thằng vô nhân đạo, coi thường tính mệnh mấy chục con người chứ. Ấy thế mà hôm nhỏ neo khởi hành lại còn bắn pháo, rồi quan khách kéo xuống nườm nượp đánh chén như chó đớp cứt .

- Thì việc bắn pháo thì vẫn phải bắn. Nó là thủ tục.

- Thì chính mày bắn chứ ai nữa. Mặt cứ vênh lên tưởng vớ được kim cương đấy. Ngu, ngu.

- Ông chỉ vớ vẩn. Lãnh đạo giao thì phải làm chứ.

- Thế lãnh đạo bảo mày ăn cứt mày cũng hốc à?.

- Thế ông có khác chó gì tôi. Thành thạo máy móc, thế mà không biết tàu cũ, tàu mới, động cơ rệu rạo, rách nát như thế mà vẫn đâm đầu xuống tàu mà đi . Bây giờ lại còn kêu rống lên như bò bị đá vào dái.

- Thôi được rồi. Mai tao lên gặp thuyền trưởng, chính uỷ tao sẽ làm cho ra nhẽ. Không thể nhu như thế này được .

- Thì lên ngay bây giờ đi.

- Này. Không phải xui khôn xui dại tao thằng Tuy kia. Trời thì tối mù mịt, đi lọ mọ, chỉ cần va phải là nhẹ thì bươu đầu, nặng thì gãy chân. Giữa biển thế này thuốc thang ở đâu. Tao cũng chưa ngu. Để ngày mai, ngày mai ban ngày ban mặt tao sẽ lên.

- Thì hãy để ngày mai. Tôi sợ ông lại rụt vào như rùa, không dám ho he gì thôi.

- Tao mà sợ à...Đến lúc này có mà sợ..sợ cái con kẹc tao ấy. Ngu. Tao ngu, chúng mày cũng ngu.Tiên sư mấy thằng khôn ngoan lủi sớm, giờ này đã được ôm vợ nó rồi. Sao mình ngu thế không biết. Mẹ khi đang nằm lại buồn đái. Chó má thật. Đưa tao cái bật lửa tao soi không có ngã vỡ mặt bây giờ.

Thuyền trưởng Sơn lặng lẽ đưa tay nắm lấy lan can, lặn mò từng bước đi về phòng mình.

Bây giờ một mình ngồi ngẫm lại những điều tai ông nghe thấy không ghê gớm như buổi chiều xập xệ gập chíp cúc Hưng sọc. Thế mới biết lòng dạ, tính tình con người không thể lường hết được.

11.

Bất kể ai khi đã trở thành thành viên của con tàu viễn dương nào thì đều vẽ một hai câu tiếng Anh, để rồi gọi các chức danh trên tàu bằng thứ tiếng Anh bồi đó. Nếu so với mọi chức danh trên tàu thì làm nhân viên nấu bếp hay nói như giọng quân đội là cấp dưỡng, hay anh nuôi thì chức danh này lại có nhiều điểm kì lạ. Không thể xếp nấu bếp thành một chức danh quan trọng trong cả hành trình di chuyển của con tàu. Bởi tàu chạy hay đứng, bốc hàng nhanh hay chậm, bão to hay bão lớn, tàu dừng ở cảng này, ở đốc kia bao lâu, dầu hết hay dầu còn, máy móc, thiết bị hôm nay ra sao ..chẳng ảnh hưởng gì đến gã nấu bếp. Đối với máy móc, con tàu là thế nhưng cũng không xếp cánh làm bếp là cuối cùng, không quan trọng trong hệ thống chức danh của tàu. Nói gọn lại là không thể coi thường. Thời bao cấp cũng như thời nay. Duyên do vì gắn với một bộ phận có lẽ nhỏ nhất nhưng lại quan trọng nhất của giống người đó là cái mồm. Các cụ ta nói *”đánh đồng dẹp bắc cũng vì miếng ăn”*. Thằng Tây, thằng tàu sang ta làm đủ thứ tàn độc cũng chỉ để phục vụ cái dạ dày. Ông thầy nho ca ngợi đạo thánh hiền lấy cái đức, cái tâm là vậy vẫn buộc lòng phải công nhận *”dĩ thực vi tiên”*. Nhưng mỗi khi không có mặt hấn thì cánh thủy thủ ăn sóng nói gió lại xì môi dài thườn *”xì, làm chó gì cái thằng mắt mũi toét noèn vì khói bếp”*. Đúng hấn không bằng con chó ba xu rưởi, cũng chẳng ai phong cho hấn chức tước gì nhưng hể thấy mặt hấn hiện lù lù ở đâu đó thì từ thuyền trưởng, Chính uỷ cho đến

gã thủy thủ lười hay chăm. Yếu đuối hay mạnh bạo. Liều lĩnh hay vò sò nhất đều gọi hấn bằng cái tên tiếng Anh giả cày đầy trân trọng: Chíp cúc. Dịch nôm ra ấy là sếp của bếp, hay bếp trưởng. Mặc dù có tàu chỉ trợ khắc một gã nấu bếp. Hoặc có tàu có hai thậm chí có ba nhưng gã nào cũng được gọi như thế. Chíp Cúc. Một cái tên mới oai và kính nể làm sao. Gã mang danh đó ở tàu Hạnh Phúc tên là Hưng. Hưng có cái sẹo tròn to bằng đít chôn bát ở góc má trái chỗ gần đường quai hàm vuông vức. Một loại sẹo tròn đã láng bóng nghe nói đã được là phẳng trong một thẩm mỹ viện nổi tiếng ở phố Pát Pong - Băng Cốc với giá không dưới bốn vé. Bình thì sẹo này màu trắng, nhưng khi rượu vào hoặc lúc cáu giận, vết tròn tròn đó đỏ hắt lên như tong phong đèn hoa kì ở vùng nông thôn ngày trước vẫn dùng. Chỉ cần ngồi với gã Chíp Cúc này thì bất kể thân hay sơ chỉ khoảng nửa tiếng sau là người đối diện với gã có thể biết khá kĩ thân thể, sự nghiệp của gã bởi cái mồm thia lia không khảo mà xưng của gã. Hưng sẹo còn là một đầu bếp có một không hai trong hàng ngũ nấu bếp trong làng tàu biển xứ này vì gã rất mê truyện. Mà trong ngàn ngạt truyện có đầy trong thư viện tàu hấn chỉ khoái nhất hai cuốn. Cuốn thứ nhất là “*đảo dầu vàng*”. Theo Hưng sẹo, đây là cuốn sách hay nhất mà bọn nhà văn có thể viết được. Bọn nhà văn chó chết ấy bọm thật. Nhìn vào trang sách toàn chữ là chữ mà đọc vào lại thấy đủ thứ nổi lên như thật ở ngoài đời. Tàu này, biển này, quán trọ Ben bốc... Rồi những con người rõ ràng xa lạ mà sao thấy như mình đã nhìn thấy, sống cùng với chúng nó. Trừ những lúc bận bịu phải tay dao tay thớt hì hục biểu diễn tài nấu nướng còn gần như cuốn sách bản lem nhem dính đủ thứ dầu rán, mỡ, thịt đó luôn gắn liền với gã. Hưng sẹo có thể đọc vanh vách tiểu sử của cậu bé Jim Haokin, thuyền trưởng Flin, thuyền trưởng Smolét. Tất nhiên theo đánh giá của Hưng Sẹo thì thuyền trưởng Flin hơn hẳn Smolét, tay Ben hơn hẳn mọi loại thủy thủ vì gã ta có thể một mình sống trên hoang đảo. Còn gã đầu bếp cụt chân Jôn Sin véc thì Hưng sẹo coi là một thần tượng vĩ đại mà mọi tay Chíp cúc từ cổ chí kim đều không thể sánh bằng. Còn con vẹt được đặt tên thuyền trưởng Flin thì khỏi nói về độ khôn ngoan và láu lĩnh của nó. Mỗi khi ngà ngà, cái giọng khàn khàn của Hưng sẹo lại ti ti câu hát

khung khiếp của gã đầu bếp cụt chân” *mười lăm thằng nằm trên hòm người chết. Chai rượu rum say bết say be*”. Sau này Hưng sọ tỏ ra sáng tạo đã biến câu hát ghê gớm của Jôn Sin véc như sau” *hai mươi thằng sống nhăn sống nhờ. Hờ ơ, hờ ơ. Be cuốc lủi khiến quan tài say tít cung thang. Hờ ơ, hờ ơ*”. Đám thủy thủ tàu Hạnh phúc từng đi tàu với gã kể hồi ở tàu cũ mang một tên tây là Aquamarin Hưng sọ còn nuôi một con vẹt Gã đặt tên là Anh Đào(gã bô bô bảo đấy là tên cô người yêu đầu tiên của gã. Cô ấy mà đi thi hoa hậu thì chắc là ăn vương miện). Hấn cũng dụng tâm định dạy cho nó đậu trên vai như con vẹt của Jon sin véc và hát eo éo hai câu hát Hưng sọ biến tấu nhưng con vẹt của hấn không chịu. Vì thế Hưng sọ đành cầm một sợi xích con móc chân con vẹt Anh đào vào cổ tay gã. Nhưng vẹt Anh Đào cũng chỉ nói được tên của ông chủ” bằng giọng lơ lớ “*Hang sao, hang sao*”. Thấy bảo khi tàu Aquamarin bỏ neo ở Vũng Tàu, một con mèo hoang đã rình mò suốt mấy ngày, cuối cùng vồ được con Anh Đào. Tiếc thương và cũng để trả thù cho con vật thân thiết, Hưng sọ đã bỏ ra ba đêm thức trắng để nưong cá biển thành mồi nhử bắt bằng được con mèo hoang đã ăn thịt vẹt Anh Đào. Hưng sọ phanh thây con mèo hoang dử dử vào tấm ảnh chụp vẹt Anh đào đang đậu trên vai Hưng sọ rồi vứt cái thây mèo đầy máu xuống biển. Hưng sọ từng tự hào bảo. Trông bề ngoài gã cũng hao hao giống Jon Sin Véc. Một chiều cao ngót mét tám rất đặc trưng của tay đàn ông có thời suýt ra nhập làng anh chị ở thành phố Cảng Hải phòng. Vai ngang thước kẻ. Mặt lười cày. Đôi môi dày vẻ nhục dục được gia tăng lộ liễu hơn khi được trang điểm thêm một hàng ria mép luôn được tỉa một cách công phu, tỉ mỉ. Hai cánh tay áo luôn được xắn cao để làm lộ ra bên bắp tay trái là hình con diều hâu đang chĩa cái mỏ khoằm về phía trước. Còn bắp tay trái là mặt đầu con hổ nhe nanh. Tất nhiên gã hơn tay đầu bếp Jôn ở chỗ hai chân còn lành lặn. Mê Jôn sin véc là vậy nhưng Hưng sọ vẫn tinh quái kể và mặc dù thuyền trưởng Sơn chưa mấy công nhận điều Hưng sọ kể đi kể lại đến trăm lần, khiến mỗi khi đến đoạn”*bố tao...*”thì ngay lập tức thủy thủ Tuy đã đọc vanh vách đoạn tiếp theo y như mở một cuộn băng cũ từ dàn nghe nhạc Sony có hai lõi băng to tướng cũ mèm. Đoạn băng ấy nói rằng,

bố gã chỉ thiếu một chút nữa cũng tham gia biên chế vào đoàn thuyền không số. Bố Hưng sẹo lờ chuyện đó chỉ đơn giản vì hôm ấy ông về Tiên lãng giổ ông nội và mua thuốc Lào cho toàn đội chẳng may bị dính mảnh bom vào chân nên phải vào trạm xá ngang đường băng bó. Cũng theo Hưng sẹo kể thì sự học của gã dang dở mặc dù gã vào loại thông minh, nhưng nhà gã đông em quá nên đến đầu năm lớp bảy gã đành bỏ dở về đi làm. Lúc ngà ngà say bên bát móng giò mà thỉnh thoảng vào lúc tàu chạy xình xịch giữa biển gã mới thò ra (Hưng sẹo có những chỗ để thức ăn dành riêng cho mình ở những chỗ không ai trên tàu dù người ấy tinh ranh, thèm ăn, đánh hơi giỏi có thể tìm thấy). Chỉ có hôm nào gã thấy cần nịnh điều gì thì gã mới xẻ nửa bát cho thuyền trưởng. Gã nâng ly rượu lên trước mặt mấy tay Chíp Cúc coi là chơi được và quan trọng trong tàu này như thủy thủ Tuỳ, y tá Dụ, thủy thủ trưởng Hùng... Cũng xin nói ngay là Chíp Cúc Hưng sẹo rất muốn kết thân với mấy trưởng Lý nhưng gã này luôn tỏ ra khi thì thái độ khinh khỉnh rất khó chịu, khi thì xa vời, lạnh lùng đến phát ghét. Đã hơn một lần Hưng sẹo bẽ mặt vì định chạm ly với mấy trưởng Lý, nhưng ông này ngoảnh mặt, đưa ly chạm với người khác. Khi đã ngà ngà. Chíp Cúc Hưng Sẹo thường ông ổng ngợi ca “ chúng mày công nhận là giữa biển thế này, trong tiếng còi chạy âm ì khiến tai như điếc đặc mà được gặm cái móng giò rồi chiêu ngum Jôn xanh có giá trị không”. ” Đúng là Chíp Cúc. Tôi phục nhất món tiết canh ông đánh như hời ở Công Pông xom”. Thủy thủ Tuỳ bấu mồm tán thưởng, phụ họa. ”Chứ sao, chúng mày có nhớ. Hôm ấy tao còn cố tình quên luôn cả xuất tiết canh của tay ấy rồi chứ. Đéo mẹ toàn huếnh láo. Tao đây này. Ừ thì chỉ học đến lớp bảy thôi nhé. Đét cần bằng nọ bằng kia, cử nhân, kĩ sư cục cứt. Ở cạnh nhà tao có thằng kĩ sư điện hần hoi mà chữa cái cầu dao cũng phải sang nhờ tao. Trong nhà nó thì chả có cái mẹ gì ra hồn. Đàng này bố mày lớp bảy, nhưng ti vi, tủ lạnh, máy giặt. Từ vợ đến lũ con mỗi đứa một xe máy chạy tung trời. Đây là chưa kể khối thằng kĩ sư, chữ nghĩa đầy mình mà đã biết nước ngoài là chỗ nào đâu. Còn tao. Đặt chân hàng vài chục nứơc. Họa chẳng còn thiếu Bắc cực. Ấy cũng chưa biết chừng, tàu này biết đâu chả có lúc chở hàng đến đó. Đéo mẹ, nếu đến được Bắc cực,

tao sẽ cho chúng mày ăn một trận tiết canh hải cẩu, rồi con gì mà sừng có nhiều nhánh ý nhỉ?”. “Tuần lộc”. Thủy thủ Tuý lại nhắc. Chíp Cúc vỗ tay vào đùi đánh đốp ” Đúng. Thằng này khá. Tao nhớ rồi. Tuần lộc. Tiết canh con nhiều sừng ấy bồ phải biết. Nên mọi sự đừng có cậy có vài ba chữ mà khinh rẻ người khác”. “Quá đúng. Lộc ông anh nhiều”. Thủy thủ trưởng Hùng theo lệ thường tung hô cho qua chuyện. “Chứ sao. Tao tin ở vùng Bắc cực ấy mình mà lên được thì thế nào cũng tìm được một hòn đảo mà bọn cướp biển dấu vàng. Nhờ âm đức ông già. Mà tìm được hòn đảo ấy thì... Chà chà. Đi mua thuốc Lào cho đồng đội bị dính mảnh bom là thương binh rồi. Đang đi làm nhiệm vụ chứ có đi chơi đâu. Con thương binh chả nhẽ lại không được xuống tàu. Đạo này đời sống còn khá chứ hồi tao xuống được viễn dương nhiều thằng tốn không ít đâu. Hàng vài chục vé chứ không đơn giản, mà lại phải lý lịch thế nào kia”. “Cơ bản ông được cái nấu ăn ngon mà lại sạch sẽ”. Y tá Dụ tán vào. Ông này tuy già nhưng nhiều chuyện còn ham hố lắm. Thấy bảo Hưng sẹ tuy không ưa sự keo kiệt, tính toán của y tá Dụ nhưng đôi khi cũng cần đến việc chữa chạy, tư vấn của tay này mỗi bận khi tàu đến Băng Cốc, hay vào Công pông xom lê the với đám gái điếm. Nghe y tá Dụ nắc nỏm, Hưng sẹ hỉ hã “chứ sao nữa. Để đủ tiêu chuẩn Chíp Cúc dưới tàu, thằng này phải theo khoá học nấu ăn nửa năm trời ở khách sạn gì nhỉ. Hình như Trọng Khách thì phải. Chỗ ấy nó nấu ba ba hay đánh tiết canh nhím thì thôi rồi. Ăn vào cứ gọi là thấu đến chân tóc. *Hơ hơ...hai mươi thằng sống nhăn sống nhờ. Ở hơ hơ. Be cuốc lủi khiến quan tài say tít cung thang. Hờ ơ ơ*”

Đối với thuyền trưởng Sơn thì Chíp Cúc Hưng sẹ không ra thân cũng không ra sơ. Quan hệ hai người vào loại bình bình. Khi có riêng hai người thì gã hay nhắc đến bố gã và bố thuyền trưởng. Nhưng ông Sơn thừa biết những điều gã nói về ông cụ đều do hấn đọc được trong cuốn sách. Cuốn sách hình như tên là “*con tàu không số*” thì phải. Hấn bảo cuốn này bọn nhà văn viết chán hoét nhưng những điều bọn nó viết có lúc cũng cần ra phết Phải chăng đây chính là điều hấn coi cuốn sách “chán hoét” này là cuốn thứ hai hấn đọc....Thình thoảng nhất là vào những bữa ăn tối khi tàu ở giữa biển gã gọi điện

thoại lên hỏi ” đêm nay thuyền trưởng thích món gì để nhắm cho đỡ buồn thì anh cứ nói để em chế biến. Thịt bò thần vẫn còn, tôm ướp lạnh, bít tết Đức, cả su si Nhật”. Còn ở giữa đám đông thì Hưng sẹo giữ vẻ bình thường tuy thỉnh thoảng lộ ra cho mọi người thấy là thuyền trưởng Sơn rất nể và quý trọng gã. Không phải vì gã luôn dành những phần ăn ngon và đáp ứng mọi yêu cầu về ăn uống cho thuyền trưởng mà còn vì bố hai người từng là đồng đội của nhau...VẬY mà trong đợt khó khăn này... Cũng là rất tình cờ.

Một hôm khi tàu đang trôi lững lờ giữa những giải sóng lừng trờng tưởng như êm ả một cách dối trá ngoài khơi. Thì thủy thủ trưởng Hùng khẽ mở cửa đi vào phòng thuyền trưởng Sơn. Gã làm lủi ngời xuống chiếc ghé tựa vào thành tàu. Chưa nóng chỗ, Hùng nói luôn :

- Sáng nay anh phổ biến cho toàn tàu là thế. Cơ bản anh em trên tàu rất thông cảm với tình hình khó khăn, kể cả việc anh và Chính uỷ thống nhất để em cùng một vài anh em hoàn cảnh gia đình khó khăn được lên đất liền kết hợp với việc mang thư của anh về Tổng...

- Cậu nói vào việc đi xem nào. Dài dòng quá.

- Vâng. Em nói ngay đây ạ. Nhưng tay Hưng sẹo...

Thủy thủ Hùng đột ngột đứng dậy mở cửa phòng thuyền trưởng ngó ra ngoài một cách cẩn thận, rồi mới quay vào, ngời xuống ghé. Thuyền trưởng Sơn sốt ruột:

- Hưng sẹo làm sao ?

- Tự nhiên hấn lại phao tin rằng. Hai đêm nay cứ khoảng hai, ba giờ ông ta dậy nhìn ra boong thì thấy các ống dẫn hơi đồ rục lên khoảng hơn một tiếng, rồi mới từ từ tắt đi, đen xạm lại.

- Ống dẫn hơi đồ lên. Hưng sẹo nói vậy à ?

- Vâng. Ông ấy còn gọi mấy người đến phòng ông ấy kể chuyện này rồi chửi ầm ĩ lên bảo rằng. Như vậy là điềm của thần biển hiện lên bảo con tàu này chẳng những thành tàu ma mà còn sẽ có lúc tự dưng chìm xuống biển. Ông Hưng sẹo bảo, nếu anh em không khôn ngoan, không cứng rắn ép thuyền trưởng cho lên bờ tắt thì rồi đều chìm xuống thành mồi cho cá mập hết.

Thuyền trưởng Sơn hứ mạnh một tiếng:

- Thằng này bắt đầu dờ chừng rồi đây. Nó còn nói gì không ?

Thủy thủ trưởng Hùng:

- Ông ta còn bảo ngoài chuyên ông dẫn hơi đồ rục lên, ban đêm còn nghe thấy tiếng gõ xoang xoảng vào ống khói rồi tiếng đàn bà kêu khóc nghe ai oán lắm.

- Thằng bố lão.

- Mọi người thì cũng không mấy ai tin đâu. Nhưng cũng có một vài người hoang mang. Hưng sẹ lại kích động. Phải nhanh chóng hành động chứ không thì hồi không kịp. Tàu này chỉ còn cái vỏ sắt trống rỗng thôi.

- Kích động. Đúng là kích động. Thế mà buổi sáng họp hành nó cứ im thin thít. Thế mới biết lòng dạ con người cũng thâm hiểm thật. Được rồi. tao sẽ có cách trị .

- Ông ta còn bảo luật pháp qui định rõ ràng đến mức nào thì thủy thủ có quyền rời bỏ tàu. Còn thuyền trưởng với Chính uỷ cố tình giam anh em ở đây cùng chết thì phải có cách mà bắt hai lão phải nghe theo anh em mình.

- Hấn định cướp tàu hay làm gì? Thôi được rồi. Cậu cứ về phòng sửa soạn đi. Có điều kiện rời tàu là báo cho tôi luôn. Riêng tay Hưng sẹ có động thái gì cậu cho tôi biết ngay .

- Anh cũng nên cẩn thận một chút. Anh nói luôn với chính uỷ để cảnh giác anh ạ .

12.

Không ngờ khoảng chín giờ tối hôm đó thủy thủ trưởng Hùng rón rén lên phòng thuyền trưởng Sơn. Vừa bước vào phòng giọng Hùng đã thì thào hỏi hả :

- Anh xuống xem thế nào đi. Hình như Hưng sẹ đang lôi kéo anh em lấy xuống cứu sinh để vào bờ thì phải.

- Thật không ? Vậy cậu cứ về trước đi coi chừng. Tôi sẽ xuống ngay bây giờ. Thế nó đã rủ rê được tay nào nữa không? Kể ra tôi hỏi cũng hơi ngớ ngẩn. Vì làm sao Hưng sẹ có thể tiết lộ cho cậu nếu cậu không ra nhập cùng với hắn.

Hùng gãi tai nhăn nhó:

- Cái này em không rõ lắm ... Vì mấy ngày hôm nay em cứ trực xem có tàu hay thuyền nào đi qua để vẫy họ, nên không

để ý. Nhưng anh ạ. Phải khéo một tý. Chứ ông ấy cũng nhiều mách lăm, mà khi tức lên thì khỏi nói...Liều kinh.

- Thôi được rồi. Cậu cứ xuống trước đi. Phòng nó cạnh phòng cậu đúng không ?

- Vâng.

Đợi Hùng ra khỏi, Thuyền trưởng Sơn mở tủ lấy khẩu súng ngắn ở sát đáy tủ ra thử rà lại qui lát. Rồi dặt vào thắt lưng. Thoạt đầu tiên ông định gọi thêm chính uỷ Linh cùng đi, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Ông giơ một tay ra sờ vào bức vách tàu.

Rùng mình vì độ lạnh và cả những chấm rỉ nhỏ lần sần của tấm vỏ tàu nổi lên. Thuyền trưởng rùng mình, trấn tĩnh lại. Trời đêm bên ngoài đã tối thui. Bên trong tàu, nơi dãy hành lang càng tối hơn. Một màu đen kịt, đặc quánh như cắt ra từng lát được. Một lúc sau ông mới dần quen. Đi hết bức vách, ông nắm vào lan can tròn dẫn xuống khu thuỷ thủ. Đang lặn mò, ông bỗng chúí đầu lao về phía trước. Toàn thân ông bỗng rùng lên đau điếng. Chân ông vấp vào một vật gì hình như một trụ neo hay cái mô tơ cũ thì phải. Chỉ thiếu một chút nữa ông ngã bổ nhào về phía trước. May ông vẫn lấy được thăng bằng và càng may hơn trước khi rời khỏi phòng ông đã đi đôi dây vải mềm. Lăn theo ống lan can, ông biết mình đã quẹo sang một dãy hàng lang khác. Khu này bắt đầu là dãy phòng của thuỷ thủ. Vẳng lên là tiếng thì thào, tiếng ngáy, những tiếng động lẻ tẻ hoà cũng tiếng sóng biển vỗ oàm oạp vào thân tàu. Đi thêm một đoạn nữa, thuyền trưởng Sơn chợt dừng lại khi nghe tiếng hát ròn ròn, ướt dính vì say của Hưng sọ :

- “ Hai mươi thằng sống nhăn sống nhờ. Hơ ơ ơ. Be cuốc lủi làm cõ hậu sự say tít cung thang .Hơ ơ ơ. Hờ ơ ơ.. Hai mươi thằng ...”

Bài ca khủng khiếp được hát đi hát lại dai ngoách đến bốn năm lần, sau đó là tiếng thở phì phò, rồi tiếng chửi tục tĩu cất lên :

- Tiên sư chúng nó. Thế này mà gọi là đời sao. Đời cứt gì, tàu cứt gì. Đây đúng là hòm hậu sự chứ không phải tàu. Được rồi. Mai, ngày mai thôi.

- Thôi ngủ đi. Ăn phải của nợ gì mà gào ghê thế

“Rõ ràng là tiếng thợ máy Thú”. Thuyền trưởng Sơn nghĩ thầm. Hai thằng này thân nhau là đúng rồi. Lúc này chắc lại càng khăng khít. ..Nhưng cái chính là phải phát giác bằng được âm mưu như tay Hùng nói..”. Những ý nghĩ rời rạc, đứt quãng của thuyền trưởng Sơn càng đẩy ông đi về phía phòng của Hưng sẹo.

- Ngủ. Ngủ thế đéo nào được. Tao phải thức. Để chờ xem...

- Thôi. Đã thoả thuận rồi kia mà. Ngủ đi. Nhớ chưa. Âm ỉ làm gì cho mệt sức ra .

Tiếng tay nào nhỉ. “À phải rồi, thợ máy Nhiên”

- Ái, làm gì mà véo đau thế? Tay như kim ấy. Khiếp.

- Véo đau để ông nhớ ra hiểu chưa ? Nhớ có đũa nào nghe thấy thì làm thế nào .

- Lúc này có thằng chó nào mà nghe thấy. Chúng nó chết dí trong phòng rồi. Trời thì tối đen như mồm chó. Trong tàu thì khác gì trong bụng con cá mập. Cũng đen xì đen xít. Tao cá với mày một ăn mười. Bây giờ tao với mày đi ra mà gặp được thằng khỉ gió nào thì lúc thoát khỏi đây tao sẽ trả cho mày 10 vé không bớt. Tao nói thật nhé. Chỉ cần nó rời khỏi phòng thì không vấp phải cái này cũng đụng vào cái kia ngã chổng bốn vó lên. Tàu toàn sắt với thép, cái nhô ra cái tụt và. Không bươu đầu cũng què chân, sút trán.

- Thôi được rồi. Biết thế.

“Thằng Nhiên hiền lành thế mà cũng ra nhập nhóm này à. Im im” Một ý nghĩ vừa lướt qua đầu thuyền trưởng ngay lập tức tắt ngấm khi giọng hát của Hưng sẹo lại ti ti cất lên “*Hai mươi thằng sống nhờ sống nhờ hơ ơ...*” Hấn mới hát đến đấy thì lại có tiếng nói khác chặn ngang :

- Đừng hát bài ấy nữa. Nghe ghê ghê thế nào ấy .

“Chết cha, lão y tá Dụ cũng đến phòng Hưng sẹo tụ bạ à? Thế thì...”. Thuyền trưởng Sơn định đi thẳng đến phòng Hưng sẹo để hỏi cho rõ mọi sự việc. Nhưng ngay lúc đó Hưng sẹo lại ồ ồ cất lên:

- Này bố Dụ. Thằng này cũng mệt rồi đấy, nhưng lạ một cái cứ định nhắm mắt là lại thấy thằng cha Sin véc tập tễnh đi nạng lộc cộc.

- Sin véc là thằng nào?
- Đồ dốt, đọc được tên thuốc loằng ngoằng mà không đọc “đảo đảo vàng” thì đừng sống trên đời làm gì .
- Ông cứ đọc đi đọc lại mãi cái thứ vớ vẩn ấy chẳng trách. Nó vện vào người cho đấy.
- Vớ vẩn là thế nào. Mà thôi, bàn chuyện sách vở với một lão chỉ biết tiêm, chọc cho phí ra. Còn thuốc ngủ cho một viên. Đưa đây.
- May, còn một viên .
- Ông thì lúc nào chả còn một điếu, một viên. Thôi được rồi. Trời còn thương. Quờ tay đã vớ được nước.

“Đúng là có chuyện gì đây. À phải rồi. Lấy xuống cứu sinh để trốn vào đất liền. Nhưng việc này có thể xảy ra ..Ban ngày thì rõ ràng dù liều lĩnh đến mấy Hưng sẹo và đồng bọn cũng không dám. Vậy thì gần nhất là tối mai...”. Thuyền trưởng Sơn nhìn vào mặt đồng hồ. Ánh dạ quang trên mặt đồng hồ loé lên đến chói mắt. Ông lẩm bầm” cùng đã gần mười giờ rồi, chắc tối nay không có chuyện gì xảy ra “. Vừa nói ông vừa quay đầu dò dẫm từng bước về phòng mình....

Đêm hôm đó có thể do cảm giác dễ chịu vì đã nắm được một sự việc tưởng như rất bí mật, tìm ra những giải pháp để giải quyết sự việc. Cũng có thể thời tiết trở nên dễ chịu hơn nên thuyền trưởng Sơn ngủ một giấc khá say. Hình như lúc gần bốn giờ sáng thì phải ông bật choàng tỉnh dậy vì nghe có tiếng động hơi bất thường từ phía ngoài boong tàu vọng vào. Ông vờ vội chiếc áo để trên bàn định mặc. Nhưng liền sau đó là tiếng gió vỗ liên hồi vào cửa sổ rồi tiếng mưa nhẹ va vào đều đều khiến ông yên tâm với một thoáng suy nghĩ ”thời tiết này biến động, liều mấy cũng không thể dám đi biển. Lại trong đêm tối thế này”. Ông đặt áo vào chỗ cũ. Nằm xuống, và khác hẳn mọi đêm. Sau cái lần trở mình cho đỡ mỏi, thuyền trưởng Sơn chìm vào giấc ngủ dài. Ông mở mắt, choàng dậy. Ngoài ô cửa sổ, một làn ánh nắng chói chang báo hiệu một ngày đẹp trời trên biển. Nắm tay vào gờ ô cửa sổ đẩy lên một chút. Một luồng không khí khoáng đạt cùng làn ánh sáng trong veo tràn vào. Thời tiết này mà câu cá nhĩ. Ý nghĩ loáng qua đầu. Ông vào phòng vệ sinh, làm mọi thứ một cách qua loa và thật chóng vánh, rồi cầm bộ đồ

câu khá đẹp ông mua ở ngay cửa hàng sát cổng cảng Ha ba na. Chủ cửa hàng là người đàn bà da màu ô liu có lẽ khoảng bốn mươi tuổi là nhiều. Bộ ngực đồ sộ ngạo nghễ cũng cặp mắt màu cà phê sữa khiến cô ta như lúc nào cũng đang muốn thách thức một điều gì. Nhưng khi nhìn thấy phù hiệu có quốc kì trên ve áo của ông, ánh mắt đó dịu xuống thân thiện. Miệng cười rất tươi, một thứ tiếng Anh lơ lớ pha thổ âm Tây Ban Nha bật lên khe khẽ :

- Vietnam. I know .

Ông Sơn chỉ vào bộ đồ câu. Cô chủ hiệu gật đầu đưa cho ông. Khi cho tất cả bộ đồ câu vào chiếc túi xinh xinh, cô còn ra hiệu ông chờ để chạy vào phòng trong lấy ra một cục nhựa xinh xinh màu xanh lơ nom giống như con cá. Cô làm động tác móc cục nhựa vào lưỡi câu. Thuyền trưởng Sơn, gật vừa gật đầu vừa nói rất chậm thứ tiếng Anh để cô chủ hàng bán đồ câu chắc chỉ biết thứ tiếng giao dịch toàn cầu này ở mức tối thiểu. Bộ ngực đồ sộ rung lên búng nhụng trong tiếng cười sởi lởi, ròn tan. Đôi môi nâu, đầy uốn éo một cách vất vả :

- Old man and the sea of Heminhway.

Tràng tiếng Anh lập cập vừa thoát được một lát, thì thì cô chủ hàng lại bật tiếp một câu ngắn gọn:

- Santiago. Santiago.

Sau một vài giây lưỡng lự, thuyền trưởng Sơn gật đầu, mồm lia lia “yes, yes” làm cô chủ quán bán đồ câu cười như nắc nẻ, khiến bộ ngực đồ sộ càng rung bần bật.... Cũng là tình cờ đến ngày thứ hai sau khi con tàu buộc lòng phải tiếp tục cuộc hành trình vì cảng vụ cảng X kiên quyết không cho tàu vào cảng. Lý do họ đưa ra vì cầu cảng đã chật cứng vì sáu chiếc tàu nước ngoài lại đang bốc dỡ hàng. Nhưng Thuyền trưởng Sơn thừa biết. Lý do thật sự cảng X không cho tàu ông vào neo đậu chỉ vì tàu của ông nợ quá nhiều tiền cảng vụ. Sự từ chối này còn có nguyên nhân là một tuần trước khi tàu Hạnh Phúc còn đang lênh đênh trên vùng biển quốc tế thì cảng X đã nhận được công lệnh cấp trên là vì số nợ các cảng của đoàn tàu của Tổng Công ty ông quá lớn nên trên lệnh xuống các cảng kiên quyết không cho tàu của Tổng Công ty ông vào buồng neo, cập lại. Điều không ngờ hơn là ngày hôm sau khi ông quyết định cho tàu chạy thẳng

về cảng gốc của con tàu thì máy trưởng Lý ngay sau bữa ăn trưa khoảng hơn một tiếng đã rụt rè lên phòng ông thông báo là “số dầu dự trữ để chạy về do tính toán nhầm và cũng vì thiết bị quá cũ đã làm tăng sự tiêu hao tăng vọt lên, nên khả năng chạy thẳng về là rất khó”. “Đi đến đâu, tính đến đấy vậy?”. Thuyền trưởng Sơn tự dưng nhăn nhó cười một cách khó nhọc bởi một ý nghĩ vừa vụt đến. “Một con tàu hiện đại vừa đi vòng quanh thế giới thế này mà lại đang chạy cà rịch cà tang theo kiểu đợc chãng hay chớ của một gã xe ô m nghèo rếc ở một tỉnh lẻ, chứ chưa nói ở thành phố lớn”. ..Ngày thứ hai ấy, thuyền trưởng Sơn đang đứng trên buồng lái nhìn con tàu to lớn của mình lừ đừ trôi trên mặt biển. Con tàu chết lạng một cách nghi ngờ. Ông buồn bã rời buồng lái đi xuống boong tàu. Từng đám thủy thủ nhỏ nhố đang vạ vạt ngồi, đứng bàn tán thì thãm thấy ông tự nhiên im bặt. Thuyền trưởng Sơn chậm chạp đi ra mũi tàu nơi có lan can thép uốn theo mũi tàu cong cong y như mũi của con tàu Titanic nổi tiếng nơi cặp tình nhân đứng giang tay đón nhận gió biển khơi lòng lộng và sự hứng khơi bát ngát, khoáng đạt của tình yêu đang đến. Đi gần đến mũi tàu ông dừng lại một lúc ngửa mặt lên. Bầu trời hôm nay xanh thãm, trong veo như cổ tình diều cọt hoàn cảnh của con tàu. Mấy con ó biển đang đánh nhau nhìn thấy ông hoảng hốt bay lên. Thuyền trưởng Sơn quay lại. Gặp liền một vài ánh mắt nhìn nhưng ngay lập tức lại quay đi hướng khác lảng tránh. Bỗng đằng sau lưng ông có tiếng khàn khàn của kẻ chưa hết hơi say:

- Trình Capiten, sắp hết đồ ăn rồi đấy ạ .

Ông quay lại thấy vết sẹo tròn của gã Chíp cúc đở hồng lên:

- Thì cũng như tàu ta hết nhấ dầu chạy rồi nên mới lênh đênh thế này

- Tàu hết dầu còn nổi đợc. Nhưng người hết đồ ăn thì dễ tởi lắm ạ.

- Vậy hả. Thế thì phải kiế m thôi.

- Kiế m bằng cách nào ?. Giữa biển thế này ạ

- Cậu không nghe người ta bảo rừng vàng, biển bạc à.

Đang ở giữa biển thế này. Một vựa cá khổng lồ đủ loại còn gì nữa.

- Capiten bảo câu cá ?.
- Chứ sao. Sáng mai cả tàu ta sẽ mở cuộc thi câu cá. Ai câu được nhiều, bắt được con to nhất sẽ thưởng.
- Thưởng gì ạ.
- Cứ ghi lại về đất liền sẽ thưởng.

13.

Móc cái mồi giả vào lưới câu. Thuyền trưởng Sơn không ngờ cục nhựa hình con cá chuồn này lại có thể đánh lừa được những con cá khôn ngoan dưới biển. Hoá ra biển mênh mông thế nhưng để kiếm được mồi ăn mọi loài dưới đó đều thật vất vả. Chúng đói nhiều hơn no và cuộc hành trình đi tìm được miếng mồi để nuốt vào bụng, lấp đầy dạ dày cũng gay go và nguy hiểm không kém gì con người. Trong xã hội loài người không kể những đợt biến khủng khiếp như chiến tranh, bệnh dịch làm tiêu diệt và làm méo mó con người còn bình thì chỉ ít người ta tạo ra những bộ luật pháp, những lễ thói để kìm giữ con người thoát khỏi những sự tranh dành tàn khốc một sống, một còn khi kiếm kế sinh nhai. Nhưng còn con vật... Cuộc dành giật mới ghê gớm làm sao. Thế cho nên khi đói, trong làn ánh sáng lờ mờ dưới đáy đại dương, con vật đang đói gặp được một thứ gì giống như miếng mồi thì lập tức nó lao vào, há miệng ra nuốt trôi vào cái bụng đang rỗng hoác của nó. Thuyền trưởng lững thững đi ra chỗ gần lan can tàu. Con tàu chắc cũng đang lững lờ trôi theo chiều gió. Ông đoán vậy, nhưng cảm giác cả khối sắt thép nặng nề này đang đứng yên tại chỗ vẫn đang chế ngự ông. Trên boong tàu vắng ngắt. Chắc mọi người trên tàu vẫn đang ngủ say hoặc làm việc riêng gì đấy. Họ có thể viết thư. Thuyền trưởng Sơn suýt bật cười. Dân thuỷ thủ là ngại làm những việc tỉ mỉ, nhất là những việc liên quan đến chữ nghĩa nên việc viết lách đối với họ thật là một cực hình. Vậy mà từ hôm con tàu cạn dầu, tự động trôi vô định. Thỉnh thoảng lại có thuỷ thủ lên phòng xin ông cái bút, mấy tờ giấy. Một lần thuỷ thủ Nhiên gặp ông ngỏ lời xin hai thứ này, gã còn nhăn nhở bảo:

- Nếu hết giấy, sắp có thể cho em những cuốn lịch cũ. Mặt sau của nó còn trắng lấp tha hồ viết . .
- Nhưng cậu cần giấy bút làm gì ?

- Em viết lãng nhăng cho đỡ buồn ấy mà. Em nhớ hồi còn ở tàu Điện Biên không một. Có tay nhà văn cùng đi. Thấy bảo thực tế thực tiếc gì đấy. Những lúc tàu vào bờ, ai rủ lên bờ làm gì cũng đi, trong bữa ăn thì hỏi rất nhiều. Khi tàu ra giữa biển rồi, thì ngày nào ông ta cũng ngồi trong phòng video viết. Thế mà sau chuyến đi ông ấy viết xong cả một cuốn truyện .

“Nhà văn thì nói làm gì. Họ nhiều chữ lắm?”. Thuyền trưởng Sơn nhớ lại câu chuyện của thủy thủ Nhiên, ông đột nhiên lẩm bẩm như đang nói chuyện với người nào đó đang đứng trước mặt mình. Ông khẽ lắc đầu vừa đặt chiếc ghế đầu, ngồi xuống rồi thả giầy. Nhìn cọc bích bằng gang để cuốn xích neo và vết sứt nhỏ hình mũi tên trên đầu mặt bích, thuyền trưởng Sơn nhớ đến lần ông tham gia trong ngày thi câu của cả tàu. Thủy thủ trưởng Hùng hôm ấy lần đầu tiên mang bộ đồ câu cũng mua ở cửa hàng của cô gái Cu Ba có bộ ngực núng nính ở ngoài cổng cảng Habana. Gã không thuộc hạng người máu mê câu kẹo gì, nhưng thấy thuyền trưởng Sơn mua, xăm gì thì y như rằng Hùng cũng cố có bằng được thứ ấy. Hôm ấy Hùng có vẻ thích thú nên vừa lên tàu gã đã lao ngay vào phòng thuyền trưởng Sơn, mồm liến láu:

- Đại ca, quả là có con mắt tinh đời. Em đang buồn nấu người nhìn con mẹ ấy em rục hết cả cửa lên. Bó tiên nhân khí. Thế mới là đàn bà chứ. Bộ ngực của ảThế mới là ngực chứ. Cứ như núi lửa ấy .

- Thôi đi. Đừng tưởng bờ. Loại ấy cậu chạm vào thì hoá gio ngay. Không hoá tro, thì xương khớp cũng oải đi, lục khục chẳng khác gì trục khuỷ máy lâu ngày không tra dầu mỡ. Máy móc còn chịu được chứ khớp người khô thì chì có màCũng được tặng một môi chứ gì ?Thuyền trưởng Sơn tự ngạc nhiên thấy mình bỗng nhiên lại tán một tràng dài đến thế .

- Vâng. Cũng hình con cá

Hai con cá giả gần như cùng tung không trung một lúc. Ngay lập tức hai con ó biển đang bay vờ dậm bổ xuống theo, định chộp lấy môi. Nhưng không kịp. Hai chiếc môi giả đã rơi tũm xuống và chìm vào làn nước xanh thẫm.. Hai con chim kêu choé bay lên. Hai sợi dây cước đang tuồn tuột thao ra cùng

tiếng ro ro khe khẽ, êm êm. Đột nhiên, Hùng bậm môi lại. Hai tay chụm vào nhau cầm chắc cần câu, mồm lắp bắp:

- Cần của em khéo dính cá rồi anh ạ. Con này có lẽ khá to. Nó kéo ghê quá. Ngồi không vững khéo ngã mất.

Sợi dây cước thành một đường thẳng băng từ đầu cần xuống mặt nước đang nhấp nhô, uốn lượn trong những giải sóng lừng. Hùng co tay lên, mồm kêu hồi hả:

- Anh, anh buộc cần vào chỗ nào đấy. Đấy đấy. Chỗ cọc bích kia kìa, rồi sang giúp em một tay. Mẹ kiếp con cá này khoẻ gớm.

- Được rồi. Cứ bình tĩnh. Tớ sẽ sang đây.

Giọng thuyền trưởng Sơn hồi hả, mừng lây. Hai anh em, kẻ ré chân chèo, kẻ lồng người qua một chiếc cọc lan can để lấy thêm điểm tựa. Cả hai vã mồ hôi, đánh vật một hồi. Móng tay bám vào cần câu, vào lòng bàn tay đau nhói. Những bước chân chệnh choạng, miết trên mặt boong. Sợi cước hết thẳng căng như dây đàn, lại chùng võng như con mồi đã tuột ra. Cuối cùng hai người hụp sức lại cũng lôi được con cá nhô lên trên mặt nước. Con cá màu thiếc cổ uốn éo vì ngạt thở và cùng vì cố thoát khỏi sức lôi của hai người. Nhưng rồi cuối cùng nó cũng bị lôi lên, nằm vật trên sàn boong. Đó là một con cá nhám khoảng năm, sáu cân đang oằn oài cố thoát khỏi lưới câu, nhưng bộ hàm ăn thịt của loài cá mập vẫn mím chặt. Mặc dù hai bên mép của nó đã nhoè nhoẹt vết máu đỏ nhò nhò.

- Kìa, kìa. Tìm cái gì để lên đập cho nó chết đi. Mồm kia thì đúng là cá mập anh ạ. Đang bơi mà vớ phải nó thì củ tỏi là cái chắc

- Ăn thua gì. Chú mập này còn bé ...nên người ta gọi là cá nhám thôi.

- Nhám thì trông cũng khiếp. Anh nhìn răng nó thế kia cơ mà.

Con nhám bị ngạt thở và cũng có thể hốt hoảng vì bị lôi khỏi môi trường quen thuộc của mình. Nó quấy loạn xạ khi bị quăng trên mặt boong. Đôi mắt ti hí, lơ dờ nhìn vu vơ một cách nham hiểm. Chỉ một thoáng sau, hầu như tất cả mọi người đang trên boong tàu đều đổ xô đến làm thành một vòng tròn bao quanh con cá vừa câu được. Tiếng huyên náo nổi lên rào rào:

- Thuyền trưởng câu được à ? Đích đáng quá nhỉ .
- Không, tay Hùng đấy .
- Đúng là mèo mù vớ cá rán
- Đùng đũa. Trông bộ đồ câu của nó kia.
- Ủ' nhỉ. Thế kia thảo nào. Mẹ khi. Thứ ý bét cũng phải chực vé.
- Tao tính còn hơn ấy chứ.

Đang lúc ấy, một giọng ồ ồ của Hùng sọ vang lên bài hát quái gở "hai mươi thàng sống nhăn, sống nhờ..Hơ ờ, ờ...". Vài cái đầu trong đám đông quay lại. Liền đó tiếng hát ngừng thế vào đó là giọng nói đầy vẻ trịnh thượng của gã Chíp cúc :

- Dẹp nào. Xem có thể làm bữa cho cả tàu nhâm nhi được không đã.

Đám đông rẽ ra nhường lối cho gã nấu bếp của tàu. Gã này đang nghênh ngang chột nhìn thấy thuyền trưởng Sơn đôi mắt của gã sụp xuống, dịu đi, giọng mềm lại:

- À. Vẫn còn là nhám. Chưa hung dữ được. Con này chưa được chực kí. Đúng không Sếp. Bong bóng của giống này ròn ra phết. Xào dưa nóng thì đúng là món dưa cay lý tưởng.

....Vừa nghĩ đến sự việc mới xảy ra hôm nào vừa ngồi xuống chiếc ghế tựa vào cạnh cọc bích, mắt nhìn ra sợi dây cước đang rập rờn trên sóng, Bất đồ hình như nhớ đến điều gì đó. Thuyền trưởng Sơn lồng cần câu vào giữa hai cọc bích, rồi cẩn thận lấy sợi dây mềm buộc thêm vào cho cần khỏi tuột nếu có cá cắn câu. Đoạn ông hấp tấp đi ngược về phía mũi tàu. Đêm qua trời không mưa. Vậy mà mặt boong lại ướt đẫm. Không khí ẩm hơi nước trên biển làm sắt thép đổ mồ hôi ? Sương xuống hay có con sóng to nào bất chợt nhồi lên, vượt qua boong. Thuyền trưởng khẽ lắc đầu. Thận trọng nhắc chân vượt qua những dụng cụ vớt bừa trên tàu. Cả một cái phao bị vớt chổng chơ ngày cạnh vài ba thanh gỗ gãy. Những sợi dây thép đã buộc quấn queo Nếu con tàu đang ở chế độ bình thường thì ông không bao giờ cho phép trên tàu của ông lại có một sự bừa bãi, cầu thả, lộn xộn như thế này...Nhưng hiện nay...Ngay từ khi vừa bước ra khỏi chỗ ngoặt ông đã đứng sững lại. Mắt ông mở to. Chiếc xuồng cứu sinh đã không còn treo nghiêm chỉnh trên giá đỡ của nó. Mấy sợi xích làm gá giữ chiếc xuồng bị tuột

xuống bụng bênh. Thuyền trưởng ngoảnh lại nhìn phía sau. Ông chột hiểu vì sao chiếc phao hai màu trắng, đỏ lại nằm chổng chơ trên mặt boong. Ông nắm tay lại đấm mạnh đến đau điếng vào thành lan can. Ông cắn chặt môi. Thật không ngờ, một kẻ như ông lại bị lừa một vố đau như thế này. Ngay trước mũi mình.”Chà chà, Hưng sẹo, Hưng sẹo. Hừ, hừ. Giỏi lắm. Giỏi lắm”.

15

Bao giờ cũng vậy, phòng làm việc của một đơn vị luôn luôn mang phong cách của vị thủ trưởng. Phòng cảnh sát kinh tế của Trung tá Lung cũng vậy. Một chiếc bàn dài kê thước thợ với bàn thủ trưởng. Những chiếc ghế được xếp ngay ngắn. Trừ bàn thủ trưởng nổi lên xấp tài liệu đang trong giai đoạn cần dùng được để trong những chiếc cặp ni lông xếp gọn gàng cùng máy điện thoại màu trắng ngà, còn trên chiếc bàn dài phẳng lì không một vật gì trên đó. Góc phòng là bình nước lọc đặt trên giá nhôm, tầng dưới là những chiếc cốc thủy tinh úp gọn gàng. Trên tường là những khung kính bằng khen. Duy nhất có một bức ảnh chụp toàn phòng xếp hàng nghiêm chỉnh. Hình như trong một ngày đón huân chương thì phải. Kề dưới bức ảnh là một khung cửa sổ có những chấn song sắt sơn màu xanh. Sau đó mới đến hai cánh cửa bằng gỗ phần trên nẹp khung kính. Vào những hôm trời nắng, hai cánh cửa mở ra. Từ trong phòng đã nhìn thấy những chiếc cầu cảng của bãi hàng và cửa cả những những con tàu đang làm hàng. Mỗi làn làn gió thoảng tới mang theo một thứ mùi gậy gậy, thoáng vị mặn giống như mùi của cá phơi nắng. Có lần đi công tác xa về, lúc lấy mấy tờ hoa trái ra mời anh em trong đội. Trung tá Lung bảo “các cậu có đoán ra vào trong Đà Lạt mấy hôm, tôi nhớ nhận mùi gì không?”. Anh em ngớ ra. Đại úy Ngân quay mặt về hướng khác cười híp đôi mắt to quá cỡ. Thiếu tá Lâm gật gật mái tóc xoắn tít cổ nghĩ. Chờ mãi không thấy ai nói gì. Trung tá Lung chép miệng ”mùi cá khô ngoài kia kìa”. Anh em cả đội phá ra cười vì đột ngột. Trung tá Lung giọng trầm lại” đúng là ở đâu quen đấy. Đi xa nhớ cả mùi của nó. Lạ thật”...Còn lúc này trung tá Lung đang ngồi trầm tư, đôi mắt có vệt đuôi khá dài của ông nhú lại sau cặp kính. Bàn

tay phải cầm chiếc bút dạ trên những trang giấy mở ngửa. Được một lúc ông với tay nhắc chiếc điện thoại lên bấm số. Giọng ông trầm xuống:

- A lô. Thịnh hả ? Biết rồi. Tôi đang đọc hồ sơ. Theo cậu thì những số liệu này hoàn toàn có thể tin tưởng được chứ. Tôi biết, tôi rất biết lực cản của vụ này. Vấn đề là phải nắm được chính xác tư liệu và tất nhiên nhân chứng....Nhân chứng cũng ngại à...À này. Nên nhớ nhân chứng không phải là tội phạm... Phải cẩn thận, khôn khéo và lịch sự...Tất nhiên tùy thuộc vào thái độ của họ. Đài báo vừa rồi phê bình thái độ ồng hách, và có lúc như qui chụp của các cơ quan công quyền đối với nhân chứng đấy...Đúng rồi..Chúng ta không thể...Không tiện hả. Vậy thì lúc nào cậu cứ đưa anh ta đến đây. Rồi. Rồi. Yên tâm đi.

Trung tá Lung đặt điện thoại xuống dăm chiêu nhìn thẳng về bức tường đối diện. Mồm ông lẩm bẩm những câu đứt đoạn:

- Liều thật...Đúng là liều thật....Trong thời kì bao cấp...Con người ta thiếu thốn đủ thứ...Có thể chính vì sự thiếu thốn đó có khi lại làm cho con người...Còn bây giờ ...nham hiểm, quay quắt.

- Báo cáo thủ trưởng .

Trung tá Lung ngẩng lên. Ông hơi mỉm cười khi thấy đại úy Ngân vừa buông tay xuống đã cập rập đi về phía bình nước. Đó là một người đàn ông tầm thước, chắc nịch có đôi mắt to, hơi lồi luôn mở hết cỡ như để nhìn thật kĩ một vật cần nhìn, hay luôn ngạc nhiên vì thấy một sự lạ. Nước da ngăm ngăm đen. Thớ da chuyên dãi dầu ngoài nắng hoặc chỉ rình thời gian rồi là chạy ào ra các sân thể thao. Ngân uống một chập ba cốc nước liền

- Sao, khát quá à ?

- Vâng. Khát quá, nhưng em không dám uống thứ gì ngoài đường bây giờ. Chả nhẽ vào hàng lại mua độc cốc chai nước la vi. Nó cứ thế nào ấy.

Nụ cười nhẹ vẫn giữ nguyên trên môi trung tá Lung:

- Chắc cậu sợ ngưng với đám tiếp viên chứ gì.

- Bia rượu thì em chịu. Thủ trưởng biết đấy. Những chai nước giải khát ngọt, có ga thì uống vào càng khát, mà từ hôm qua khi đội trinh sát của phòng mình phát hiện ra cơ sở làm giả nước khoáng.

- Lại vợ công của dân vào công của mình rồi. Nếu không có ông khách hàng ấy uống nước người thấy mùi nồng nồng, rồi thấy trong bình nước có một cái chân nhái thì liệu đội của cậu có tìm ra cơ sở làm ăn gian dối và có thể nói là ác độc ấy không.

Trung tá Lung nghiêm mặt lắc đầu:

- Cơ quan chức năng đang bị dân kêu là cứ có vụ việc xảy ra thì thủ trưởng ngành lại tỏ ra ân hận với dân. Có vị còn sụt sịt, bùi ngùi xin lỗi, xong cử hàng loạt đoàn kiểm tra ào ào xuống cơ sở già xét. Còn bình thường...Như vụ Mỹ viện Cát Tường đấy... Làm chết người rồi vớt khách hàng xuống sông...

- Báo cáo thủ trưởng dù sao từ đầu năm đến giờ đội 2 của em cũng bắt được hơn chục vụ xe hàng chở thịt, xương thối...

- Thôi. Tạm dừng chuyện đó. Còn vụ này sở dĩ tôi huy động cả bên đội 2 tập trung cùng đội 1 để thu thập tài liệu vì vấn đề của vụ này khá nan giải. Dấu hiệu tham mô tập thể, lợi dụng chức quyền để mưu lợi cho cá nhân đã lộ. Nhưng...Thôi được rồi. Đợi anh em tập trung đầy đủ tôi sẽ nói cụ thể vụ việc này. Cái chính là phải có đủ chứng cứ, có nhân chứng xác định.

- Vâng. Anh cho triệu tập mấy giờ ạ ?

Trung tá Lung nhìn đồng hồ trên tay:

- Còn 5 phút nữa ...

Trung tá Lung vừa dứt lời thì tiếng xe máy, cùng tiếng ô tô rộ lên. Những chiếc áo màu xanh xẫm của cảnh sát bước vào phòng. Những tiếng giày dập gót vào nhau cùng những cánh tay giơ lên theo điều lệnh cùng tiếng “báo cáo thủ trưởng, tôi có mặt” liên tiếp vang lên. Đôi mắt có đuôi dài của trung tá Lung lướt một vòng. Những bộ quân phục vẫn tiếp tục vào phòng. Tiếng kéo ghế rộn lên một lúc. Những cuốn sổ lập tức đặt trước mặt.

- Chúng ta bắt đầu cuộc họp. Đề nghị tắt điện thoại để tập trung

Giọng trung tá Lung dứt khoát như một mệnh lệnh ngắn gọn, cùng cái nhìn bao quát một lần nữa.

- Theo những nguồn tin xác thực thì hiện này trong hải phận của ta cũng như hải phận quốc tế đang có những chiếc tàu đang trôi nổi. Biển thì phải có tàu, có thuyền. Nhưng điều đáng nói ở đây những chiếc tàu này không phải nhỏ mà hàng vài chục

ngàn tấn, nhưng lại cạn hết dầu. Mà các đồng chí biết. Tàu biển mà hết dầu thì gió thổi hướng nào tàu đi theo hướng đó. Sóng đánh về đâu thì tàu trôi về đấy .

- Thế thì đúng là một cục sắt nổi. Một giọng khàn khàn khe khẽ cất lên như buột miệng .

Trung tá Lung đưa mắt nhanh về phía tiếng nói:

- Đồng chí Lâm nói rất đúng. Nhưng điều lưu ý ở đây là những chiếc tàu này đều thuộc các hãng tàu của nước ta.

- Thế thì theo tôi ta nên cử anh em trực tiếp đến các công ty, các tổng công ty tàu biển để xác định.

- Vấn đề không đơn giản như thế. Tôi đã cử một vài đồng chí làm như vậy nhưng hầu như không hãng tàu nào, không công ty, tổng công ty và kể cả tập đoàn nào công nhận những tàu đó là của mình. Theo các đồng chí đây là hiện tượng gì ?

Trung tá Lung đặt câu hỏi xong cúi xuống nhìn vào tập tài liệu.

- Tôi xin có ý kiến.

- Mời đồng chí Lâm.

Sĩ quan tên Lâm đeo lon thiếu tá dong dỏng cao, tóc tự nhiên xoắn tít đứng dậy:

- Báo cáo trung tá, chỉ xin hỏi. Trên tàu đó còn thủy thủ không ạ ?

- Câu hỏi rất hay. Theo như tin tức tôi nhận được thì có tàu có, có tàu thì không. Nhưng kể cả có thì cũng chỉ vài người như kiểu công nhân tàu thôi

- Vậy là tàu ma rồi.

- Hàng hải quốc tế cũng gọi những tàu này là như vậy đấy.

Nhưng tôi thì không muốn vì nghe nó tàn nhẫn và vô cảm quá. Đây là chưa kể trong số những tàu đó còn có cả chiếc tàu Hạnh Phúc.

Những tiếng “ồ” lộn xộn cất lên. Đại úy Ngân đứng lên:

- Thừa trung tá. Có phải là chiếc tàu Hạnh phúc đã làm lễ ra khơi tưng bừng để thực hiện một chuyến vận tải vòng quanh trái đất mang hàng viện trợ đến một nước....

Trung tá Lung gật đầu xác nhận :

- Đúng chiếc tàu ấy. Thuyền trường sơn...Nhưng đó cũng chỉ là một trong gần một chục chiếc nữa. Các đồng chí hãy xác

định nguyên nhân vì sao lại có sự lạ lùng như vậy. Hay nói chính xác hơn là có biểu hiện lãng phí như vậy ?

Phòng họp yên lặng nghe rõ cả tiếng gió trên ngọn phi lao cổ thụ ở phía trái bức tường bao quanh phòng. Có lẽ phải đến hơn năm phút mới có một giọng trầm trầm cất lên:

- Tôi xin có ý kiến.
- Xin mời đồng chí Dũng.

Sĩ quan đeo quân hàm thiếu tá tên Dũng đứng lên. Thật ngược hẳn với giọng trầm, thấp của mình. Thiếu tá Dũng có chiều cao mà mọi thủ môn bóng đá đều ao ước. Anh hơi nén một tiếng thở như để lấy hơi cho việc cân nhắc trước khi nói:

- Theo tôi. Vì trung tá Lung nhắc đến tàu Hạnh Phúc nên tôi có thể khẳng định đây là một sự che giấu cho một sự tham mô có tổ chức.

- Tham mô? Một tiếng hỏi se sẽ không mấy tự tin bật ra .

Thiếu tá Dũng không nhìn về phía người hỏi mà sau một khoảng lặng khá lâu anh nói luôn:

- Đúng là tham mô. Hôm qua tôi có đọc một tài liệu về việc mua bán tàu trên thế giới nên tôi biết một thực trạng. Vì những tàu này phần nhiều là tàu đã cũ, thậm chí là tàu đã đến thời kì phá đi làm sắt vụn. Các đồng chí nên nhớ thành phố ta trước có một công ty chuyên phá tàu cũ. Ông giám đốc công ty ấy tôi có biết vì là bạn của chú tôi.

- Ông Minh đúng không. Tôi cũng biết ông ấy. Một giọng chen ngang

- Đúng ông Minh. Tôi nhớ hồi tôi học ở trường cảnh sát đã nghe ông Minh nói là có những chiếc tàu chạy từ Ô đét xa sang ta rồi đi thẳng vào công ty ông ấy để thành sắt vụn.

Trung tá Lung thấy thiếu tá Dũng ngần ngừ liền phẩy tay:

- Đề nghị phát biểu tiếp. Vấn đề này chứa đựng rất nhiều điều....

- Vâng. Có thể nói tất cả những tàu ma ấy đều đã cũ, quá cũ nhưng tất cả được nâng giá lên. Có khi là một lần, có khi hai lần, ba , bốn, năm lần so với giá thật của nó. Tất nhiên tùy thuộc môi giới. Và cả uy tín của ai đó có thể lực đứng sau những vụ mua bán này. Sau đó các thành phần chia nhau.

- Rất đúng .

- Sau khi Tập đoàn ấy bị phát giác bởi những vụ việc động trời thì nếu để những chiếc tàu này về cảng. Dù cảng ở đây, hay cảng ở bất kì tỉnh, thành phố nào trên đất nước ta sẽ là bằng chứng cho những vụ tham nhũng .

Trung tá Lung vẫy tay:

- Tôi hoàn toàn đồng ý ý kiến của thiếu tá Dũng. Chính vì thế hôm nay chúng ta có cuộc họp này để thống nhất phương án. Sau đó xin ý kiến chỉ đạo ở trên để thành lập ban chuyên án. Dù khó khăn thế nào chúng ta cũng phải có trách nhiệm tìm ra những ổ nhèn nhện chọc mũi dùi của nó vào tiền của nhân dân. Theo ý kiến sơ bộ của tôi, tôi sẽ phân công thế này....Sau khi có những tư liệu ban đầu ta sẽ hình lại để tiến tới bước hai. Nào các đồng chí thấy còn gì cần bàn bạc không...

16.

Thuyền trưởng Sơn ngã người nằm xuống giường. Đầu óc ông như bị đóng băng lại. Trống rỗng hay đặc quánh nhỉ. Không rõ lắm Nhưng cảm giác tưởng như sờ thấy được là lúc này ông bị nhúc đầu. Một sợi dây nhỏ mút, thẳng căng xuyên qua óc từ thái dương bên này sang thái dương bên kia. Một sự chán nản, buồn xuôi hiện hiện màu đen lộ ra ngày càng rõ trong ông. Thuyền trưởng Sơn ngóc đầu dậy. Mắt ông lại bắt gặp cái nhìn nghiêm nghị nhưng rất hiền của bố ông từ trên cao chiếu xuống. "Không thể buồn xuôi được. Không thể...lão Xantiago câu được con cá kiếm thì liền bị con cá mập lao vào tấn công. Chỉ mới nghĩ đến chương này, thuyền trưởng Sơn đã nhìn thấy những tảng thịt từ lưng, lườn con cá kiếm bị đứt ra hàng tảng, mùi máu xộc lên mũi. Cặp môi ông Sơn hơi nhếch lên. Cuốn sách vừa đưa đúng tầm mắt thì ông lập tức lại đặt xuống. Mùi mồ hôi hay mùi dán thì phải chọt bốc lên nồng nặc. Đúng là có con dán nào đấy vừa bị chết tươi, bẹp dí vỡ bụng dính vào cuốn sách, hay dính vào chỗ nào đó quanh đây. Mùi dán xộc lên làm cho não ông thoáng ra. Ông khẽ lẩm bẩm nhưng câu vô nghĩa "Xantiago, con dán. Xan chiago, con dán..". Phải rồi, con người thật đáng thương. Câu được con cá to lòi về với bao hi vọng sẽ được xả thịt nó mang ra chợ bán kiếm ít tiền. Vậy mà lại bị con cá mập cướp trắng trên tay. Còn ông trên con tàu này..Dù sao

ông cũng còn hơn rất nhiều ông già câu cá khốn khổ đó. Lão Xanchiago chắc già hơn ông nhiều, lại ở trong chiếc thuyền bé xíu, mong manh. Còn ông với con tàu đồ sộ này, kể cả khi nó chỉ là một khối sắt thép to lớn thì vẫn là một cái gì đó vững chắc, ngang tàng giữa biển khơi. Có con vật nào dám lao vào cấu xé, vật thịt nó đâu. Còn con người... Có kẻ nào liều lĩnh kiểu như đám cướp biển mà ông từng nghe thấy. Tay Chiến Đồ Sơn, thằng bạn cùng một khoá học, thuyền trưởng tàu Him Lam một chả suýt mất mạng khi đưa tàu đi từ Malaixi a về đây ư. Cậu ta kể. Đám cướp biển đi trên chiếc tàu sơn đen xì. Thằng nào thằng ấy súng lăm lăm trong tay, dao găm mồm đúng như tranh vẽ bọn Vai Kinh một thời. Chúng vung giầy móc sắt vào thành tàu, thoăn thoắt trèo lên. Chỉ thấy tiếng la hét. Đám cướp tràn vào các phòng thủy thủ, phòng thuyền trưởng lục lọi đủ thứ góc ngách để lôi bằng hết tiền, và những đồ quý. Chiến Đồ sơn nói tiếng Anh. Đám cướp da vàng ketch, bụng beo như ngã nước lác đầu quày quậy, phẩy ta làm hiệu bất kể một người nào gặp chúng mà không đưa những thứ chúng cần thì một là “pằng pằng”, hai là dao nhọn...Nghĩ cho hết nhẽ thôi, chứ biển mênh mông, bao la thế này. Và ở đây làm gì có cướp ...hay kẻ nào nhỉ...Thuyền trưởng chợt ngáp một cái. Ông thấy đầu đau nhói. Hai thái dương giật giật. Ốm thật rồi. May còn ít thuốc cảm trong cái hộp thuốc. Nhưng thôi cứ để dành đã. Kiểu này không biết bao giờ có tàu ra tiếp ứng, hay kéo con tàu Hạnh Phúc về bến cảng. Thôi ra ngoài một chút cho thoáng đã. Vừa nghĩ, ông vừa xỏ giày, tiện tay cầm khẩu súng

Cánh cửa lâu ngày không tra dầu kêu rin rít nặng nề mở một cách khó nhọc. Thuyền trưởng bước ra. Cả người ông như rơi vào một chút hụt hẫng dễ chịu vì làn không khí biển khoáng đãng bọc lấy người ông. Mặt trời đỏ lừ đang chậm chạp chìm dần vào một tầng mây lừm xừm. Một đàn ó biển chấp thành mũi tên nửa cánh đang lao về phía tây. Ông hít mạnh một hơi và đầu ông lập tức nhói lên một cảm giác nhức nhối như có một lưỡi dao cùn cứa nhẹ. Mắt ông hoa lên, vài chấm ruồi bay loạn xạ trước mặt. Ông ngồi thụp xuống mặt cọc bích. Hơi thép từ lớp mặt nhẵn bóng dội lên ngấm vào da thịt ông. Đưa tay lên bóp hai bên thái dương nghe rõ những tiếng thành thịch mơ hồ

từ đầu vẳng lên. Ông ngồi lặng một lúc. Lúc này không hiểu sao tiếng sóng tấp vào mạn tàu nghe rõ thế. Cứ oàm oạp, oàm oạp đều đặn vẳng lên. Cơn đau hình như ngày càng tăng lên. Hay là quay vào phòng. Nghĩ vậy nhưng ông vẫn ngồi lì tại chỗ một cách lười nhác. Thuyền trưởng Sơn quay đầu về phía cánh cửa sắt như để định vị khoảng cách, rồi hai mắt ông từ từ nhắm lại. Cảm giác nặng nề ngày càng rõ rệt. Có tiếng động mơ hồ nào đó thì phải. Hai con mắt ông nặng nề mở ra, nhưng chỉ thấy một màn đen mịt mù đang chụp xuống. Phóng tầm mắt nhìn ra xa một chút. Mặt biển mênh mông tưởng như vô vùng, vô tận lại lấp lánh những chấm sáng hấp hay giống như lân tinh nhấp nhóa làm nổi bật lên những dải sóng mềm mại đang quần quai đi bên nhau, xô vào nhau, gối lên nhau. Trong thứ ánh sáng lờ mờ đó ông như trông thấy hay ông mơ tưởng ra những cánh buồm đen đưa, lúc ẩn lúc hiện. Những cánh buồm thật muôn màu muôn vẻ. Cái thì cứng đờ như cánh buồm bằng thép hay được dựng trong những mô hình đặt trước các nhà máy đóng tàu, các cơ quan hàng hải. Hay thật. Bây giờ những con tàu không bao giờ chạy bằng sức gió nữa rồi. Vậy mà mỗi khi muốn nói về việc chinh phục biển cả, hay cần đến biểu tượng về con tàu viễn dương người ta lại phải lấy lại hình ảnh những cánh buồm. Giá bây giờ tàu ông có một cánh buồm đủ sức đưa con tàu đi. À, còn cần một bánh lái nữa chứ. Giống như trên chiếc thuyền của dân đồng bằng sông Cửu long. Người con gái hay gã thanh niên nửa nằm nửa ngồi, lười nhác đè chân lên chiếc cần nối với bánh lái. Chỉ cần nhích nhẹ chân thì con thuyền bồng bênh, nhẹ bổng của họ sẽ đảo theo hướng họ cần đến. Ông mỉm cười trong đêm vì ước muốn cùng những tưởng tượng của mình.... Bên cạnh hai ba cánh buồm bằng kim loại cứng đó là những cánh buồm bằng vải vá chằng vá đụp đủ các cỡ đang chen lấn nhau trong sự đua tranh để vượt lên. Có cả những cánh buồm xếp xếp theo các tầng thứ tự như buồm trên thuyền của quý tộc châu Âu đang đi du ngoạn trong tuần trăng mật như ông đã thấy ở các bộ phim. Chỉ có điều bây giờ tất cả mọi cánh buồm đều mang một màu đen âm u, đang trượt đi theo những quỹ đạo khác nhau đột nhiên đều quay về một hướng lao vun vút về phía tàu ông. Vừa tiến đến những cánh buồm như to ra kèm

theo tiếng trống thúc thì thùng. Sau chuỗi tiếng động nhỏ nhỏ kiểu như của chuỗi trống con thì hình như lại đệm vào một tiếng trống thật to cầm nhịp. Mỗi bận tiếng trống to rung lên là đầu óc ông lại nhói lên, bật thành tiếng đều đặn phùng, phùng. Ông đưa tay xoa mặt để thoát ra khỏi sự ma mị mà ông lơ mơ hiểu rằng đúng là ông đang bị những ảo ảnh xô đến. Nhận ra điều đó thì cũng đúng là lúc ông thấy hai thái dương của ông cũng đang giật giật liên hồi. Ông vỗ mạnh vào đầu mình. Những cánh buồm đang lao tới bỗng gãy gục xuống hay rách tan ra rơi lả tả. Bóng đêm đặc sệt với những lỗ chấm lân tinh lại tràn đến. Nhưng thật kì lạ ngay trong lúc đó thì một âm thanh lạ kì như xa, như gần cất lên. Thuyền trưởng Sơn khum tai lại cố hướng về phía tiếng động phát ra. Bất chợt ông thấy người ông lạnh đi khi nhận ra tiếng hát khàn khàn đúng là của đầu bếp Hưng sọ loáng thoáng vọng lại. *"Hai mươi thàng sống nhân sống nhờ. Hơ ơ ơ..Be cuộc lủi khiến quan tài say tít cung thang. Hơ ơ ơ..."*. Tiếng hát dai ngoắc cứ lặp đi lặp lại một cách đơn điệu. Thuyền trưởng Sơn lấy tay bấu mạnh vào đùi mình. Tiếng hát dứt quãng chừng hai, ba giây lại vẳng lên trong tiếng gió bỗng nhiên mạnh dần lên thành tiếng ào ào dội thốc từng đợt. Ông ngơ ngác nhìn quanh. Vẫn chỉ là màu đen với những tảng lớn thâm xỉ của ống khói, cửa tầng phòng lái, và của những chiếc cần cẩu hình như phồng to ra trong bóng đêm trông như những cánh tay của giống vật khổng lồ giờ đã chết cứng, đóng băng nhưng vẫn có ngèu ngào vươn vào không trung để cố cầm hay vẫy gọi một vật gì hay ai đó. Vô tình ông hơi rúm người lại. Đảo mắt nhìn lên. Những vì sao đủ mọi kích cỡ và cũng đang nhìn ông bằng cái hàng nghìn cái nhìn nhấp nháy. Lại thêm một lần nữa ông động đậy người cho khỏi mỏi hay lấy lại bình tĩnh, thì ngay lúc đó có tiếng nói khàn khàn ngay sau lưng ông:

- Thuyền trưởng đang làm gì đấy ?.

Đầu thuyền trưởng cựa quậy định nhìn lại thì ông chợt nhận ra chẳng những cơn đau đầu đang hành hạ ông mà cả cần cổ của ông cũng đang đau nhức như cảm giác sau một đêm gối phải chiếc gối quá cao. Phải cố gắng không biết đến lúc nào thì ông mới quay đầu lại phía sau. Nhưng chính lúc đó tiếng nói

khàn khàn mà giờ đây ông mới hiểu rằng đó chính là giọng của Hưng sọ chíp cúc lại bật ra ở phía trước ông .

- Thuyền trưởng quả là một người liều lĩnh, à không dừng cảm chứ. Nhưng cũng thật là đại dột.

Sự khó chịu vì phải xoay đi xoay lại chiếc cổ đau nhức, cái đầu nặng chịch trong khi tiếng giầy thần kinh hai bên thái dương vẫn đều đặn đập thình thình như tiếng dùi gõ vào mặt trống căng nhức khiến ông bực bội. Thuyền trưởng cảm thấy thật khó khăn khi định mở miệng ra hỏi gã đầu bếp một câu nào đấy. Vậy mà không sao ông mở miệng ra được. Mũi ông như bị cứng lại, đóng băng hay khuôn lại bằng một hàm thiếc. Nước bọt trong miệng khô quánh lại khiến lưỡi ông trơ ra. Nhưng rồi cuối cùng ông vẫn bật ra được câu hỏi mà chính ông cũng cảm thấy ngỡ ngàng:

- Sao anh dám tự tiện... lấy xuống... cứu sinh đi...

Một chuỗi cười vang, đi liền với tiếng khèng khèc giống như tiếng của con chim vẹt bắt chước tiếng người nổi lên :

- Nhà có khách, nhà có khách. Hai mươi thằng, hai mươi..Hang sao, Hang sao.

- Thuyền trưởng cố mà nhìn đi. Xem có nhận ra thằng này không? Hi hi.

Không biết có phải thuyền trưởng Sơn bẻ khục cổ không hay là chiếc cổ của ông tự nó phát ra tiếng “lục cục” khô khốc. Khi đầu ông thôi nhúc nhắc, ông chợt rùng mình khi thấy ngay trước mặt mình, trong luồng ánh sáng lân tinh viền theo thân người làm nổi rõ hình dáng gã đầu bếp Hưng sọ. Kì lạ hơn là trên vai gã, chú vẹt xanh biếc đang cúi mình cố gỡ chiếc xích rỉ hoen. Kì lạ nữa là sợi xích này lại được móc vào lỗ tai gã, loằng ngoằng qua vết sẹo tròn như đít bát, bóng láng. Sự kì lạ vẫn chưa hết khi đằng sau Chíp cúc lại thấy lờ mờ ló nhố vài ba người đang trở những con mắt mặc dù trông quen quen nhưng dài dài, đờ đẫn dường như tránh cái nhìn của thuyền trưởng. Thuyền trưởng cau mặt cố nhận ra những khuôn mặt khi mờ khi tỏ thấp thoáng trong bóng tối như đang vỡ vụn ra. Không rõ có phải là Nhiên. Gã thủy thủ nhu mì, hiền lành. Lúc nào cũng loay hoay chia gói gia vị trong gói mỳ ăn liền ra làm hai. Mặc dù chẳng ai để ý nhưng Nhiên vẫn lăm bằm như thanh minh.” Ăn cả

gói mận hay khát nước. Bác sĩ bảo em đã chớm bị áp huyết. Ăn nhạt là tốt nhất”. Trong bóng đêm loang loáng, hai bàn tay của Nhiên vẫn từ từ chia gói gia vị thành hai phần. Trong khi đó y tá Dụ gã đàn ông già có bộ mặt già nua, đầy những vết nhăn ngang dọc trên khuôn mặt vàng ửng đã từng bị gái điếm bắt hát bài”*be bé bằng bông*” lúc này không hiểu sao đang đưa một viên thuốc con nhộng vào mồm thổi phì phì đến nổi nhều cả nước bọt trắng xoá bên mép. Thổi chán ông ta lại rống lên khe khẽ nhưng khá rõ lời một cách thích thú “ *hai mà..hông..hông..bé đi sơ tán..bé em đi cùng ..*”.Hát chán ông này đưa bàn tay to tướng nhưng khô khốc ra vẩy lia lia cùng tiếng gọi đầy vẻ dĩ thoã “lại đây, lại đây em yêu. Anh hát xong rồi đấy. Cho anh đi. Cho đi ...”. Còn Thú tay thợ máy lành nghề, thấp lùn tính tình cộc cằn nhưng rành mạch, phóng khoáng lại vung chiếc cơ lê to tướng lên quát to” ông đếch thích khen ngợi, đếch thích giáy khen, cứ trả ông lương đúng kì, phiên nào ông trực thêm giờ thì cứ theo chế độ làm bù mà trả. Sức ông bỏ ra bao nhiêu thì trả ông bấy nhiêu. Đéo cần đũa nào bố thí thêm hết. Hê hê. Nào thằng nào có rượu thì bỏ ra đây xin ngụm...”. Đôi mắt lồi của Thú giương ra nhìn quanh quẩn, hình như gã trông thấy thuyền trưởng Sơn, giọng gã bỗng mềm đi:

- Trình thuyền trưởng em chỉ cần thế thôi ạ. Không đao to búa lớn gì. Mười lăm, mười sáu năm trước chúng em sống bằng hàng cáy dậu dưới hầm hàng, dậu đủ các hang hóc trong tàu mà bọn hải quan không lần ra nổi. Một con ti vi nhật được ở bãi rác, hay con cúp sì cân hen mua được ở bãi xe Nhật về thì riêng khoản chênh lệch em cũng ăn đủ. Tất nhiên, tiền bán được em cũng dậu nhem bớt đi. Đưa cho vợ hết ý à. Phì..Đang tuổi rùng rục ra như thế, có đồng tiền sinh ra do thằng chồng còng lưng, chồn chân, mệt mỏi đến mửa mật ra để khuân ti vi, tủ lạnh về. Con vợ nằm ườn trên giường, ườn rồn toa hưởng kì thành. Muốn gì có đó. Ăn ngon, mặc đẹp sinh rửng mỡ. Chồng lại lênh đênh trên biển chả biết sống chết thế nào. Nó ngứa nghề bỏ tiền mình kiếm được bao trai thì chả đại gì thuyền trưởng ạ.

- Vợ chú làm gì đến nổi thế ? Thuyền trưởng Sơn cố ghìm cơn cười xuyết bật ra. Bởi ông vừa nhếch mép đã thấy một

cơn đau đâm xuyên ngang đầu. Trong khi đó thợ máy Thú không để ý cái nhăn mặt của thuyền trưởng Sơn vẫn thao thao .

- Nói thật với sếp. Đàn bà là giống không tin được. Mẹ khi thiếu gì con vợ nức tiếng là chung thủy thế mà khi nằm với chồng nó còn chồng mỏng ra ngoài cho thằng khác đấy. Tất nhiên chị ấy là vợ sếp thì đứng đắn hơn vì ví của sếp to hơn ví của đàn em. Nhưng theo em chả nên tin mụ đàn bà nào hết. Cố nhiên trên đời may tay có lời. Cũng có những thằng chó chết ngu như bò, dốt như lợn mà vợ được con vợ cả đời dù thằng chồng như cứt nát vẫn chỉ biết đọc cái chim của thằng khốn nạn ấy. Mà thôi. Chuyện đàn bà đủ rồi. Quanh đi quẩn lại chỉ có thò ra, thụt vào thôi. Bây giờ em muốn hỏi xem sếp tính thế nào về chuyện lương lậu, tiền làm thêm, tiền năng xuất của bọn em đi.

- Thì cứ bình tĩnh, đâu sẽ có đó .

Thợ máy Thú vung cái cơ lê to tướng lên:

- Bĩnh tình cái con tiều. Gần ba tháng nay rồi. Vợ con bọn này ăn bằng không khí. Hay là vớt nước bọt lên, hay là ra Đồ Sơn làm đĩ lấy tiền.

- Việc gì phải ra Đồ Sơn. Trong thành phố chỗ nào chả có khách sạn. Con gái bán trinh đi lấy mấy chục triệu làm vốn, sau đó đi làm tiếp chác thu nhập hơn con vợ béo của mày nhiều.

Còn vệt Anh Đào đậu trên vai nhắc lại nhoe nhoe:

- Hơn nhiều. Hơn nhiều

Như bị những lời kích động của Chíp cúc Hưng sọ thợ máy Thú nổi đóa lên vung cơ lên lên tiến lại gần thuyền trưởng Sơn quát to:

- Ông trả lương, trả tiền thưởng chúng tôi đi, không có thì

...

Thuyền trưởng giật mình rút khẩu súng ra chĩa vào thợ máy Thú và đám người hung hăng đang gào rít xô lại :

- Đứng im, không được manh động .

Đám đông không những không sợ hãi mà cùng rộ lên tiếng những chuỗi cười chói tai, cùng tiếng hò hét:

- Hô, hô hô thuyền trưởng nổi giận, thuyền trưởng giờ kí luật thép, thuyền trưởng chuyên chính rồi anh em ơi. Tạm lùi đã. Tạm lùi...hô hô ...

Đám người đang nhón nháo bất ngờ vạn vẹo như đám hình nhân bị quẳng vào lửa. Hình bóng chúng mờ dần, rồi tan biến vào những đám mây bập bênh, hư ảo đó như chưa bao giờ có sự xuất hiện của họ. Bóng đêm lơ lơ như đang vỡ ra bởi những vạch sáng nhập nhoà cuối chân trời. Thuyền trưởng Sơn ngơ ngác nhìn quanh rồi vừa định mở miệng nói thì ngay lập tức thấy cổ họng ông đau rát, khiến ông thật khó khăn khi định thốt ra một câu. Mặc dù rất đau song ông vẫn cố :

- Không rõ đám người ấy giờ này ở đâu...Cầu cho họ bình yên lên được bờ rồi..

Liên sau câu nói ngập ngừng của thuyền trưởng là một chuỗi cười sảng sặc nhưng âm u cất lên :

- Thuyền trưởng nhảm to rồi. Bốn bề là nhà. Trời đất, biển cả, âm ty cử tử, thiên đường đầy tiên nữ còn vô vàn chỗ. Cái tàu bằng cái bàn tay này giữ làm sao được bọn này. Còn ông nữa. Một vị thuyền trưởng chẳng còn chút quyền lực nào làm sao trói buộc được. Con tàu giờ như cục sắt trôi trên biển không biết lúc nào chìm xuống làm mồi cho cá. Biển cũng như sa mạc...Hô hô

- Như sa mạc. Sa mạc. Hai mươi thẳng, hai mươi thẳng...

Con vẹt buông sợi xích há mỏ lau chau nhại tiếng người. Hưng sẹo mở hoác miệng cười, tay vỗ vào con vẹt nói khoái trá:

- Khá lắm. Khá lắm. Nhại giống lắm. Nhưng để tao nói nốt với thuyền trưởng đã.

- Anh muốn nói gì thì nói đi.

Thuyền trưởng nhọc nhằn dục Chíp Cúc. Vết sẹo tròn xoe đỏ lách lách trên má Hưng :

- Bọn này. Đám thủy thủ, lũ thợ máy, kẻ đầu bếp thì khác gì bầy cừu, hơn gì bầy gà. Người ta ne đi đâu, bắt làm gì thì chúng tôi đi. Chẳng phải hèn kém gì đâu mà đơn giản chỉ để làm ra tiền để nuôi vợ, nuôi con, nuôi gái. Ai có tiền thuê thì bọn này làm. Túi kẻ thuê nhả tiền thì bọn này lặn đi tìm thẳng chủ khác. Còn ông dù sao cũng là một kẻ đứng đầu. Đáng ra ông phải khôn ngoan để nhận ra là khi người ta lừa dối, bắt ông làm thuyền trưởng của con tàu cũ nát, khốn khổ này. Một con tàu rệu rạo như kẻ ốm dờ, dặt dẹo như thế này chỉ cần một cơn bão không to lắm cũng đủ chìm chết nó, chìm chết đám này và cả ông

nữa. Mà cũng chả cần bảo tấp gì hết vì máy móc của nó đã già nua kiệt quệ lắm rồi. Ngón dầu, uống sảng như thằng sắp chết đói, chết khát lâu lắm không được uống ấy thì ...

- Nhưng cậu thấy đấy. Ngay cả con tàu lúc này nó vẫn tồn tại kia mà. Thuyền trưởng Sơn nuốt khan .

Lại thêm một chuỗi cười sảng sặc:

- Ôi giờ ơi. Đến một mảnh gỗ mục nó còn nổi được trên nước nữa là. Thôi. Ông đừng nói những lời ngốc nghếch ấy nữa. Ông chấp nhận sự lừa gạt để đánh bóng tên tuổi cho lũ cấp trên tham lam đã chia nhau xẻo thịt tiền của nhà nước từ con tàu này. Ông có được tí gì không ? Tôi tin là không Oản, thịt không đến phần thằng mõ đâu. Nếu vậy tức là ông cũng bị lừa. Nhưng khổ nỗi, ông ngoan ngoãn, ngu xi bị lừa đã đành, thì kệ xác ông. Vì ông ngu, ông ham bằng khen, huân chương. Đằng này ông lại lừa tiếp, phỉnh phờ mấy chục con người chúng tôi để cùng ông lên con tàu ọp ẹp, mạt rệp này đi vòng quanh trái đất. Thế là ông đã gây ra tội ác chứ không bõn được đâu. Tội lừa mạng sống hàng mấy chục người là đáng xử tử chứ không đùa đâu .

- Thì các cậu cũng hỉ hả vinh quang khi người ta tung hô lúc tàu nhỏ neo còn gì. Cũng nốc xâm panh ừng ực, gặm sườn còn cọt còn trách gì nữa. Lúc tàu đến cảng nước ngoài. Khi tàu này cập bến cảng Nhà Rồng mũi các cậu cũng phổng hết cỡ khi được mọi người tung hô còn gì nữa.

- Ôi giờ ơi. Vinh quang cái con khếch. Lũ này đã đảo cái bong bóng xà phong tên là vinh quang ấy. Đúng không chúng mày ?

Hưng sẹo quay cái đầu cứng đơ ra đằng sau, ngay lập tức đám người lơ mờ đằng sau gã nhấp nhô reo lên :

- Đã đảo. Đã đảo .

Thuyền trưởng Sơn tự nhiên rút chiếc còi trong túi ra thổi vang lên ba hồi. Đám người nhờ nhờ, lập cập khép miệng định dồn thành hàng ngũ thì ngay lúc đó Hưng sẹo giơ cái chảo dán lên, tay gã cầm chiếc thìa gỗ vánh tai. Vừa gõ mồm gã vừa hô to:

- Đến giờ ăn rồi. Hôm nay có xúc xích Đức và bia hộp Kirin, rượu Sâm to ri nhé..

Con vệt trên vai gã đu đưa cái đầu xanh, mở há ra liên tục
lảm nhảm:

- Bia Ki rin, rượu Sên to ri. Hai mươi thằng, hai mươi
thằng ...

Cả đám người lại quay ngoắt lại nhìn Hưng sẹo, mồm gào
to :

- Đến giờ ăn. Đến giờ ăn rồi. Ngồi vào đi. Nhớ chia đều
chỗ cháy vệt chảo đáy. Đã nói công bằng thì làm gì cũng phải
công bằng. Toàn bọn khoẻ răng. Răng chắc thì món kia phải bền
chứ. Thủy thủ Việt Nam chơi gái toàn thế giới. Hô hô hô .

Thuyền trưởng Sơn chăm chăm nhìn đám thủy thủ bướng
bỉnh, ông định đứng dậy nhưng hai chân ông mềm nhũn, hình
như không đỡ nổi thân hình mềm nhũn và hình như nóng hầm
hập của ông. Phải cố đến hai ba lần, chống tay vào đầu gối ông
mới đứng lên rồi hô to:

- Tất cả thủy thủ. Tập hợp.

Đám người lộn xộn bỗng cười hô hố. Lăn lộn trên sàn
boong rồi vỡ tan ra trong bóng tối mịt mù đang bị những chấm
lên tinh làm thủng lỗ chỗ.

17

Thuyền trưởng Sơn đứng ngây ra. Mọi ảo ảnh trong
nháy mắt biến mất chỉ còn lại bóng đêm loang lổ cùng tiếng sóng
âm ì khi xa khi gần. Ông cảm thấy bực mình một cách vô lý. Khi
mọi sự bình thường thì dù ông tự thấy mình không thuộc loại
thuyền trưởng nghiêm khắc nhưng ông cũng không thể chịu
được sự đùa cợt đến độ coi thường và có phần xúc phạm của
Hưng sẹo... Nghĩ đến đây ông lại bóp đầu mình vì chợt hiểu
ràng. Tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là ảo ảnh sinh ra từ cái đầu
đang hầm hấp của mình. Vậy tức là ông vừa trải qua một cơn rối
loạn trong trí não. Lúc đó ông hoàn toàn không tỉnh táo mà bị
chính những suy tưởng của mình dắt dẫn, thao túng. Ôi, giá bây
giờ có trung tá cảnh sát biển Lung thẳng bạn thân đã gần nửa
thế kỉ. Từ thửa hai thằng bé tí chõm chọe nhau từ con quay, cái
vòng xe đạp cong queo, con quay gỗ. Chia cho nhau cắn kem
khi đã được thận trọng bấm móng tay đánh dấu, rồi lao vào quai
nhau vì thằng bạn tham lam đã cắn quá giới hạn được phép

cho đến khi hai thằng đã có gia đình, con cái. Mỗi thằng một công việc và đầu hai thằng đã lốm đốm những mảng tóc bạc. Giá nó ở đây. Giống như hồi năm 97. Không phải đúng ra là 98. Vào cuối mùa hạ thì phải. Đúng dịp ngành Cảnh sát biển vừa được thành lập. Nó đang phụ trách theo dõi kinh tế của công an Thành phố chuyển sang và trở thành một trong những nhân viên đầu tiên của ngành Cảnh sát mới mẻ này với cái lon đại úy. Hồi đó ông Sơn đang làm thuyền trưởng tàu Him Lam 2...

Hôm ấy. Sau bữa sáng ông Sơn đang vừa uống nước vừa xem hải trình chuyến đi. Ông trầm nghĩ. Đáng ra theo kế hoạch thì sáng mai tàu ông sẽ nhổ neo. Vậy mà bây giờ đột ngột chủ hàng khẩn khoản xin cho lùi lại hai ngày, thậm chí ba ngày nữa mới bốc xong loạt công te nơ chứa hàng may mặc xuất khẩu. Sau đó tàu mới nhổ neo để vào cảng Nha Trang nhận thêm loạt công tai ne nơ hàng nông sản...Vậy là hải trình tự nhiên chậm mất ba ngày...Ông Sơn đang nhắm tính thì có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa chưa kịp ngừng thì ông đã thấy chốt cửa phòng tự xoay và ngay lập tức khuôn mặt chữ điền nổi lên đôi mắt lóng lánh có đuôi dài của đại úy Lung giờ đây đã bắt đầu lờ mờ hiện ra những giải nhăn khác liền bên cạnh do tuổi tác. Đôi quân hàm trên vai và cả quân hiệu trên cổ áo còn láng bóng.

- Thuyền trưởng có khác. Sướng thật. Ăn rồi chứ ?

- Đến giờ này chưa ăn để hạ đường huyết à. Tớ quen nếp đi rồi. Sáng ra, có hôm thấy người khó chịu không muốn ăn một chút nào, nhưng vẫn cố phải nhét vào người một tý gì đấy. Người ta bảo ăn sáng là ăn cho mình. Cậu cũng chén rồi chứ ?

- Làm thuyền trưởng sướng thật. Biết thế này đợt ấy dù ốm chết gục xuống tớ cũng đi thi với cậu vào trường hàng hải thì bây giờ đỡ biết mấy. Đã kịp ăn gì đâu. Mà thực ra ...

Đại úy Lung giờ ngón tay lắc lắc vẻ thích thú :

- Không. Tớ muốn xuống tàu cậu ăn trực một bữa sáng xem tình hình có ngon hơn ăn trên bờ không. Chắc là ngon hơn vì toàn đồ ngoại. Đúng chưa?

- Thôi được rồi, cậu khoái món gì ?

Thuyền trưởng Sơn thấy bạn nói thế đi đến tủ lạnh mở toang cửa tủ ra. Môi nở nụ cười để đáp lại sự vui vẻ của bạn:

- Đấy nhìn xem. Đồ nguội thì có dăm bông Pháp. Thịt hun khói Đức. Pa tê Ý. Còn ăn nóng thì có mì ăn liền Nhật. Thịt bò tươi vẫn còn. May quá tay Chíp Cúc vừa đưa lên. Phi lê hẳn hoi

- Thôi, cho tớ hai món nguội cho nhanh. Có bánh mì chứ hả ?

- Bánh mì thì lại là đồ nội. Vừa lấy của mấy con mụ mang đến tận chân cầu đưa. Nóng, dòn ra phết. Uống gì. Làm tý rượu nhé

- Thôi, cho bia đi. Mấy năm trước có uống rượu gì, bao nhiêu cũng chẳng sao. Dạo này bập vào một tý cũng đỏ mặt. Công an mà mặt đỏ phừng phừng thì...

- Hay dính áp huyết rồi. Thuyền trưởng Sơn vừa mang món ăn ra đặt lên bàn vừa hỏi.

- Chả biết nữa. Hôm nọ cả cơ quan khám định kì tớ mắc chút công việc nên không về khám. Nên chả biết thế nào. Cậu làm lon với tớ cho vui này.

- Vừa ăn xong. Nhưng không sao. Uống một mình cũng chán.

Hai người bạn lâu năm chạm mạnh lon bia vào nhau cùng đưa lên.. Hai lon bia đặt lên bàn. Đại úy Lung lấy dao ăn đưa miếng pa tê Ý nhét vào nửa cái bánh mì vừa bổ đôi rồi dơ lên. Nửa bánh há miệng lơ lửng chưa kịp đưa vào mồm thì Lung hỏi luôn:

- Bao giờ tàu cậu nhổ neo ?

- Hỏi bình thường đấy chứ ? Thuyền trưởng Sơn nhìn bạn cười tủm tỉm

- Sao cậu lại hỏi thế?

- Thì công an các cậu hỏi gì mà chả có mục đích.

Đại úy Lung hình như quên câu hỏi của bạn đưa miếng bánh vào mồm thong thả nhai, thuyền trưởng Sơn thì ngược lại có vẻ nôn nóng:

- Theo kế hoạch thì sáng mai đi đây. Vậy mà có mấy công may mặc xuất khẩu mà các bố chủ hàng lơnh khươn quá. Đại diện của họ ở cảng vừa điện lên xin phép cho lui lại từ hai đến ba ngày.

- Hai ba ngày. Thế thì đúng kế hoạch rồi Đại úy Lung vừa nhai bánh vừa lẩm bẩm.

Vừa nghe bạn nói xong, thuyền trưởng Sơn nẩy người lên, tuy ông cố ghìim về bực bội

- Cậu nói kế hoạch cái gì ? Cậu theo dõi kinh tế hàng gần hai mươi năm đúng không?

Đại úy Lung gật gù, mắt hơi nheo nheo làm đôi đuôi mắt dài cũng mấy giải nhân động đậy như cười :

- Đại khái thế

- Bọn tớ chỉ là dân chở thuê. Nhưng hàng trong nước thì chẳng nói làm gì, vì anh chủ hàng, anh khách hàng của nước mình muốn đến bao giờ thì đến, muốn nhận bao giờ thì tùy. Thoải mái, vô tư. Nhưng hàng trong nước mà ra nước ngoài. Chậm ngày nào thì họ phạt ngày ấy. Tất nhiên các bố nhà mình sẵn sàng chịu phạt, vì có phải tiền trong túi các bố đâu mà tiền nhà nước, tiền dân. Cha chung ai khóc.

Đại úy Lung vẫn gật gù, nụ cười hiện rõ hơn trên khuôn mặt vuông, tuy vậy ông vẫn lặng lẽ nghe gã bạn thân nói mặc dù biết thằng bạn đã bắt đầu nổi cáu :

- Thế mà cậu bảo đúng kế hoạch. Kế hoạch gì. Kế hoạch giầy chun ấy à. Ở trong nước thằng chủ hàng vi phạm hợp đồng với khách hàng, chỉ cần bữa chén với cái phong bì là mọi sự xí xoá. Nhưng đối với tây thì có dọn tiệc yến. Phong bì nhét hàng đồng tiền cũng chẳng ăn thua gì. Cứ giờ hợp đồng ra mà phạt. Phạt cho sặc gạch chứ không phải đùa. Ccước chạy được bao nhiêu nôn hết ra chưa chắc đã đủ bù tiền phạt. Cậu là công an mà cũng nói thế chắc...

Đại úy Lung dốc cả hộp bia vào mồm nuốt ực để chiêu miếng bánh mì đang sắp sặc trong mồm rồi cười ha hả :

- Chắc cậu lại bảo tớ được chủ hàng mời chén và cho phong bì chứ gì?

- Cái đó cậu biết. Cậu cứ thử tưởng tượng xem. Chiều hôm qua đúng lịch là 20 công 40 phút xếp gọn gàng trong hầm hàng thứ nhất, lan sang hầm thứ hai một chút cho cân tàu. Sáng mai có con nước là chúng tớ nhổ neo. Chạy thẳng một mạch vào Nha Trang, chắt nốt 10 công nông sản là ào đi Anh luôn.

- Thế cậu có biết vì sao chủ hàng làm chậm không ?

- Thì chưa đủ hàng chứ sao.

Đại úy Lung ra cẩn thận khép lại cửa phòng, rồi đưa tay vào túi áo:

- Phòng cậu hút được thuốc chứ .
- Thoải mái đi. Thuyền trưởng Sơn vừa nói vừa đi về phía cửa sổ tròn tròn đẩy tấm cửa kính dày sụ có viền diềm cao su ra

Rít một hơi khá dài cho đỡ cơn thèm, Đại úy Lung nhìn tay bạn thân:

- Vì cậu là bạn, lại là thuyền trưởng. Kiểu gì rồi cũng phải nhờ cậu hợp tác nên tớ nói luôn. Một tay dính dáng đến lô hàng này đang định chuyển năm cân bột sừng tê giác Gia Va sang Anh. Vì thế nên mới chuyển một lô công xuống trước, làm thủ tục giám định ngon lành. Sau đó mới chùng chình nhét các cân bột tê giác vào một số công chuyển xuống sau. Lúc đó mượn có cũng tương tự như các công khác để vượt qua sự kiểm định của hải quan, và cả của bọn tớ.

Thuyền trưởng Sơn không dấu vẻ kinh ngạc, đôi mắt của ông mở to:

- Bột sừng tê giác. Tớ biết thứ đó rất quý, chắc được giá.. Thấy bảo nó chữa được đủ thứ bệnh kể cả ung thư.

Đại úy Lung bịt miệng cố nén tiếng cười sắp bật ra :

- Cậu đi đông đi tây tưởng thạo lắm mà chả biết đếch gì. Tay Tiến sĩ y học tốt nghiệp bên Mỹ bạn tớ nói toạc móng heo bảo chính hần đã cùng đồng nghiệp Hoà kì nghiên cứu công phu bằng đủ mọi máy móc hiện đại nhất đã kết luận. Giá trị sừng tê giác không hơn cái móng chân, móng tay của cậu. Kết cấu hoá học cũng y hệt. Có chất ...Im. Im để tớ nhớ. Đúng rồi chất keratin một loại prôtêin có trong móng chân, móng tay.

- Sao nó đắt thế ?

- Con người đã phong thánh cho nó chứ gì nữa. Mà không phải. Đây là mảnh của bọn buôn bán từ hàng vài trăm năm nay. Và chúng đã thành công. Biến thứ vô dụng đó thành một thứ linh dược. Vì thế một cân bột sừng tê giác Ja Va mua ở Việt nam là 60000 đô, sang Anh bán trao tay 155000 đô, lãi gấp ba lần. Tức là đắt và lãi hơn cả vàng và cô ca in.

- Thế kia à?

- Chứ sao? Nếu thoát chuyến này tính sơ sơ bọn buôn lậu lãi khoảng gần 500 nghìn đô tức là hơn mười tỉ. Cậu nên nhớ hơn 10 tỉ. Buôn gì cho bằng...

Thuyền trưởng Sơn ngời thần ra một lúc vì câu chuyện của Đại úy Lung đưa ra.

- Vì thế cậu phải giúp tớ bắt gọn vụ này. Tức là chuyến này của cậu sẽ phải du di ngày, giờ khởi hành khá nhiều đấy. Xong xuôi tớ sẽ báo cáo với Tổng công ty của cậu.

Thuyền trưởng Sơn thở mạnh một cái như để trút bỏ điều gì trong người đang làm ông áy náy:

- Nhất trí với cậu thôi. Nhưng kinh thật đấy.

- Không kinh. Không laĩ như thế thì bọn buôn lậu làm sao dám liều lĩnh từ khắp thế giới đến rừng quốc gia Kruger của Nam Phi để săn bắn trộm tê giác. Năm 2009 có 122 vụ thì năm 2011 đã tăng vọt lên 448 vụ....Tê giác trở thành một giống vật đáng thương vì những lời đồn đại là thế....

Thuyền trưởng Sơn thở phì phì nhớ lại câu chuyện cũ. Và trong bóng tối đang loang lổ trên boong tàu hiện ra khuôn mặt đầy mỡ của gã trưởng phòng thương mại của Tổng công ty bông vải sợi Thanh Hoà đang như chảy xuống những giọt mỡ khi gã nhìn thấy những bao ni lông dày mấy lớp bị lôi ra từ những xấp sơ mi phẳng lì. Hai tay gã run run vươn ra sững sờ để nhận chiếc còng sáng loáng khi đại úy Lung rút từ trong chiếc xà cọt màu nâu cũ đeo bên mình. ...Thuyền trưởng Sơn tự nhiên nói thành lời giữa tiếng sóng ì ầm đang khe khẽ vang lên:

- Những gói bột sừng tê giác giấu kín giữa cả một núi áo trong công kín mít còn bị Lung lôi ra thì sự ám muội quanh chiếc tàu Hạnh phúc này...

18.

Chập tối hôm sau, mặc dù đang cầm trên tay cuốn “*ông già biển cả*” nhưng đầu óc thuyền trưởng Sơn như để đâu. Chữ đen như kiến xếp hàng trôi loáng loáng, trượt dài dưới mắt ông. Ông cố đọc thành tiếng dòng chữ đã quá quen thuộc nhưng dường như ông vẫn không hiểu nội dung viết gì. Thứ ánh sáng vàng vọt toả ra từ chiếc đèn bão lắc lư vì sóng biển. Ông đảo mắt khắp phòng nhận ra mọi đồ đạc trong phòng cũng chao đảo,

lắc lư như vậy. Những con thuyền, con tàu cổ trên những bức phù điêu cũng đang bập bênh như bị những làn sóng ngẫu bạt vật vã. Không có lẽ đêm nay biển động. Thuyền trưởng đặt cuốn sách lên bàn đứng lên. Hay là ông vẫn chưa khỏi cơn sốt. Cái nóng hầm hập từ đầu toả ra, trĩu xuống lúc mạnh, lúc nhẹ bèn bĩ, kéo dài suốt từ tối qua. Hình như có tiếng gió hun hút ngoài khe ô cửa sổ, hình như không. Vậy mà con tàu lại thấy rõ sự bập bênh như vậy. Có tiếng gì đấy giống như tiếng gió thổi vào ống luồng đầu nhà ông ở quê hồi còn nhỏ. “Không có lẽ, không có lẽ”. Thuyền trưởng lẩm bẩm. Tự nhiên ông lại nhớ đến câu chuyện của đám thủy thủ bàn tán, kể cho nhau nghe về chuyện kì lạ xảy ra khi con tàu vừa hết nguyên liệu, máy móc tắt ngấm. Bóng tối trên mặt biển chụp lấy con tàu như tấm màn đen kịt khiến những lời đồn thổi của đám thủy thủ càng có vẻ loang rộng hơn, huyền bí hơn. Nghe loáng thoáng tiếng bàn tán câu được câu chăng của cánh thủy thủ bảo cứ màn đêm buông xuống là tất cả mọi thứ ống dẫn hơi, dẫn đường dây điện lại đổ hắt lên, hồng rực như bị nung nóng. Thuyền trưởng đi thêm một vài bước về phía cửa. Tay chạm vào quả đấm cửa định xoay ra, chợt dừng lại. Quay đầu nhìn gian phòng. Một thứ ánh sáng vàng xuộm toả ra từ ngọn đèn bão của ông đánh cá Tư Nghĩa cho bao phủ khắp phòng. Nhưng ngay cả thứ ánh sáng nhờ nhờ, đừng đực đó ở ngoài boong tàu cũng không có. Ngoài ấy chỉ có bóng tối đen kịt. Trên mặt sàn boong lại lổn nhổn đủ thứ. Những cọc bích, những đường gờ của mép nắp hầm hàng, những miếng sắt, và cả những sợi dây thừng to tướng, cả những chiếc thùng, chiếc xô, chậu để bừa bãi luôn luôn va vào chân đau điếng khi ông vấp phải. Thuyền trưởng Sơn hình dung lúc đó ông sẽ ngã xuống. Mặt, đầu có thể va vào cọc bích, va vào thành lan can. Những cơn đau nổi lên dữ dội khiến mọi ý nghĩ trở thành chán nản và tuyệt vọng đến cùng cực. Lúc ấy chỉ có sự buông xuôi tất cả là dễ chịu nhất. Vô phúc lại ngã vào đúng chỗ lan can hở, thì chắc chắn thân hình ông sẽ lao xuống biển chứ không đùa. Nghĩ vậy nên thuyền trưởng Sơn lại quay vào phòng, ngồi vào chiếc ghế tựa. Mùi da ghế quen thuộc thoang thoang bốc lên, gợi nhớ lại cái gì rất bình thường của cuộc sống lúc yên lành. Lúc đó con tàu nhẹ nhàng từ từ đề sóng

lướt đi làm đầu óc ông thanh thản, nhẹ nhõm. Ông ngả người vào thành ghế, định nhắm mắt với hi vọng, cố cưỡng trí óc mình không chút nghĩ ngợi nào cho khi giấc ngủ đến. Nếu được vậy là ông đã giết thêm được một quãng thời gian. Nhưng hai mí mắt vừa khép lại thì ông lại mở choàng ra. Một ý nghĩ thôi thúc và có vẻ thách thức ông. Một giọng nói thăm thì không quen, không lạ loang loáng nhắc đi, nhắc lại trong đầu “ra ngoài boong đi”. “Ra ngoài boong đi”. Hình ảnh Hưng sẹo với con vệt Anh Đào đang đậu trên vai gã loằng ngoằng sợi xích i nóc xuyên qua tai cùng đám thủy thủ đang đứng nhón nháo đằng sau lưng gã Chíp Cúc đã kích thích ông. Dù sao cũng phải ra ngoài boong để xem đám thủy thủ kia có trở lại đúng như đêm qua không. Hay là đây chỉ là những hình ảnh hư ảo sinh ra từ bộ óc đang bị dày vò bởi cơn sốt nóng hầm hập, bởi những suy nghĩ miên man sinh ra. Hay đám thủy thủ kia chỉ là những bóng ma. Nếu là những bóng ma thì ...họ đã chết rồi sao. Vụ lấy cắp xuồng cứu sinh để trốn chạy do Chíp Cúc chủ mưu trong đêm mưa gió đã thất bại. Chiếc xuồng đi trong đêm tối đó đã bị sóng, gió dìm xuống đáy biển. Gần chục con người đã mất tăm dưới những làn sóng hung dữ, trở thành mồi ngon của biển cả tàn khốc. Mà làm gì có ma? Ma, quỷ, hồn oan, hồn hiện và kể cả thần thánh, tiên Phật cũng đều do bộ óc con người nghĩ ra. Không thể. Không thể có những chuyện như thế...

Thuyền trưởng Sơn khoác thêm chiếc áo rồi xoay quả đấm cửa. Ông từ từ đi ra ngoài. Để cho chắc ăn, ông giơ tay ra lần lần vào hai bên tường chậm chậm đi về hướng cầu thang dẫn lên boong. Thận trọng bước, từng bước qua năm bậc thang quen thuộc trước cửa phòng, cuối cùng ông cũng đặt chân lên mặt boong. Không khí đêm ngoài trời quả là khoáng đãng. Làn không khí mát rượi hơi thoáng một vị tanh nồng của gió biển lan toả trên mặt boong ngồn ngang đầy những vật mang đủ thứ mùi quen quen làm ông như tỉnh ra với bốt sự bức bối. Sự nóng bức đang hầm hập trong đầu ông cũng như vợi đi gần hết. Thuyền trưởng Sơn vươn thẳng người, hít mạnh một hơi. Kì lạ sao, ông lại thấy cơn đau đầu đột ngột trở lại và hình như nặng nề, dầm dứ hơn. Ông khẽ lắc đầu như để rũ đi tất cả. Mắt ông nhìn ra xa. Biển đêm với màu đen ngút ngát trở nên hoang vu và thần bí

đến lạ lùng. Những đốm sáng li ti khi mờ khi tỏ trên nền đen mênh mông đó càng làm tăng thêm sự kì quái đáng sợ. Thuyền trưởng Sơn cau mặt bực bội với chính mình khi chợt nhận ra sự sợ hãi của mình. Ông đưa mắt nhìn quanh. Lúc này mắt ông như đã quen với bóng tối nên ông nhìn thấy những khối đen lơ lơ mờ mờ của cột ống khói, của buồng lái tàu, buồng cần cầu, những tuyến ống dẫn dây, những thanh ngang lan can... Tất cả đều nhuộm một màu đen kịt tĩnh không có màu gì khác chứ chưa nói đến màu đỏ lừ như thép nung hiện rõ ở các đường ống dẫn các loại. Vẫn chỉ là những lời đồn đại của đám thủy thủ. Đúng là thần hồn nát thần tính. Mà cũng chưa chắc là vì sợ sệt mà đó chỉ là sự bịa đặt để hù dọa. Có thể chỉ là sự hù dọa để chơi, để thử gan kẻ yếu bóng vía. Cũng có thể những lời hù dọa đó để che đậy một âm mưu nào. Thuyền trưởng Sơn mỉm cười, định lắm bầm thành lời điều gì đấy. Nhưng đôi môi ông lập tức mím chặt khi một cơn đau nhói dội lên kèm theo những cái giật giật thành những tiếng phùng phùng như trống gõ nhịp đều đều hai bên thái dương. Ông thở phào một cái như định trút đi hết thì cơn đau trong đầu lại nhói thêm, mạnh hơn làm mắt ông hoa lên, đôi chân ông bủn rủn. Ông quờ tay nắm vội vào một thanh sắt. Ngay lập tức ông nhận ra thanh sắt này đã tróc hết sơn và bắt đầu xì ra những nốt hoen rỉ. Nốt rỉ nổi sùi như vết hà bậu thân tàu, bậu trên gành đá. Nốt rỉ cào mạnh vào lòng bàn tay. Ông đưa cả hai tay lần đi. Chợt chân ông bị chặn lại bằng một đồng xích sắt nằm ùn thành đống. Ngay lúc đó ông cảm thấy như sức lực trong người ông đang chảy ra ngoài, vội đi nhanh chóng. Thuyền trưởng Sơn dừng lại lấy sức. Bầu trời đêm lúc này trở thành một cái lồng bàn bằng sắt khổng lồ đang chụp lên và đè xập mọi thứ dưới gầm trời. Ông khom lưng ngồi sụp xuống đồng xích sắt. Ngay lập tức ông cảm thấy cơn đau buốt xỉa ngang đầu, khiến chỉ thiếu một chút nữa thôi là ông chúi đầu vào những sợi xích loằng ngoằng như một chiếc xe cải tiến bị tông bê trên đường ruộng. Ông nhếch mép cười diều sự tưởng tượng của mình. Lúc này hình như mắt đã quen với bóng tối, nên thuyền trưởng Sơn nhờ nhờ nhận ra mọi thứ xung quanh. Sóng biển vẫn bèn bĩ, vô tư rì rầm, oàm oạp vỗ vào mạn tàu. Ông loay hoay tìm chỗ ngồi, nhưng cả thân thể ông hình như

không tuân thủ theo những điều ông nghĩ, ông muốn. Đầu trĩu xuống nặng nề khiến ông có cảm giác chỉ cần một cơn gió mạnh, hay một người nào đó nắm vào vai ông lắc lắc vài lần là đầu ông lập tức rơi xuống, lăn lông lốc trên boong và phát lên thành “lộc cộc “khô khốc. Hai tay ông ngều ngào tìm chỗ tựa. Hai chân thừa thãi một cách vô lý. Cặp đầu gối mỗi dừ. Không khí biển đêm phóng khoáng, thoang thoảng mùi diêm sinh cũng không làm ông nhẹ nhõm chút nào. Ông chán nản khẽ lắc đầu rồi ngồi thụp xuống đóng xích. Nhưng vừa nhận thấy khí lạnh ngắt của đóng xích sắt thì ông bỗng rùng mình ôm đầu. Bỗng như có lực vô hình nào đẩy khiến ông ngẩng lên. Ông mở to mắt ngạc nhiên khi nhận ra trước mặt ông là khuôn mặt khắc khổ, buồn buồn của bố ông. Giọng khàn khàn như bị cảm lạnh của bố ông cất lên giữa thình không có một vài chấm sao hiếm hoi đang nghiêng ngả :

- Con đang thất vọng đúng không?
- Con cũng không biết nữa. Con chỉ thấy chán nản .

Thuyền trưởng Sơn nói mà không hiểu mình nói gì. Ông ngọ nguậy thân mình như cố tìm một chỗ ngồi thuận tiện hơn.

- Ở địa vị như con, người ta không có quyền chán. Người đứng đầu mà buông xuôi thì mọi chuyện sẽ đổ vỡ hết. Thời của bố người đứng đầu dù ở một đơn vị nhỏ bé nhất. Một tiểu đội, hay ở trên một chiếc xuống cũng phải cố tạo ra sự vững vàng, kiên định để những người khác tin chứ không thì...

- Thời của bố khác. Niềm tin thời ấy con nghĩ là có thật. Ai nói ra điều ấy thì người ta đều chân thành tin tưởng những điều người ta nói, còn thời của con bây giờ ...

- Cứ nói thẳng ra đi. Ta với con không chỉ là bố con ruột thịt mà còn là đồng chí với nhau. Thời của bố hai chữ đồng chí là thiêng liêng, chân thành, gắn bó nhất...

Thuyền trưởng Sơn nhìn vào khuôn mặt xanh lét, gầy xòm của người cha đang như được bao phủ bằng những luồng hào quang lấp lánh.

- Bây giờ. Ngay cả hai tiếng đồng chí...

- Sao ? Hai tiếng ấy ...chà... thôi được. Con cứ nói. Mọi sự đều phải thật thà, không thể dấu diếm.

- Vâng. Vâng. Con nói đây. Vì bố là bố con. Thời của bố giữa đồng chí với nhau không có cạm bẫy. Còn thời nay, ngay cả bố con, vợ chồng người ta vẫn có thể bán đứng nhau.

- Khủng khiếp thế kia ư ? Bố không tin .

Thuyền trưởng Sơn thều thào yếu ớt;

- Con nói dối bố làm gì .

Thuyền trưởng Sơn thở hồng hộc như vừa khuân một cây gỗ to quá sức mình lên con dốc dựng ngược trong một ngày nóng bức. Ông cố không nhìn người bố trong khi bố ông vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Thuyền trưởng Sơn nuốt khan một cái, ngay lập tức ông cảm thấy cổ họng mình đau rát như mỗi khi bị viêm họng. Ông bỗng nghe thấy tiếng khò khè thoát ra từ cổ. Ông thở mạnh như để trút đi mọi day dứt, bức bối. Cuối cùng những câu nói cũng khó nhọc được phát ra:

- Con nghĩ bây giờ đang diễn ra một tình trạng tệ hại. Đó là người ta nghĩ một đảng, nói một đảng mà làm một nẻo.

- Thế là thế nào?

Nghe giọng nói như quát thuyền trưởng Sơn biết bố ông đang giận nhưng ông vẫn khẽ khàng và kiên nhẫn nói:

- Nói ngắn gọn là thời buổi của con bây giờ người ta không tin người khác nói đã đành mà người ta còn không tin ngay cả những lời họ vừa nói ra ngay cả trên những nơi quan trọng, thiêng liêng nhất.

- Trí trá đến độ thế kia à ?

Thuyền trưởng Sơn ngẩng lên khi nghe tiếng nói không dấu sự giận dữ ngày một tăng của bố ông. Dường như chính vì thế nên ông được khuyến khích vì thái độ đó:

- Người ta nói rất hay về quyền lợi, mục đích chung, về lòng thương trách nhiệm với con người. Về sự hi sinh vô tư, về lý tưởng nhưng càng những kẻ có chức quyền thì ngay sau khi thốt ra những lời nói hay thì họ lại làm ngược lại. Họ xử sự một cách vô trách nhiệm nhất với lời nói và cả lời hứa của mình. Vì cái họ quan tâm đầu tiên là quyền lợi cho họ, cho người thân, cho những kẻ cùng cánh, cùng phe phái, cùng quyền lợi với họ.

- Thật là tồi tệ. Ngay cả những người bình thường có lòng tự trọng cũng không thể có thái độ vô trách nhiệm như thế.

- Đáng tiếc bố không còn được chứng kiến. Đây lại là tình trạng phổ biến trong xã hội con đang sống. Như con tàu này. Con sợ rằng con đang là nạn nhân của sự sống chết mặc bay. Nếu con biết sớm thế này con cũng đã rời bỏ con tàu .

- Ta cấm con. Không được vô trách nhiệm, không được đầu hàng trước khó khăn, thử thách. Con hiểu chưa?

Người bố gầm lên, hai tay vung cao trong sự cău giận khó gìm. Thuyền trưởng Sơn đu đưa thân mình trên đồng xích sắt

- Thì con vẫn đang ở trên tàu cơ mà .

- Đúng. Con phải làm thế, không được một phút nào xa ngã. Con tàu này là tiền của của hàng triệu con người vì sự nghiệp chung của đất nước. Con hiểu bố nói không ?

- Con hiểu, con hiểu. Nhưng cũng chỉ có mình con thì làm được gì giữa biển mênh mông này.

- Không được hèn nhát. Nào đứng lên. Ngồi như thế thì chỉ tổ sinh ra sự đầu hàng thôi. Đứng lên, vững vàng lên.

Thuyền trưởng Sơn chống tay vào đầu gối nhăn nhó:

- Chân con đau quá. Đầu gối con cũng mỏi quá. Con không thể đứng lên nổi .

- Không được. Không được. Chết cũng phải đứng. Để bố giúp con. Nào con trai. Hãy gắng lên ...

Người bố cúi xuống xúc nách người con đứng lên. Thuyền trưởng Sơn thở mạnh, dồn sức cố đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên thì ông đã quy xuống. Đầu gối bên trái của ông đột nhiên va mạnh vào một vật gì cứng, nặng như một nhánh neo đang nằm giữa đồng xích sắt loăn ngoăn. Ông nằm vật ra. Bầu trời toé ra muôn nghìn, muôn vạn vì sao đang vỡ vụn, rơi lả tả xuống mặt sàn boong, xuống mặt biển đen kịt. Đằng sau những mảnh vụn rơi lấp lánh đó là những mặt người đen đúa của Hưng seò, của máy trưởng Thú, của y tá Dự. của thủy thủ Nhiên ... cũng vỡ ra tan trong màu đen đặc quánh. Một cơn đau giống như một thanh thép cực nóng xuyên qua óc. Thuyền trưởng Sơn đưa hai tay lên xoa xoa hai thái dương như định tìm ra đầu vật nhọn rút ra, nhưng rồi ông ngất lịm đi .

19.

Thuyền trưởng Sơn choàng mở mắt vì ông cảm thấy như có ai đó đang chĩa luồng ánh sáng cực mạnh vào. Luồng sáng đó ra chỉ là một tia phản quang của mặt trời đập vào một mảng i nóc ở góc tháp ống khói. Trời đã sáng bạch từ bao giờ. Trên trời những đám mây trắng xốp chỗ thì dày xụ lên nom như những phiến đá thâm, chỗ thì mỏng tang, phơ phất như những đụn bông bị một bàn tay dữ tợn nào đó xé nát. Thuyền trưởng Sơn chống tay ngồi dậy. Nhưng mới hơi nhúc nhắc thân mình một chút ông đã thấy toàn thể người ông đau như vừa bị một trận đòn. Bộ quần áo thể thao ông mua từ dạo ở đốc Ô Nô Mi Chi của Nhật ướt sũng từng vùng nhất là khoảng lưng và vai. Vậy là ông đã nằm cả đêm ngoài trời. Ông chợt rùng mình nghĩ rằng mình có thể bị cảm lạnh. Ông đưa mắt nhìn xung quanh và chợt nhớ. Hình như đêm qua ông đã gặp bố ông và đã chuyện trò. Nhưng hình như ông không nhớ một điều gì ngoài điều, bố ông dìu ông cố đứng lên. Thuyền trưởng Sơn nhè nhẹ cố lấy lại sự thanh thản. Đúng là mình nghĩ nhiều quá. Ông khẽ lắc đầu nhìn ra xa. Biển vẫn mênh mông, bao la với những lớp sóng vô tư liên tiếp chồng lên nhau như đùa rỡ với sự suy nghĩ, dăm chiêu của con người. Không biết con tàu đang trôi đến khu vực nào. Giá có một hòn đảo, một đường viền dù mờ mờ để nhận biết. Máy con hải âu hình như thấy thuyền trưởng Sơn nhồm dậy liền quay đầu về phía ông nhìn cảnh giác. Rồi như sợ hãi một điều gì cả đám chim bay vụt lên trời. Thuyền trưởng Sơn chậm chạp đứng lên. Ông nhận ra đầu ông hình như có nhẹ hơn tối qua, tuy thỉnh thoảng vẫn nổi lên những cơn giật giật hai bên thái dương. Ông chậm chững, từ từ định đi về phía cánh cửa dẫn xuống phòng của mình. Nhưng không hiểu sao ông lại đi đến phía lan can tàu. Một con hải âu giang bay chậm chờn, đôi cánh của nó vỗ chậm rãi hình như nó phát hiện ra một con mồi nào đó đang lập lòe dưới làn nước. Con chim biển ngay lập tức xuôi hai cánh về phía sau. Cả thân hình của nó thoát trở nên vát nhọn như một mũi tên lao thẳng xuống mặt biển. Động tác rình và bắt ngờ lao bắt mồi của con hải âu thực sự cuốn hút thuyền trưởng Sơn. Ông nắm chắc thanh lan can tàu chăm chú theo dõi. Con hải âu đột ngột nhô lên mặt nước. Trong cặp mỏ nhọn hoắt của nó có một chú cá con bạc trắng đang dấy dựa tuyệt

vọng. Con chim bay vọt lên không trung. Ngay lập tức mấy con hải âu đang bay vờ và đám hải âu đang đậu một cách thản nhiên trên lan can tàu cũng lao vào con chim vừa bắt được mồi. Những tiếng kêu choe choe tranh mồi nổi lên. Đám chim hỗn loạn quần thảo trên không trung. Vài sợi lông chim tung ra ngã nghiêng, chập chờn rơi xuống mặt nước. Thuyền trưởng Sơn chợt lắc đầu khi thấy con cá nhỏ tội nghiệp từ trong đám hải âu đang tranh nhau lộn xộn rơi thẳng xuống mặt nước. Đám chim đang xúm lại tranh mồi ngay lập tức tản ra. Vài con lại vọt lên, bay chờn vờn trong không gian đang sáng rực ánh nắng trắng xoá như được dát những tấm bạc miêng. Mấy con khác chậm chạp bay quay lại tàu, từ từ hạ xuống, thu cánh đậu xuống lan can, thản nhiên như không có gì xảy ra. Duy nhất một con chim đang vỗ cánh một cách hối hả, cái đầu đen và cặp mỏ nhọn của nó chúi xuống nước để rồi thật bất ngờ, đôi cánh màu trắng của nó quặp lại. Trong chốc lát thân hình con hải âu biến thành một hình thoi nhọn hoắt, lao như bị ném xuống mặt nước. Một thoáng sau chỉ bằng thời gian rít một hơi thuốc con chim lại chồi lên. Giữa cặp mỏ nhọn hoắt của nó lại một chú cá tội nghiệp đang ngúc ngắc một cách tuyệt vọng. Nhưng lần này con chim như khôn ngoan hơn. Nó rúc cái mỏ xuống, rồi từ từ, nhẹ nhàng. Con cá hình như đã chết nằm thẳng đặng giữa cặp mỏ. Con chim bình thản nổi nổi lênh bênh, bơi nhẹ nhàng. Chốc chốc nó lại ngửa đầu lên mỏ hơi há ra cố để con cá trôi vào họng. Thuyền trưởng Sơn khẽ lắc đầu. Con người khôn ngoan, biết dấu kín những điều mình muốn, biết che đậy những toan tính có lợi cho riêng mình giữa đồng loại nhưng cũng có lúc vì điều gì đấy. Họ bất chấp tất cả để hiện ra là những con - vật- người. Những lúc ấy kẻ man rợ đó bất chấp tất cả, gạt đi mọi điều cần tôn trọng, giữ gìn, trèo đạp lên đồng loại để ... Ý nghĩ của thuyền trưởng Sơn bị cắt ngang khi ông rùng mình nhìn thấy. Chỉ cách con hải âu đang bơi và bình thản thường thức con mồi một cách nhàn tản, thích thú, vô tư trên mặt biển xanh thẫm, lấp lánh ánh nắng khoảng hơn hai chục mét có một tảng đen hình tam giác đang lừ lừ trôi. Thuyền trưởng Sơn rùng mình, tim ông đập mạnh khi nhận ra đó là vây một con cá mập. Ông thật sự cảm thấy lo lắng. Có thể nó đang rình mò con hải âu tội nghiệp.

Nhưng ngay lập tức ông lại cảm thấy hơi mừng vì mảnh tam giác đang rẽ nước đi ngày càng xa nơi con hải âu đang bơi. Thuyền trưởng Sơn thấy đầu mình như dịu đi. May cho con hải âu. Những điều ông biết được về cá mập từ khi ông đang học ở trường Hàng hải đột nhiên trở lại trong trí óc ông. Nếu theo những điều người ta ghi trong cuốn sách đó và cả những câu chuyện ông nghe được về loài cá khủng khiếp này thì... Rõ ràng loài người đã tự tạo ra từ lâu, có lẽ từ hồi hoang dại một sự sợ hãi về giống cá khủng khiếp này. Đến ngay cả bây giờ người ta vẫn cố làm đậm thêm nỗi sợ hãi đó bằng sự tưởng tượng, bằng nghệ thuật. Ai đã xem bộ phim "*răng cá mập*" thì đều cảm thấy khiếp đảm giống cá ghê gớm này. Con cá mập ở bộ phim ấy đáng sợ, không chỉ vì hàm răng sắc bén, mạnh mẽ của nó mà còn vì hình như đầu óc nó có đủ sự khôn ngoan, thâm hiểm chẳng khác gì con người. Khủng khiếp hơn nó còn coi con người như một con mồi thích khẩu và nó muốn tiêu diệt để biến con người thành thứ mồi bằng bất kì giá nào. Con vật đó lại khôn ngoan, tàn khốc theo đúng kiểu một quái vật chỉ muốn dồn con người vào chỗ chết. Nhưng thật ra... Thuyền trưởng Sơn vừa chăm chú theo dõi mảng vây tam giác của con cá mập đang lượn lờ thành một vòng tròn lững lờ quanh con hải âu đang ăn mồi vừa nghĩ ngợi. Mất cá mập quá bé so với thân hình đồ sộ của nó. May trời cho nó bộ mang hai bên mà mỗi bên có đến năm, bảy khe rãnh khiến con vật cảm nhận rất rõ sự chuyển động của dòng nước và con mồi. Thuyền trưởng Sơn ngửa mặt lên. Những ý nghĩ lộn xộn vẫn không ngừng rộn lên khi mảng vây hình tam giác đen xì vẫn bơi lờ đờ quanh vòng tròn do nó tạo ra quanh con hải âu đang vô tình. Ông nhớ ra rồi. Giống cá mập chỉ ở những vùng biển nước âm ấm. Bờ biển Việt nam mình hình như không có khu vực nào có nhiệt độ như vậy. À, hình như biển Nhà Trang có làn rộ lên tin đồn có cá mập. Nhưng mà cũng chẳng biết thế nào. Ngày trước người dân nước mình chỉ biết đi xe đạp, vậy mà bây giờ bất cứ thứ xe hơi, điện thoại nào hiện đại nhất dân Việt nam cũng mua được và sử dụng thành thạo. Ngày trước người ta có thể cho nhau từng mẫu đất, còn bây giờ hai nhà láng giềng thân thiết hàng mấy đời, rồi kể anh em ruột thịt thời nay có thể giết nhau vì mấy thước đất.

Ngày trước đã gọi nhau là đồng chí, đồng đội thì có thể chết vì nhau còn bây giờ ...Nay con người thay đổi, thiên nhiên đổi thay. Vì thế có lẽ cá mập không thể không đến biển Việt nam. Nhưng không biết vùng biển này có phải là biển của nước mình không. Thuyền trưởng Sơn mỉm cười vì những ý nghĩ lộn xộn của mình. Suy nghĩ của ông lại đứt ngang khi con hải âu bỗng chúi đầu xuống nước, rồi vọt lên rất nhanh. Từ rất xa thuyền trưởng Sơn vẫn nhận rõ đầu con cá đã chui họng con chim, chỉ còn cái đuôi bé nhỏ vẫn vắt vẻo, ngoe nguẩy giữa cặp mỏ nhọn của con chim. Mảnh vây đen xì hình tam giác đang rẽ những đường nước, bó hẹp dần vòng tròn lại. Thuyền trưởng Sơn bắt đầu lo ngại cho con hải âu vẫn đang vô tư cố nuốt con mồi hầu như không biết gì nổi hiểm nguy đang kề sát bên mình. Một vòng tròn chết chóc đang thu nhỏ lại. Mắt cá mập gần như mù nhưng bộ mang của nó với những đường rãnh hai bên thì lại phản xạ quá nhanh với những tiếng động của biển cả. Vòng tròn hẹp dần. Mảnh vây tam giác cố giữ vẻ tĩnh lặng khép lại. Thuyền trưởng Sơn thấy thương con hải âu và ông rất muốn bằng cách nào đó để đánh động cho con chim khôn khổ. Tiếng kêu, kể cả tiếng thét, hay tiếng vỗ tay của ông chắc cũng không được vì khoảng cách từ boong tàu này đến chỗ con chim đang bơi lại quá xa. Ông cúi xuống đưa mắt, cố tìm một mảnh hay một cục sắt nào đó. Nhưng ngay lập tức ông hiểu rằng, dù có ném hết sức mình thì cũng không thể tới nơi. Có lẽ để có thể đánh động cho con chim chỉ còn cách bắn súng. May ra tiếng súng nổ mới có thể làm con chim giật mình bay lên. Hơi tốn đạn vì một việc có thể nói là vô bổ, nhưng thôi...Không làm thế mình cũng sẽ ân hận nếu như con cá mập bắt được con hải âu. Ông lặng lẽ rút khẩu súng, nhưng khẩu súng chưa ra khỏi thất lượng quần thì thuyền trưởng Sơn nhíu mắt lại. Không hiểu có phải vì ánh nắng mặt trời đang gần trưa làm ông cảm thấy chói không mà ông thấy cách mảnh vây tam giác đen xì của con cá mập đang lừ lừ, lặng lẽ khép vòng vây quanh con hải âu đột ngột nhô lên một chiếc đuôi toẽ ra hai bên như cánh con chim to lớn một cách quá cỡ. Thuyền trưởng Sơn căng mắt nhìn lại một lần nữa. Lúc này thì ông có thể khẳng định. Đó chính là đuôi của con cá nhà táng khổng lồ. Hồi học trong trường hàng hải ông biết cuộc đời mình

sẽ gắn liền và lênh đênh trên biển cả nên ông đã đọc sách và tìm hiểu kĩ những con vật đáng sợ của đại dương mà đã thành ẩn tượng ghê gớm đối với con người. Lúc trước ông nhận ra con cá mập bởi bộ vây bình tam giác của nó, còn bây giờ ông biết chắc đây là con cá nhà táng vì chiếc đuôi chẻ đôi của con vật. Con cá nhà táng này chắc chắn là con cá đực đã trưởng thành. Còn cá cái thì bao giờ cũng đi với cá con. Ba, bốn năm cá cái mới sinh con một lần mà thời gian nuôi con của nó có lẽ lâu nhất trong các loài động vật. Đến 10 năm cơ mà. Chỉ có cá nhà táng đực mới đi ăn lẻ thế này. Dân đánh cá biển vùng nào cũng gọi cá nhà táng bằng ông, vì đây là loài cá trông thật dữ tợn với cái đầu chiếm tới hai phần ba phần thân. Bộ răng nó thì trông thật đáng sợ vì mỗi cái to, sắc, nhọn như cái búp măng. Nhưng cá nhà táng trông khủng khiếp như vậy nhưng lại hiền lành, lại luôn là cứu tinh của dân đánh cá. Mỗi khi có bão táp đều cho thuyền của ngư dân dựa vào. Chẳng thế mà chúa Nguyễn Ánh khi được cá nhà táng cứu khi chạy khỏi sự truy đuổi của ba anh em nhà Nguyễn khi trở về phục hưng đã phong cho cá nhà táng là “*Thần Nam hải cự lộc ngọc lân Thượng đẳng thần*”. ...Thuyền trưởng Sơn nhớ trong sách ông đọc được nói rằng món ăn ưa thích nhất của giống cá này là mực, kể cả mực khổng lồ như bạch tuộc nhưng khi đói nó ăn cả những giống vật khác. Viên thuyền trưởng cô đơn chưa hết mừng khi cảm thấy con chim bé nhỏ được cá nhà táng bảo vệ trước sự rình mò của con cá mập. Thì một mối lo ngại khác lại ập đến. Có thể con cá nhà táng này cũng đang đói. Khi con người đói còn hung dữ mất hết tính người huống chi con vật. Nhưng ông vẫn hi vọng...Thuyền trưởng Sơn vừa cảm thấy mừng khi con chim bé nhỏ có thể được cá nhà táng cứu thoát thì trong chớp mắt mảnh vây đen xì hình tam giác đã lặn lẽ đến gần con hải âu như một tảng đá trôi nặng nề, lờ đờ .Và chỉ trong chớp mắt khi thuyền trưởng Sơn chưa nhận ra điều gì thì con cá mập hung dữ há cái miệng lồm chồm hàng răng sắc nhọn lao thẳng vào con chim khôn khổ. Những lớp sóng khổng lồ có lẽ do con cá mập tạo nên đã dựng nước đứng lên thành những lớp tường nước xù xì, dồn dập, cuồng nộ khiến mặt biển ngầu bọt. Con chim bé nhỏ lập tức biến mất trên mặt biển đang trào lên cuộn cuộn như chưa khi nào con

chim đó đã từng tồn tại thì ngay lúc đó từ dưới làn nước loang lổ ánh mặt trời, không rõ từ một độ sâu nào đó một chiếc đuôi chẻ đôi khổng lồ nhô lên đập mạnh. Trong chốc lát con cá nhà táng to như một chiếc tàu ngầm đen xì, trơn bóng, tung vọt lên không trung để rồi nặng nề rơi xuống, đập thẳng xuống mảng vây hình tam giác đen xì của con cá mập. Một cuộc vật lộn dữ dội giữa hai con cá khổng lồ. Mặt biển đang xanh biếc sùng sục, đột ngột loang lổ những mảng màu đỏ rực lên. Thêm không biết mấy lần chiếc đuôi chẻ đôi đập xuống. Màu đỏ của máu thêm xẫm lại trên những lớp sóng cuộn cuộn. Cái đầu nặng nề vơi khoang miệng đầy răng trắng tởn bập lên bập xuống ngúc ngắc. Con cá mập liên tục quẫy mạnh, khiến chiếc vây hình tam giác của nó đảo liên tục hết xiêu bên nọ lại ngã sang bên kia. Hết chìm xuống như mất hút sau làn nước đang sôi lên sùng sục, rồi lại chồi lên vạn vẹo như cánh buồm đang bị gió mạnh không ngừng tấp vào. Có lẽ bằng quãng thời gian người ta hút liền hai liều thuốc, thuyền trưởng Sơn thấy những tảng thịt trắng bệch rách lờm xờm, nhòa máu nổi lên chờn vờn trên mặt nước. Một tia nước hay đúng hơn là một dòng nước giống như phọt ra từ một cái vòi phun tưới cây phụt lên từ trên tấm lưng đen xì, trơn loáng như một tấm phản của con cá nhà táng từ từ trôi. Và cái đuôi chẻ đôi gật gù đập mấy lần lên mặt biển đang lặng lẽ trở lại, rồi từ từ lướt nhẹ nhàng, bình thản lướt đi như chưa từng có một cuộc chiến dữ dội nào vừa xảy ra.

20.

Con chim hải âu khép cánh lao từ trên trời xuống đớp con cá. Nó đánh lừa được những con chim khác để thung dung nhấm nháp miếng mồi vừa bắt được sau bao nhiêu công lao và sự tính toán. Con chim to lớn và khôn ngoan tưởng rằng nó sẽ được bình yên ăn con cá đó để khi bay về tổ nó có thể thanh thản há mỏ ra cho bầy con của nó rúc những cái mỏ bé xíu ham hố vào cái miệng há to của mẹ để tận hưởng một bữa no nê. Nó có ngờ đâu trên mặt biển lại có thêm một con cá mập độc ác. Con hải âu cũng không phải là món ăn thích thú của cá mập nhưng tiếng con cá nhỏ bé quẫy quằn quại, đau đớn trước cái chết trong mỏ con chim và cả tiếng bơi tưỡng như rất nhẹ nhàng

của đôi chân hai âu trong làn nước đã tạo ra tiếng động thu hút con mập mắt kém gần như mù loà nhưng thính giác lại quá tinh. Để bắt được con chim nhỏ bé chẳng bỏ dính răng nó con cá mập đã tạo nên cả một sự bố trí công phu và khôn ngoan, tốn thời gian để đánh lừa bằng được con chim và đớp gọn nó. Nhưng ngay cả con mập hung dữ với sức mạnh khủng khiếp như thế cũng không thể ngờ trên mặt biển bao la, trong đại dương sâu thẳm lại còn có cá nhà tang. Một con vật rất lạnh lùng với những con vật nhỏ bé, kể cả con người nhưng lại là một con vật to lớn và khủng khiếp hơn con cá mập rất nhiều lần... Thuyền trưởng Sơn nằm ngả người trên chiếc ghế xích đu nghĩ ngợi mông lung sau khi chứng kiến cuộc chiến dây chuyền ghê gớm của loài vật mà quên bóng tối đã xuống từ lúc nào. Con vật chỉ sống bằng bản năng mà đã thế. Vùng biển này, đại dương này ngay cả khi sóng yên gió lặng trông thì tưởng như hiền lành, vô hại nhưng có biết đâu trong bề ngoài của sự bình lặng chết chóc đó không lúc nào ngừng những cuộc chiến đấu để dành sự sống, để sinh tồn. Con nào mạnh, thì sống. Con nào yếu thì sớm muộn trở thành mồi của con mạnh. Cuộc đấu tranh sinh tồn từ hàng nghìn năm nay vẫn diễn ra trên trái đất này là thế. Kể cả giống người cũng không thoát khỏi cuộc đấu tranh ghê gớm đó. Chỉ có điều cuộc đấu tranh sinh tồn của con người không rành mạch, không rõ ràng, và có thể nói cả không sòng phẳng. Giống người phải đeo quá nhiều nguy trang trong cuộc chiến sinh tồn đó. Người ta mặc quần áo đẹp nhưng bụng dạ lại đê tiện, người ta nói hay để che lấp sự ích kỷ, tham lam của bản thân... Con vật to, mạnh có thể chiến thắng con vật bé nhỏ, yếu ớt. Nhưng con người. Có những kẻ chỉ cao chưa đầy mét rưỡi có thể hạ gục người cao lớn. Mọi sự bắt đầu từ mưu mô, từ sự hiểm độc, từ những mảnh khoé ghê tởm mà có những người không dám dung những kẻ khác lại sẵn sàng xử dụng để triệt hạ đồng loại. Thế giới con người thật khủng khiếp, thật đáng sợ. Như việc chiếc tàu Hạnh Phúc này. Ghê sợ thật. Kinh khủng quá ... Người ta tìm đủ mọi cách để lừa gạt, biến một con tàu già nua, hỏng hóc chuẩn bị biến thành sắt vụn trở thành một con tàu hào nhoáng, trẻ trung... Nguy hại hơn để che dấu thủ đoạn đáng sợ đó người ta còn đùa cợt, coi thường tính mạng của hơn ba mươi

con người. Lừa họ lên con tàu có thể bị vỡ, bị chìm bất kì lúc nào giữa đại dương để thực hiện một chuyến đi vòng quanh trái đất chừng một chút an toàn nào... Thuyền trưởng Sơn ngo ngậy trên chiếc xích đu. Ông mấy lần định đứng lên, rồi ông lại mệt mỏi, buông xuôi, chán nản ngã mình xuống làn vải sần sùi. Ông ngửa mặt lên trời. Trời tối nay tuyệt đẹp. Bầu trời đen êm mịn như nhung làm nền hàng triệu triệu vì sao lấp lánh. Những ngôi sao to, những ngôi sao bé, và cả dải ngân hà. Tất cả như bùng lên, tỏ hết quang ánh sáng rực rỡ của mình. Thuyền trưởng Sơn hơi mỉm cười vì ý nghĩ của đến với ông. Ngay cả lúc này. Những ý nghĩ ghê sợ vì cuộc chiến dữ dội cho sự sinh tồn của loài vật, cùng sự tranh dành đầy mưu mô, thủ đoạn để có một chỗ đứng giữa đồng loại của giống người không hiểu sao ông lại nhớ đến câu chuyện hồi còn nhỏ. Khi mẹ đang vỗ ông ru ngủ, chợt ông bừng tỉnh hỏi mẹ ông “sao trên trời lại có một chỗ nhiều sao thế kia. Chạy dài như đường làng mình ý”. Mẹ ông bảo “đó là sông Ngân Hà “. Ông bảo “sông thì phải có nước. Người ở hai bên bờ làm thế nào để qua được dòng sông Ngân Hà mênh mông nước?”. Mẹ ông bảo “hai bờ sông có vợ chồng ông Ngâu bà Ngâu cứ chờ nhau quanh năm suốt tháng. Chỉ có đến ngày rằm tháng bảy. Một đàn quạ đen mới nối nhau bắc cầu cho vợ chồng Ngâu gặp nhau”. Thế thì đến bữa ăn, họ không được ăn cơm với nhau hả mẹ?”. Mẹ không trả lời. Ông lại hỏi tiếp” vậy tại sao họ không làm thuyền để chèo qua với nhau?”. Mẹ ông lại im lặng. ...Còn bây giờ cả một con tàu to lớn thế này, ông rất muốn cho tàu vào bờ, rồi lên bờ để chạy ào về nhà nhìn thấy vợ, nhìn thấy căn nhà quen thuộc của mình, ngồi vào chiếc ghế mà khi ông ngửa cổ ra thì ngay lập tức ông ngửi thấy mùi vị thân quen. Ngày xưa mẹ bảo có một đàn quạ nối đuôi nhau bắc cầu cho vợ chồng Ngâu qua lại với nhau. Đây là chuyện cổ tích. Còn ông ..một thuyền trưởng vừa kết thúc một chuyến đi vòng quanh thế giới trên một con tàu hiện đại thì lại đang bất lực trước một ao ước cỏn con. Đưa tàu vào bờ và mình thì về nhà. Vậy mà... Con tàu to lớn, thật hiện đại của ông thì đang hoàn toàn bất lực, chỉ như một cái thùng phuy vô dụng, bồng bênh trôi dạt tùy theo sức gió... Gió ơi, hãy đưa cho tàu ta về tới bến cảng thân yêu, về với đất liền. Nào gió...Thuyền

trường Sơn làm bầm, chợt im lặng khi nghe có tiếng động lạ , giống như có vật nào đó khẽ ngang mạn con tàu...Ông định đứng dậy, nhưng rồi ông lại bắt lực ngồi xuống. Bóng tối như chiếc màn đen kịt phủ xuống mặt biển, trùm kín con tàu Hạnh Phúc. Trên trời cao hàng triệu vì sao vẫn vô tư nhấp nháy. Chắc là chẳng có gì. Mà cũng có thể chỉ đơn giản là một chiếc thuyền đánh cá chạm vào. Chỉ thế thôi. Thuyền trường Sơn ngả người. Ông hơi lạ, không hiểu sao. Tối nay ông không thấy đói. Mọi sự cứ ngang ngang, binh bích như kẻ bị đầy hơi. Ông khoanh hai tay ra sau gáy ngửa mặt nhìn trời. Nhưng ngay khi nhìn thấy chòm sao bắc đẩu giống như chiếc gầu sòng thì ông lại cúi đầu xuống, cau mày. Tiếng động kì này tỏ rang hơn, mà cũng nghi hoặc hơn. Tiếng động không chỉ ở ngang mạn tàu mà dường như gần đây đây . Ở ngay khoang chỗ đầu tàu thì phải. Tiếng lăn lịch kịch, rồi tiếng chân bước rón rén ngày càng rõ mồm mọt. Thuyền trường Sơn vừa nghiêng một bên tai về phía tiếng động vừa từ từ rút khẩu súng từ thắt lưng quần ra. Lại thêm một tiếng nữa to hơn các tiếng động khác. Nó lạt xạt như một vật gì bị kéo. Liền sau đó rõ rang là tiếng rơi của một thứ gì đấy xuống biển , tiếp liền là tiếng xuyt xoa và tiếng chửi khẽ giữa tiếng song thầm thì nhưng trong đêm nghe rõ mồm mọt “cứt thật”. Rõ ràng là tiếng người rồi, không thể làm được nữa. “Thôi tếch về đi. Ba mày bảo ngày kia...”. Liền sau đó là tiếng làu bầu” không phải nói nhiều”. Ngay sau đó là tiếng động cơ của thuyền đánh cá hộc lên, rồi nhỏ dần như xa dân cho đến khi lịm hẳn. Thuyền trường Sơn thêm một lần định đứng lên để dõi theo con tàu đánh cá đang đi xa dần tàu mình, nhưng mắt ông cựa căng ra thì ông nhận ra bóng tối bùng nhùng đã xoá đi tất cả. Ông thở hắt một hơi dài rồi ngồi ôm đầu dường như ông quên hẳn trên tàu ông đang có một kẻ lạ mặt. Sự quên đó càng tăng thêm khi tay ông vừa đưa lên đã thấy trán ông rịn mồ hôi và có vẻ hơi hâm hấp. Có thể một cơn sốt nữa lại ập đến khiến đầu óc không còn được minh mẫn. Biết đâu mọi tiếng động kia chỉ là sự hoang tưởng hay hư ảo nào đó. Còn trong thực tế chỉ là sự im lặng của biển cả, những làn gió đềm đoảng mang hơi mặn khiến da thịt con người nhớp nháp và những vì sao có thứ ánh sáng nhợt nhạt trên trời cao vời vợi kia thôi. Thuyền trường Sơn hạ tay xuống

đút sung vào cặp quần, đứng dậy đưa tay vào lan can tàu định đi đến cánh cửa sắt thông với khoang tàu. Thì ông trước mắt ông hiện ra một bóng đen lùn choằn, to ngang đột ngột xuất hiện. Bóng đen vươn vai hình như cho đỡ mỏi, rồi cúi mình xuống đi lom khom, rón rén như cổ không gây ra một tiếng động. Nhưng cũng thật bất ngờ. Hình như chân gã vướng vào một vật nào đó, giống như một thanh thép, hay một cục sắt nặng nề nào đó. Có thể vì quá đau nên gã không nén nổi tiếng suýt xoa, liền sau đó là tiếng chửi đồng cổ ghìm cho thật bé “đau quá. Toé đom đóm mắt. Chết cha rồi. Nhìn thấy cả ông bà ông vải. Không khéo gãy mẹ nó ngón chân còn gì”. Thuyền trưởng Sơn đứng nép vào cánh cửa. Trong khi đó bóng đen vừa cúi xuống như để bóp chân vừa liên tục hì hà như để bớt đau. Nhưng tiếng nói vô tình vẫn bật ra “Ái chà, nổi cục to tướng rồi”. Thuyền trưởng Sơn thấy lò mờ bóng đen đưa tay lên sờ, miệng vẫn lẩm bẩm” tự nhiên lại nói to thế. Nhỡ lão ta biết. Mà cũng chẳng sao hết. Cứ cho là lão ta biết đi thì làm gì nhau. Ồi cha. Không khéo gãy chân thật cũng nên. Mẹ kiếp. Thử đi xem nào. Vẫn đi được. Vậy thì đếch phải. Nhưng sao đau thế nhỉ. Thế thì sai khớp là cái chắc. Cái mềm. Cái mềm. Bé một tí không được hay sao”. Rõ ràng sau đó là tiếng bàn tay vỗ khẽ liên hồi vào miệng thì phải. Mà cũng cần chớ gì. Lão ấy giờ này đang nằm co trong phòng nghĩ ngợi hay là cố ngủ cho quên sự đời. Thì cứ cho là lão biết đi. Chả nhẽ lão tống mình xuống, hay là giết mình... Chỉ có hai trò ấy thôi. Chứ chỉ có hai thằng ở trên con tàu đều này. Lão báo ai bây giờ. Bản thân lão còn khốn khổ. Thuyền trưởng mà có khác gì con chó hoang. Mẹ kiếp. Một con chó hoang không hơn, không kém”. Nghe đến đây đúng là thuyền trưởng Sơn không nén nổi. Ông đẩy mạnh cánh cửa sắt ra. Tay ông run run. Cũng may trời tối, thằng vừa mò lên tàu không nhìn thấy tay ông lầy bầy, mặt ông nóng rục. Chắc đổ hồng vì quá sức. Đúng là cơn ốm vừa rồi cùng hàng tháng trời thiếu thốn đã khiến ông yếu hẳn. Ông rút nhanh khẩu súng chĩa về phía bóng đen quát to:

- Đứng im. Cấm động đây

Bóng đen đứng phắt dậy. Thân người cứng đờ như khúc gỗ, giọng nửa bỡn cợt, nửa hỉ hả:

- Thì tôi đứng rồi đây. Mà tôi biết cũng đã biết rồi. Ông tên là Sơn Thuyền trưởng tàu Hạnh Phúc này. Đúng không ?. Tên tàu nghe hay lắm. Nhưng mà này. Ông bỏ súng xuống hay quay nòng đi chỗ khác. Không nhớ súng cướp cò, hay vì giật mình, ngón tay ông giật mạnh một cái khiến nó nổ một cái thì tôi toi đời.

Thuyền trưởng Sơn tỏ ra kinh ngạc khi gã biết khá rành mạch về ông. Nhưng vốn tính cảnh giác. Ông vẫn giương thẳng súng về phía bóng đen . Dồn giọng hỏi:

- Anh là ai? Sao anh lại biết..tên tôi

Bóng đen hơi nhúc nhích, giọng van nài:

- Tôi xin ông. Ông chỉ súng ra phía khác cho chắc ăn đi đã. Sau đó ông muốn tôi sẽ nói hết. Không dấu ông một điều gì dù nhỏ nhất. Được chưa Chỉ cần khẩu súng của ông đừng chỉ về tôi như thế

Thuyền trưởng Sơn giọng vẫn không đổi :

- Bỏ tất cả mọi thứ trên tay xuống .

Giọng bóng đen nhu mì, ngoan ngoãn:

- Khổ quá. Tay tôi có cầm gì đâu.Mà chân tôi lại vừa vấp phải cái gì hình như miếng sắt thì phải. Đau chột cả người đây này. Ngay cả trong người tôi cũng chẳng có gì nguy hiểm cả. Không tin ông cứ việc khám .Đây, đây. Ông cứ việc khám thoải mái đi.

Thuyền trưởng Sơn xiết chặt khẩu súng, tay kia già hét thân thể bóng đen:

- Được rồi. Anh nói đi. Anh là ai ? Vì sao lại biết tên tôi.

Bóng đen không trả lời câu hỏi của ông mà lại kêu rống lên một cách thống thiết:

- Chết cha. Không biết cái bọc của tôi đâu rồi.Bỏ mẹ thật. Bây giờ tôi mới nhớ ra.Thế có khổ nạn cái thân tôi không cơ chứ .

Thuyền trưởng Sơn nhíu mắt, giọng lạnh băng:

- Không phải vờ vĩnh nữa. Bọc nào. Đến sáng mai ban ngay ban mặt tìm cũng không muộn. Đừng có giờ trò trí trá ra. Không lừa được tôi đâu..

Bóng đen ngúc ngắc đầu, giọng mềm nhũn, tiếc rẻ:

- Khổ quá. Đến nước này, tôi nói dối ông làm gì cơ chứ. Đây là bọc quần áo của tôi. Trong đó còn cả hơn chục gói mì ăn liền, mấy gói thuốc lá. Chai rượu. Thêm mấy đồng tiền mà tôi biết lên tàu này cũng chẳng dùng để làm gì. À quên, còn cả cuộn giấy cước, mấy cái lưới câu. Những thứ đó tôi biết ở đây cần ra phết cứ không bỡn. Vậy mà

Thuyền trưởng Sơn chỉ thiếu một chút nữa thì bật cười vì liền sau những lời kể lể loằng ngoằng, nhữn nhận là lời cầu khẩn thành khẩn, năn nỉ của gã lạ mặt:

- Con lạ trời, lạ Phật. Cái bọc đó đừng quên trên thuyền, cũng đừng rơi xuống biển .

Gã quì mọp cả hai chân. Mồm vừa lẩm bẩm khấn vái, hai tay chấp lại thành kính, vái lia lịa. Thuyền trưởng Sơn nhíu mắt, hơi lạ lùng trước hành động của bóng đen. Rồi ông bất ngờ khẽ giật thót mình khi gã lạ mặt kêu rống lên mừng rỡ:

- May quá. Đúng là có trời, Phật, ông bà, tổ tiên phù hộ có khác. Đây rồi .

Thuyền trưởng Sơn một tay nắm vào gờ cánh cửa sắt, một tay giơ súng ra quát to:

- Cái gì thế ?

Bóng đen lầu bầu , tay thục vào túi :

- Cái bọc chứ cái gì nữa.

Thấy bàn tay của bóng đen xục xạo trong túi, thuyền trưởng Sơn dí súng vào đầu gã:

- Đừng giở trò khỉ ra nữa. Không lừa được tôi đâu. Anh định động rạng làm cái trò gì thì đừng trách tôi.

Bóng đen lẩm bẩm:

- Tôi xin ông đấy. Đừng chĩa súng vào đầu tôi như thế .Nhỡ một cái thì tôi đi đời nhà ma. Làm thế nguy hiểm lắm. Có gì đâu. Tôi thò tay vào bọc để lấy bao thuốc thôi mà. Bao trong túi quần hết nhãn cả rồi. Đây ông nhìn cho kĩ xem. Đây có phải là bao thuốc lá không ? Ngựa trắng hăn hỏi đấy. Xin mời ông . Ông có lừa chứ.

Ông Sơn rút điều thuốc lá từ bao bóng đen chìa ra, châm lửa rít một hơi thật sâu đến nỗi thiếu chút nữa thì bật ho. Vừa chia bật lửa đã bật sẵn vừa ra lệnh :

- Nào nói đi .

Gã lạ mặt rít hơi thuốc khá mạnh khiến đóm đỏ đầu điều thuốc soi rõ khuôn mặt vuông chữ điền có hàng lông mày rậm hình lưỡi mác cùng đôi môi dày của gã. Tay lạ mặt ngửa cổ, há hốc mồm thờ lên trời cụm khói trắng đục, đặc quánh. Giọng gã khàn sệt đi vì hơi thuốc quá đậm;

- Thì ông cũng để cho tôi đỡ thèm thuốc đã chứ

Gã rít thêm một hơi nữa. Kì này đóm đỏ trên đầu thuốc soi rõ đôi mắt lim dim vì vãi thuốc, đôi môi dày mở rộng, mấp máy. Giọng gã vừa khan vừa rè hỏi lại:

- Nhưng ông bảo tôi nói cái gì cơ chứ ?

Giọng thuyền trưởng Sơn sắt lại, khô khốc:

- Vì sao anh lên tàu tôi vào lúc đêm hôm thế này. Mà anh lên bằng cách nào ?

Bóng đen ho sù sụ một hồi vì sặc thuốc , dứt cơn ho gã bình tình, đà đặn bảo:

- Cũng chả phải vội gì. Nên ông cứ hỏi tôi từng câu một. Tôi mới trả lời rành mạch được. Chứ dồn cục vào thì tôi biết nói ông nghe câu nào trước đây.

Ông Sơn cố nén cười :

- Có vẻ láu cá đấy. Thôi được rồi. Câu đầu tiên đi .

Gã lạ mặt lại rít một hơi thuốc sâu, đôi mắt gã lơ lơ. Giọng gã uể oải :

-Tức là câu tại sao đêm hôm tôi lại lên tàu ông chứ gì? Rất đơn giản. Vì thuyền của tôi lúc này mới ra được tàu ông. Từ bờ ra rông rã hơn một ngày trời chứ ít đâu. Thế là rõ rồi chứ ?.Còn câu thứ hai.

Gã lạ mặt húng hắng ho rồi nói lập bập:

- Câu thứ hai tôi nhớ ra rồi. Ông hỏi tôi lên bằng cách nào phải không? Vẫn bằng cái thang giầy tàu ông buông thõng xuống từ đời tám hoánh nào đấy. Tối om thế này, may mà tôi bám chắc. Cũng may là đêm lặng gió, tôi cũng thuộc diện lỳ đòn chứ đưa yếu bóng vía, tay chân mềm oặt thì chỉ cần xa xẩy một cái thì thành mồi cho cá mập rồi. Ngay như thằng Tư Tính ranh con, quen nghề sông nước như thế mà bảo leo lên tàu bằng thang giầy còn ớn tử nữa là.

- Tư Tính là đứa nào. Ông Sơn mở to mắt hỏi.

Bóng đen vung vẩy điều thuốc, nói về khinh khi:

- Ông chóng quên thế. Nó là lão Tư Nghĩa đánh cá. Bố con ông ta lên tàu ông cho ông nhậu nhẹt một trận ra trò, ông dúi cho lão cái điện thoại cực đẹp. Tôi liếc qua cũng biết thứ đó đắt tiền lắm đấy. Lâu lắm tôi không lên phố nên không rõ giá cả thế nào. Nhưng chí ít cũng phải từ năm triệu trở lên. Có khi hơn ấy chứ.

Thuyền trưởng Sơn lẩm bẩm:

- Thế tức là chính uỷ Linh đã vào được bờ rồi .

Bóng đen xì một cái :

- Ông yên tâm đi. Tôi không trực tiếp gặp ông ấy. Nhưng nghe thằng Tư Tính noi. Cái ông Linh leo gì đấy lên bờ một lúc. Tắm giặt, ăn uống qua loa rồi cứ nằng nặc đòi về . Bố con nhà Tư Nghĩa nói khô bọt mép, dùng đủ mọi cách cũng không giữ được. Trước khi đi lại còn dúi cho tư Nghĩa ít tiền. Mẹ khỉ dân tàu biển các ông lắm tiền thật đấy. Toàn đoo phăng lý, mới cứng. Tư Nghĩa đúng là lão tógót bụng. Không, ngu thì đúng hơn. Lão chê tiền, kể cả đô. Cứ dứt khoát không cầm. Mãi sau ông Lân chính uỷ, chính iếc gì đấy nhà ông phải nói mãi , thêm vào là vợ Tư Nghĩa cùng mấy thằng con nhất là thằng Tư Tính tham như mõ khấn khoản nói vào Tư Nghĩa mới chịu nhận. Trần đòi mới có người đòi như thế. Chê tiền mới kinh chứ.

Ông Sơn không để ý những lời tràng giang đại hải của gã lạ mặt lầu bầu một mình :

- Từ nhà ông Tư về đến Tập đoàn không biết bao lâu .

Bóng đen ra điều thành thạo:

- Xoàng cũng phải một tuần là ít.

Thuyền trưởng Sơn cúi kính:

- Làm gì mà nhiều thế ?

- Thế ông biết nhà Tư Nghĩa ở đâu không mà ông bảo lâu hay chóng? Gã lạ mặt gằn như cái kính lại. Ông Sơn thật thà lắc đầu :

- Đúng là chưa?

Bóng đen rút thuốc mới châm vào mẩu thuốc sắp tàn, đưa điếu thuốc lên mồm , rồi xoè tay giang giải về thành thạo:

- Ông chủ quan thật. Nhà tư Nghĩa ở xóm Chài ven biển. Xóm ấy heo hút lắm. Từ đấy lên trung tâm xã thấy bảo cũng chí ít mất hai, ba tiếng.

Ông Sơn bực mình :

- Thời nay ai đi bộ. Xe máy vù lên một cái thì đáng là bao.

Gã lạ mặt cười thành tiếng, giọng đều đặn:

- Ông đúng là chả biết mô tê, răng rứa chi cả. Xóm Chài nhà Tư Nghĩa ở giữa cái chuôm, bao quanh là cồn cát. Cát thì dày xụ lên, chốc chốc lại vài vũng bùn lầy to tướng bằng cái đầm . cái ao chắn ngang. Rồi phi lao, cây đước , cây mắm mọc lung tung. Như thế thì chả có xe nào đi được trừ xe cày hải. Mà cái xóm ấy thì cực nghèo. Bói cả ngày không ra Cái xe máy cà tàng, vút đi . Thế cho nên thằng Tư Tính mới nảy lòng tham. Ông gặp nó rồi, ông không biết tính nó ra sao à.

Thuyền trưởng Sơn trầm ngâm ra mặt, cố nén tiếng thở dài, rồi nói nhát gừng như nói một mình :

-Chịu. Ủ. Cũng có thể một tuần mới về đến nhà được. Rồi còn tính tán. Tính bố ấy vốn cẩn thận. Cái gì cũng giở ngược xuôi chán mới làm. Chí ít cũng phải chực hôm mới lên tập đoàn... Thế là con tàu này.

Ngược với sự nôn nóng của ông Sơn gã lạ mặt phớt tình giọng nhớn nha:

- Nóng ruột cũng chả được .Tôi nghĩ, càng lâu càng tốt .

Câu nói của bóng đen như đổ sãng vào lửa, thuyền trưởng Sơn nổi giận đùng đùng :

-Tốt là tốt thế nào. Sớm ngày nào con tàu kéo về được thì dỡ đi nhiều chứ .

Gã lạ mặt dường như không để ý đến sự cáu giận của thuyền trưởng Sơn cười hô hố, giọng đầy khiêu khích:

- Đến thằng Tư Tính còn muốn con tàu này cứ lênh bênh hết ngày này sang tháng khác, càng lâu càng tốt.

- Để làm cái gì ? Ông Sơn gắt to,

Lại thêm một tràng cười như chọc tức vang lên khá dài sau đó là giọng nói chậm rãi như từng tiếng rơi ra:

- Con tàu cứ lênh bênh thế này để thỉnh thoảng nó con bơi ra khua khoáng được tí nào hay tí ấy, cho đến khi con tàu chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng. Nó nói ý định đó cho ba nó, nhưng chỉ thiếu một chút nếu nó chạy không nhanh thì đã lĩnh trọn một gậy của Tư Nghĩa. Cũng tại ông nữa. Ông cho ba nó cái điện thoại dất thế nên nó nghĩ trên tàu này còn khối thứ giá trị. Vừa rồi nó

mới khoảng được vài thứ vợ vẫn mà xem chừng cu cậu đã có vẻ khoái chí lắm rồi. Thế cho nên...

Ông Sơn gầm lên:

-Thôi câm đi. Tôi cấm. Kể cả anh lấy bất kì thứ gì trên con tàu này. Nếu không anh đừng trách tôi. Anh nên nhớ tôi không nề nang mà tooi sẽ làm thật mạnh để bảo vệ mọi thứ trên con tàu này ...Thằng đốn mạt, bố thì tốt bụng, lành hiền như thế còn thằng con lại..Còn anh nữa.Chắc anh cũng định lên tàu để làm cái trò khốn nạn ấy chứ gì ?Liệu hồn .Không xong với tôi đâu.

Bóng đen như bị chạm vào lòng tự ái :

- Ông nhìn kĩ lại đi xem tôi có phải hạng người khốn nạn thế không ?

-Không thế thì anh lên tàu của tôi làm gì.? Sao không ở nhà với vợ lại đâm đầu ra đây. Chỉ thế thôi cũng đủ biết anh chẳng tử tế gì đâu. Lừa ai, chứ lừa thế nào được tôi.

Gã lạ mặt cười thành tiếng rồi tỏ ra lịch sự và nhũn nhặn:

-Thôi. Tôi mời ông hút thuốc. Mà ông ngồi xuống mà hút cho đàng hoàng. Việc gì phải đứng sừng sững ra như thế cho mỗi chân ra. Ông hút thuốc cho tĩnh tâm lại rồi nghe tôi kể cho ông nghe. Lúc đó ông sẽ hiểu.

Ánh lửa xòe lên, sõi rõ khuôn mặt vừa có vẻ buồn vừa có vẻ nghiêm trang bởi đôi lông mày rậm đang nhướn lên, động đậy.

21.

Hai người trầm ngâm hút thuốc. Hai đốm thuốc thi nhau đỏ rực lên rồi lại nhạt đi. Tiếng sóng biển chốc chốc rộ lên, tấp mạnh vào mạn con tàu xong lại tắt lịm đi để rồi ri rầm nổi lên một cách ý tứ giống như bàn tay người vợ trong đêm vỗ vào lưng chồng. Thuyền trưởng Sơn ngồi xuống ghé xích đu một lúc nhưng rồi dường như sự im lặng giữa hai người xa lạ khiến ông khó chịu. Ông ngo nguậy trên ghế , rồi không chịu được sự bức bối ngày càng nên ông nói luôn. Giọng đặc quánh lại vì thuốc lá và cũng vì sự bức bối, ngọt ngọt đang tràn đầy trong lòng:

- Từ nãy đến giờ nói lằng nhằng quá. Bây giờ nói thẳng vào việc đi.
- Thì ông cứ việc.

- Anh đừng ngắt lời tôi. Theo tôi đây là một thủ đoạn làm tôi mất tập trung, còn anh thì có điều kiện để trí trá. Tôi hỏi luôn đây, và anh cũng trả lời thẳng, không vòng vo.

- Nhất trí thôi.

Thuyền trường Sơn hừm một tiếng về bực bội:

- Anh tên là gì ? Nói luôn.

- Ba Xe là tên quen gọi. Trong lý lịch là Phạm Văn Xe.

Thế đã đáp ứng được yêu cầu của ông chưa.

- Tại sao anh lại lên tàu tôi .

- Nghe ông hỏi tôi thấy cứ ghê ghê. Hết giọng quan toà .

Ông Sơn dứt khoát:

- Trả lời câu hỏi đi đã .

Đầu thuốc trên môi Ba Xe đỏ hắt lên :

- Giờ phút này ở trên tàu chỉ có hai thằng...

- Ăn nói cẩn thận.

- Xin lỗi ông. Chỉ có hai người nên tôi nói thẳng. Bởi ông có định tố cáo tôi cũng chẳng có điều kiện, ông định bắt tôi cũng một là cũng khó, mà thật ra cũng chẳng để làm gì.

- Tôi đã bảo loằng ngoằng quá. Nói thẳng đi.

Sau một cái dặng hắng Ba Xe nói có vẻ hơi dẫn đo:

- Tôi đang bị truy nã.

- Tội gì ?

- Đơn giản là giết người. Ông vừa rùng mình vì ghê sợ đúng không?

Ông Sơn nói to hơn như để át đi điều gì đấy đang diễn ra trong lòng mình:

- Giết người mà gọi là đơn giản à ? Từ lúc nãy đến giờ nghe anh nói, nhìn mặt anh dù là qua ánh lửa chập chờn tôi biết anh cũng không còn là thanh niên dại khờ. Tuổi ..của anh..Ông Sơn khẽ lắc đầu, làm bầm ...Hừ , lừa đảo ,tham ô, thụt két, hay võ hụi, đề đóm, cá cược bóng đá.

Ba Xe cười khan một tiếng :

- Ông bảo tôi không dài dòng. Thế mà ông. Tôi giết người vì ghen.

- Ghen ?.

- Ghen mà đến nỗi phải giết người cơ à ? Giết tình địch.

- Cả thằng chó ấy lẫn con vợ .

- Khủng khiếp.

Ba Xe lôi bao thuốc trong túi quần ra bằng động tác bức bối vì thế nên loay hoay một lúc gã mới lấy ra được. Gã lấy một điếu cắm trên môi rồi định đút vào thì ông Sơn giơ tay ra, túm lấy bao thuốc rút ngay một điếu đưa lên miệng. Ngọn lửa loé lên. Hai cái đầu đàn ông chụm vào cùng châm như hai người bạn tri kỷ. Hai luồng khói thuốc cùng phụt ra trắng nhờ nhờ trong bóng tối :

- Làm gì mà ghê thế ? Sau giọng hỏi khế khàng của ông Sơn là giọng bức bối và có phần cáu kỉnh của Ba Xe:

- Vào địa vị của tôi, ông cũng làm thế thôi. Tiên sư nhà nó. Nhà cửa đang yên ấm. Công việc đang tốt đẹp. Cuộc sống đang yên lành. Thế mà chỉ vì con đĩ ấy với thằng sếp đốn mạt ấy.

Ông Sơn è một tiếng:

- Tức là thủ trưởng của anh lằng nhằng với vợ anh nên anh đã ...

Ba Xe cáu kỉnh thật sự :

- Chuyện rành rành như thế mà cũng phải hỏi. Ông rõ thật là ...Đơn giản như đói thì phải ăn, khát thì phải uống ...Vậy mà...Khốn nạn .Khốn nạn quá...

Thấy ông Sơn không nói gì, Ba Xe nhìn ông rồi ngửa mặt lên trời :

- Thế nên tôi mới giết người. Chỉ vì vợ, chỉ vì một con đàn bà. Mà tôi cũng ngu. Ngu quá đi mạt. Sao cái lúc ấy mình không tỉnh táo để nhận ra...

Ba Xe vỗ tay vào trán bồm bộp, nói một mình :

- Bình thường, tôi đâu đến nỗi như thế. Ngày trước đi học và ngay cả khi ở cơ quan lại còn được coi là thông minh, tháo vát nữa chứ.

Thuyền trưởng Sơn chẹp miệng, nói về đồng cảm:

- Thì ai chả thế. Gặp lúc bất thường đầu óc người ta dễ rối lảm. Nhưng lúc ấy làm sao mà như bình thường được .

Đang làm rằm, giọng ông Sơn chọt cao vổng lên:

- Chắc bắt được quả tang nên mới sinh ra như thế.

- Chứ còn sao nữa. Trông thấy tận mắt con vợ mình ngày thường nỉ non, ỏn thót ra điều yêu thương mình lại đang trai trên gái dưới với một thằng khốn nạn cho dù thằng ấy có là vua thì

thằng đàn ông nào chả lao vào bám một nhát. Phải tay ông , ông cũng làm như thế đúng không.

Đầu thuốc trên môi thuyền trưởng Sơn đỏ lôm lên gần như phát lửa vẽ nên một vết than đỏ đứt đoạn vì cái đầu nặng nề của ông gật gật như cái máy. Ngay lúc đó bầu trời rậm rì những ngôi sao có vài ba vết sao đôi ngôi kéo dài xanh lè, đan chéo nhau trên nền đen mịn màng như nhung. Tiếng sóng biển rộ lên, hỗn hển hết như tiếng thở của một kẻ đang bị đuổi. Giữa muôn tiếng động nhộn nhạo của trời đất giọng khàn khàn, đặc khô của Ba Xe chồi lên , ròi rạc:

- Tôi ngu quá, ngu quá. Thằng chó ấy nói thế mà tôi lại đi tin...Khốn nạn thế không biết...

- Cũng tại số phận thôi.

Nge thuyền trưởng Sơn nói, Ba Xe gất :

- Mình. Đúng là tại mình chứ số phận cái con tườu ...Mẹ cha nó...Không ngờ nó dương cái bẫy vào đúng buổi sáng thanh thiên bạch nhật như thế mà mình cũng chui vào, thì đúng là thằng ngu. Thằng thần kinh. Thằng đàn độn. Đầu óc rỗng như nồi nước đáí như thế thì trách ai được nữa.

22.

Căn phòng làm việc của Ngô Thụy Luận- Tổng giám đốc công ty khảo sát và xây dựng Thành Dương- được bày biện một cách đằm dáng với những sắc màu đều là màu đỏ, nâu, xanh, vàng chính màu pha họa tiết ngoằn ngoèo từ bộ sa lông bằng gỗ cầm lai mà ở chiếc ghế dài trên mặt có để một tấm thảm len khá dày, đến chiếc bàn làm việc khá rộng có để một chiếc máy tính, một laptop, rồi cả một chiếc ipad đang mở ra đặt cạnh chồng giấy tờ được xếp gọn gàng. Chiếc màn gió bằng nhựa tách ra từng mảnh có in hình nàng La giô Công. Một lọ hoa ly khá lớn kê ngay cạnh bức bình phong khảm trai bốn mùa. Nhiệt độ trong phòng dịu dịu bởi chiếc máy lạnh hai chiều cùng mùi thơm thoang thoang, khêu gợi. Tất cả đủ nói lên tính cách của người chủ gian phòng. Quả thật. Ngô Thụy Luận là một gã đàn ông đang ở độ tuổi sung sức. Chỉ thoáng nhìn đã có thể nhận ngay ra đó là một con người đang thành đạt và là niềm ao ước của không ít đàn bà, con gái trong thời buổi đồng tiền là thứ quan

trọng nhất. Kể nào lắm tiền thì mọi tật xấu của y kể từ hình dạng bề ngoài đến suy nghĩ nhỏ mọn, đức tính tồi tệ đều bị xoá nhoà đi. Ngô Thụy Luận đang ngồi trong chiếc ghế bọc da đen. Nhưng ngay cả khi ngồi người ta cũng có thể đoán Tổng giám đốc Luận cao chí ít cũng một mét bảy. Khuôn mặt hình quả bí ngô bầu bĩnh với nước da hơi hồng, cùng hàng ria luôn được nhuộm bằng thuốc nhuộm Hàn Quốc để tạo ra màu hơi hung hung nâu. Khuôn mặt đàn ông ấy sẽ thật hoàn chỉnh nếu cạnh đuôi tóc mai luôn được vuốt bằng thứ sáp cao cấp bên trái kê sát tai không có chấm nốt ruồi hơi to có mấy sợi lông luôn phơ phất mỗi khi Tổng giám đốc Luận cử động. Chính vì chấm nốt ruồi đó nên mặt Luận trông có vẻ gì gian gian, không minh bạch lắm. Nhưng ông ta lại có vẻ rất giữ gìn và kiêu hãnh vì nó bởi một gã tướng số bất ngờ gặp hấn trong một chuyến thù tạc ở Đồ Sơn đã quả quyết. Nốt ruồi và những sợi lông đó chính là sự hiển hiện tài, lộc và sự thăng tiến trên đường hoạn lộ. Hôm nay Luận mặc bộ com lê màu tím. Nghe ông ta bảo là thứ hàng hiệu ông thừa tại một cửa hàng bên Ytalya nơi Da Vít Béc cam và cả Ronando thường đến đây may. Lúc này một tay Tổng giám đốc Luận đặt trên trán như mãi suy nghĩ điều gì, nhưng mắt ông ta lại nhìn vào màn hình Ipát đang diễn ra bộ phim đang đến cảnh người đàn bà to béo từ từ cởi bộ váy rộng như một cánh buồm loang lỗ đủ thứ màu bằng động tác uốn éo cạnh gã đàn ông gày như một bộ xương nhưng cái dụng cụ đàn ông của gã lại vừa to vừa cong tớn lên một cách dị thường. Khi người đàn bà khổng lồ sắp xà xuống đôi chân khảng khiu của con đực. Cục hầu trên cần cổ dài nghêu của gã đàn ông đang di động thì có tiếng gõ cửa. Màn hình chiếc Ipát lập tức trở lại màu trắng đục. Vừa gập Ipát lại, đặt tay lên bàn phím máy tính để bàn làm hiện dần bản biểu kê dọc ngang cùng những con số có quá nhiều số không. Tổng giám đốc Luận vừa ngẩng cổ lên cửa lấy giọng nhẹ nhàng :

- Ai đó ?.Xin mời vào.

Ba Xe vừa khép cửa vừa nói lễ phép:

- Anh cho gọi tôi ạ ?

Tổng giám đốc Luận lập tức đứng dậy đi vòng qua mép bàn đến ngồi vào chiếc ghế đơn của bộ sa lông cầm lai. Vừa chỉ tay cho Ba Xe ngồi xuống chiếc sa long dài Luận vừa rót nước :

- Anh xơi nước đi đã. Trà mới pha nước đầu đầy. Rất ngon. Thấy cậu bạn tôi bảo anh ta mua tận gốc mà đầu như triệu tư một cân đấy.

- Thế kia ạ. Vậy thì chắc phải ngon lắm. Ba Xe cầm chén trà xuýt xoa.

Tổng giám đốc Luận gật gù, chạm tay vào chén trà :

- Tôi cũng không thạo chè lắm. Nhưng chắc là cũng được. Tiền nào của ấy mà lại.

Nâng cốc nước lên gần sát mồm nhưng cứ để lơ lửng như vậy không uống, Tổng giám đốc Luận thoáng bĩu môi khiến chấm nốt ruồi cùng mấy sợi lông phơ phất hơi động đậy, rồi ngay lập tức khuôn mặt hồng hào, bóng lộn trở nên tươi cười một cách hào phóng :

- May quá. Không ngờ năm nay Tổng công ty của ta làm ăn thuận lợi thế. Vừa trúng thầu dự án này lại được mời dự thầu luôn dự án kia mà tôi tin là mình sẽ lại thắng. Trong khi bất động sản đang như chuỗi bóng vỡ liên hoàn. Cái may là dự án của ta toàn thuộc diện phi vật thể. Cải tạo môi trường, nghiên cứu giống cây trồng mới phù hợp với vùng đất. Anh bảo làm xong con đường, cái cầu ăn không khéo lại vỡ phải thẳng giám sát cứng nhắc luôn nêu cao kỹ cương với chả chuyên môn. Mình lại dám không đúng chỗ khiến mọi cái dở đều lộ ra khi hoàn công... Còn lĩnh vực của mình. Cái chính là kết hợp hài hoà với địa phương.

Ba Xe hơi ngạc nhiên vì sự hồ hởi bất thường của Tổng giám đốc, mắt gã hơi nheo nhưng dẫn ra ngay:

- Tất cả do chỉ đạo anh ạ...

- Chỉ đạo chỉ một phần thôi. Cái chính là tay nghề của các bộ phận. Như sự thành công của phòng anh khi thực hiện cái hợp đồng ngăn nước mặn vừa rồi đấy. Chính vì thế nên hôm nay tôi mời anh lên đây để cử anh xuống nằm lâu lâu một chút. Cứ độ một tháng ở vùng duyên hải để nghiên cứu thực địa từ đó tìm ra giải pháp phù hợp

Ba Xe cau mặt :

- Tôi tưởng phòng môi trường của Tổng công ty ta phụ trách lĩnh vực này.

Tổng giám đốc Luận hơi nhồm người lên nhìn ra phía cửa rồi hạ thấp giọng:

- Vì sự thành công của cá nhân anh trong dự án vừa rồi nên tôi mới cử anh xuống đây. Chuyển công tác vừa rồi. Tôi đã làm việc với sở Nông nghiệp, sở môi trường, cả phó chủ tịch tỉnh nên đã hòm hòm. Phải nói mọi điều kiện làm việc ở dự án này là cực kì thuận lợi. Đó là chưa kể bổng lộc.

Ba Xe nhíu mày một lần nữa:

- Tôi nghĩ ...

Tổng giám đốc Luận giơ tay:

- Anh để tôi nói hết đã. Tôi làm việc kĩ càng rồi. Một phòng làm việc, ăn nghỉ ngay tại khách sạn du lịch bốn sao vừa hoàn thành. Anh chỉ đến ăn nghỉ, làm việc không mất tiền. Tiêu chuẩn phụ cấp chuyển này lại gấp ba các lần khác. Đó là chưa kể bất kì cuộc họp nào địa phương, bên đối tác cũng có phong bì cho đoàn công tác của mình. Anh là trưởng đoàn chắc chắn sẽ hơn anh em đoàn viên .

- Họ hào phóng thế kia ư?

Luận cười hỉ hả:

- Mất gì của họ đâu. Vốn này là vốn tài trợ không hoàn lại của Thụy Điển cho tỉnh lúa. Cái hay là bên Thụy điển lại coi dự án này như một công trình khoa học. Mà anh biết đây phương tây họ rất trọng nghiên cứu khoa học nên họ rót tiền hào phóng lắm. Máy bố ở tỉnh không có chuyên môn phải nhờ đơn vị mình nên họ chiều là phải thôi.

Ba Xe nhìn thẳng vào khuôn mặt bóng lộn của giám đốc Luận, đôi lông mày rậm hơi cau lại :

- Đi những một tháng cơ à... Vậy, xin anh cho tôi lui lại hai, ba ngày để giải quyết dứt điểm một số công việc trong phòng.

Giám đốc Luận đứng lên kéo thắt lưng bụng, môi xoè nụ cười kẻ cả:

- Anh đi công tác chứ có phải chuyển công tác đâu mà cẩn thận thế. Không cần vậy đâu. Tôi đã thông báo cho phòng môi trường rồi. Anh sang đây lấy tài liệu. Rồi sang hành chính, tài vụ lấy công lệnh, tiền tạm ứng. Cứ lấy tiêu chuẩn cả tháng cho xông xênh. ...

..... Nhìn điều thuốc trên môi Ba Xe đỏ rực lên làm thuyền trưởng Sơn tưởng hẳn chuẩn bị tuôn ra những điều bức bối, nhưng chờ một lúc lâu vẫn thấy hẳn im lặng. Sóng biển đột ngột đập mạnh vào mạn tàu phát ra thứ tiếng giống như tiếng bàn tay vỗ mạnh vào tấm lưng trần.

- Sếp đối xử như thế là tốt quá còn gì nữa.

- Tốt cái con mẹ gì. Đây là cái mồi nó thả ra để thằng tôi đây này mắc bẫy chứ cứt gì.

Ba Xe hình như quên sự cần phải tử tế đối với ông Sơn. Gã nổi cáu thực sự.

- Ngay cả khi tôi nói là lo cho thằng con trai sắp đến kì thi vì thằng ranh này học hành chênh mảng. Sênh một tý là rúc đầu vào gêm mà tay khốn nạn ấy vẫn tỉnh như không.

Thuyền trưởng Sơn biết Ba Xe đang bức bối khi kể lại chuyện gã bị vợ cấm sừng nên ông nhẹ nhàng, ý nhị:

- Thế lúc đó tay xếp của anh nói gì....

..... Một sự im lặng đến nỗi nghe thấy cả tiếng gió đang đập khế vào mấy cái rẻ rách quần trên lan can phát ra tiếng lật phật. Sau đó là tiếng cười gằn uất hận của Ba Xe....

Giám đốc Luận gật gù, đi lại gần Ba Xe, đưa tay đặt nhẹ lên vai gã:

- Anh quả là ông bố chu đáo. Nhưng anh không lo đâu. Trẻ con đứa nào chả thế. Cái gì cũng chóng chán lắm. Ngay như hai ả Tố Nga nhà tôi mới đầu ngày nào chả gắn liền với màn hình, ai phát, ai fôn nhưng dạo này lại nghênh ngang rồi. Có khi hàng tuần không động đến. Anh nghĩ thì thấy lâu, còn không để ý thì nhoáng một cái 30 ngày chỉ là chớp mắt.

Ba Xe nén thở dài :

- Anh phân công thì tôi chấp hành thôi chứ thực ra...

Ba xe cảm thấy bàn tay giám đốc Luận miết mạnh vào vai gã:

- Nói thật vì quý anh, biết khả năng xử lý công việc của anh. Mà cũng vì uy tín Công ty nên tôi mới dành chuyên công tác bổ trợ này cho anh. Anh kín đáo để mọi người trong công ty khỏi dị nghị...

Gã truy nã trở lại sự im lặng đến rợn người sau đó gã vút mạnh mẩu thuốc xuống mặt sàn tàu, lấy chân di di một cách giận giữ. Liền sau đó gã lầu bầu:

- Mẹ tiên sư nó. Chính vì những lời nói sau cùng của thằng chết giẫm đó nên tôi mới sinh nghi.

- Ông ấy nói gì ?

Thuyền trưởng Sơn như bị hút vào câu chuyện Ba Xe kể bèn hỏi. Hình như Ba Xe nghiêng răng ken két nói dần từng tiếng :

- Trước đây có bao giờ nó chăm lo đến mình như thế đâu. Thế mà kì này nó bảo. Anh chuẩn bị chu đáo rồi mai khởi hành. Tôi sẽ nói để xe công ty đến đón rồi đưa anh xuống tận nơi mới về. Còn trong thời gian anh ở dưới đó, tôi đã thống nhất bên tỉnh là dành riêng cho anh một xe mỗi khi anh cần xuống hiện trường. Anh cứ dùng thoải mái. Chu đáo thế còn gì. Mọi sự anh khỏi lo....

Đang nói Ba Xe ngừng lại, vống giọng lên hỏi :

- Đặt địa vị vào ông, nghe sếp bình thường thì có bao giờ để ý đến mình nay tự nhiên tử tế như thế ông có nghi không? Trên đời làm gì có thằng lãnh đạo lại tốt với nhân viên như thế cơ chứ .

Sau một hồi trầm ngâm thuyền trưởng Sơn nói khẽ :

- Tôi đoán là vì linh cảm thì đúng hơn, còn trong hoàn cảnh ấy thì tay phụ trách nào chả nói thế, đâu phải riêng tay sếp của anh.

- Đúng là ông không ở vào tình thế của tôi nên...Mà linh cảm của thằng này thì cứ gọi là...Mẹ kiếp thế cho nên...

23.

Trên boong tàu. Bóng tối đặc quánh lại. Mặc dù tiếng gió lướt đi nhẹ nhàng, ý tứ như tiếng bàn chân người đàn bà đang ngủ thức giấc chân trần bước xuống, lẩn sang phòng người đàn ông ả ta đang khao khát. Tiếng sóng biển nôn nao bởi sự đắm chiêu vô hình. Thuyền trưởng Sơn im lặng, gã người đang bị truy nã cũng mím chặt môi không nói. Đốm đỏ liên tục rục lên một cách ma quái. Rồi bàn tay lờ mờ đưa lên rút chấm đỏ ra khỏi miệng ném bồng lên không trung. Chấm đỏ vẽ thành một

nửa vòng cong gãy rơi xuống. Tiếng Ba Xe cẩu kính khe khẽ, sau đó to dần lên:

- Chó má thật. Con vợ rõ ràng là cùng với tay sếp muốn tôi nhanh chóng biến đi càng nhanh, càng tốt...

- Làm gì đến nỗi thế. Nhất là vợ cậu ấy, cũng có thể cô ta vì một cái gì đấy..

- Ông có trong hoàn cảnh của tôi đâu mà biết... Con nặc nô còn đóng kịch nữa chứ. Tay nó nắm lấy tay tôi, môi nó réo queo “kì này sếp cấp tiền như thế thì liệu mà tần tiện thành món về thay cái tủ lạnh”...Nó còn đóng kịch ghen tuông, cảnh báo. Nó dí tay vào trán tôi ra điều” Đừng có sẵn tiền mà chơi bời, rồi mang bệnh tật về thì đừng trách con này ác. BỐ KHỈ. ĐÀN BÀ. ĐÚNG LÀ QUỈ DỮ...

Thuyền trưởng Sơn chẹp miệng :

- Khôn đến mấy cũng chết vì môi ...

- Thế cho nên. .. Xuống đến nơi. Nhận phòng. Đợi xe của công ty quay đầu là tôi cũng ra bến xe tếch về luôn .

- Kinh thật. Máu ghen khi đã nổi lên thì con người ta thành thú ..

- Không phải nhân nghĩa hão. Ông thử đặt mình vào địa vị của tôi xem. Có khi ông còn khủng khiếp hơn tôi nhiều.

Nói xong, Ba xe bức bối đi đi, lại lại. Tiếng sóng biển như bắt đầu bật lên những tiếng gằn giống tiếng rít của con thú vừa bị con dao sắc, nhọn đâm vào cổ. Đang lê chân một cách bức bối, Ba Xe đột ngột dừng bước. Giọng gã cộc lốc, khô khốc:

- Cả thằng ngô lẫn con đĩ tưởng tôi đã yên vị ở chỗ tôi đến ai ngờ....Cổng công ty thì khép hờ, phòng thằng chó chết thì đèn vẫn sáng. Nhìn qua cũng biết trong đó không chỉ có mình nó. Tôi rón rén đi đến bên cánh cửa ra vào ngay chỗ hành lang. Chỉ thiếu chút nữa tôi điên lên khi nghe giọng con vợ tôi đang nũng nịu với thằng khốn nạn ấy ...

Thuyền trưởng Sơn thờ dài nói nhỏ:

- Nghe thấy cả tiếng vợ kia à?

- Chứ còn sao nữa. Thế mới sôi chứ. Con vợ tôi nói:

- Anh ác lắm. Thằng sếp khốn nạn cười hềnh hếch bảo. Có gì mà ác. Con vợ tôi lại ra điều trách móc. Lừa cho chồng đi công tác để ở nhà ôm ấp vợ người ta.

Liền sau đó thuyền trưởng Sơn chỉ thiếu chút nữa thì bật cười khi nghe Ba Xe nói thành hai giọng của vợ và của tay sắp đốn mạt của Ba Xe.

- Đây không phải là lừa mà là phân công. Một chuyến công tác cực kì béo bở như thế ai mà chẳng mê. Nói thật, không vì em thì còn lâu anh mới phân cho chồng em một chuyến công tác tuyệt vời như thế.

- Con vợ tôi có vẻ hơi buồn, nhảm nhảm nói. Thế mới biết người ta có chức có quyền thì dễ đổi trắng thay đen, dễ mắc tội lỗi là vì thế .

- Gã xếp cũng ghê gớm bảo. Này cô nàng đừng nghĩ anh yêu mà nói năng như thế đâu nhé.

- Anh không thích nghe thế thì em về đây.

- Em về. Đang vui thế này.. Sao lại bỏ về...

- Em về thật đấy. Vì em cũng cảm thấy không phải với chồng em , với các con em

- Thôi. Thôi. Anh xin. Này không hiểu sao, chính cái tính hay tự ái của em mà anh đâm chết mê chết mệt em đấy .

- Anh khéo nói lắm. Chẳng qua vì em trót dại với anh một lần. Rồi đâm lao phải theo lao thôi. Chứ thực tình nếu chị ấy biết, rồi chồng con em biết thì em sống thế nào đây. Thật đúng là em ở ngã ba đường, chẳng biết đi lối nào.

Ba Xe ngồi xuống cộc bích lảm nhảm:

- Quả tình lúc đó. Tôi không hiểu con vợ tôi nói ngã ba đường là thế nào. Sợ nghe không thủng, tôi dí sát tai vào cánh cửa. Thiếu chút nữa thì lộ. Nhưng ngay lập tức nghe thằng khốn nó nói tôi mới điên lên.

- Nó bảo gì. Thuyền trưởng Sơn ào ào.

- Thằng chó bảo. Đừng suy nghĩ nhiều, ảnh hưởng đến cái thai trong bụng. Em có biết đứa bé ấy quan trọng với anh như thế nào không ? Mấy đứa bạn anh bảo con nào chả là con. Nói phét tất. Hai con tẹt nhà anh lớn lên là téch. Nước non gì. Của nả của mình như thế rơi hết vào tay mấy thằng rể đều. Mẹ anh rồi cả anh bảo vợ anh cố để thêm xem có ra con trai không . Biết đâu. Nhỡ ra. Thì mẹ ta lại giảng đạo đức, tư cách nữa chứ.

- Nhưng anh có chắc đứa bé trong bụng này là của anh hay của chồng em.

- Thôi. Đừng đùa dai nữa. Không của anh thì của ai. Đợt ấy anh cử chồng em đi Tây nguyên ba tháng. Ngay ngày đầu tiên mình đã...Ở khách sạn Duyên Hải nhớ chưa?

- Con vợ tôi thờ dài bảo. Tối ấy anh ép em hai ly vang mà em say quá. Anh còn thả cái gì vào ly của em đúng không. Em thấy choáng váng, cố lần lên phòng của em với cái Điệp thì đã thấy ông Đăng Cục trưởng mặc quần đùi đang nằm trên giường nó. Em lao đảo đi ra thì anh đỡ em. Hôm sau ông đang dúi vào tay em cái phong bì.

- Nghìn đô đúng không? Cô Điệp bạn em bảo hoà nhé.

- Nó nói lại với anh thế à? Em say quá nên không nhớ gì hết. Chỉ biết không ngờ lại bị dính...Khốn khổ thân em...Chỉ vì...Nhờ chồng em biết thì khổ anh ấy...Chồng em yêu em lắm

Thuyền trưởng Sơn vẫn làm bầm:

- Thế là cô ấy tốt đấy chứ.

Ba xe gầm lên:

- Tốt cục cứt. Ngửa ra ngửa với giai lại còn giả vờ thương hại chồng. Thằng này không cần. Thiết chó gì cái loại chó cái đều cang, đạo đức giả ấy. Ông có biết không. Thằng chó sau đó còn lòi từ trong ngăn kéo ra khoe nhặng lên.

- Ông ta nói gì. Thuyền trưởng Sơn làm râm.

- Ông cứt gì nó. Một thằng đều nhất trần gian. Nó bảo con vợ thói thân của tôi là...Em nhìn này. Siêu âm ba chiều màu hẳn hoi nhé. Nhìn kĩ đi. Đúng con trai chưa? Chim nó đây này. Thấy chưa? Như cái đầu rùa. Oách thật...Con vợ tôi không hiểu có phải ân hận hay không mà thờ dài, nói rất khế như sợ có ai nghe thấy. Con trai à?. Thì ai bảo sao. Thằng khốn nạn khoa chân múa tay hỉ hả lắm. Nó cười hềnh hếch bảo. Có con trai thì anh chẳng sợ nhà cửa, tiền bạc chảy hết vào mấy đứm con rể chết dẫm nữa.

- Thằng cha này tính toán nhỉ.

- Chứ con sao nữa. Ngay cả khi con vợ tôi nó dí tay vào bảo. Nhưng danh chính ngôn thuận vẫn là con anh ấy. Tức là tôi đây, thì thằng chó này vẫn hể hả bảo. Anh sẽ lấy tên em sang cho nó nhà cửa. Lập một tài khoản nước ngoài đứng tên nó. Cho nó đi du học từ bé. Thính thoảng anh sang thăm. Nó nhiễm

máu tây từ nhỏ thì nó chỉ biết ai cho nó tiền, còn bố mẹ tính sau. Nếu cần anh sang ở với nó.

- Tính toán kinh nhĩ ?

Sau câu thốt lên khe khẽ của thuyền trưởng Sơn thì cả hai đều im lặng. Không biết ông Sơn nghĩ gì nhưng trong đầu Ba Xe thì hiển hiện ra như sờ thấy được căn phòng của gã Tổng giám đốc mặt bóng lộn cũng cô vợ lẳng lơ của gã. Gã nhìn thấy rất rõ hình ảnh con vợ của gã ngả ngớn, bốn cợt với thằng nhân tình....

Vợ gã nhếch mép cười :

- Anh cứ làm như trời đất này của riêng anh ấy. Anh muốn làm gì thì là

Gã nhân tình cười hô hô :

- Thời buổi này có nhiều tiền là làm được hết. Kể cả lúc nào đó phù hợp. Anh chòng ra một đồng vàng, một đồng đô la, rồi anh nói thẳng với chòng em. Rằng thằng bé ấy là con tôi chứ không phải con anh.

- Em cấm anh làm như thế đấy. Anh muốn em đeo mo, để thiên hạ nhổ vào mặt em à ?

Gã Tổng giám đốc cười khinh khích :

- Em dốt lắm. Mặt mo mà trát vàng mười kín lên thì cũng khỏi đưa chết mê chết mệt. Bây giờ thế là đang mốt đấy. Nghèo thì không có quyền. Có tốt mấy thì nói cũng chẳng ai nghe. Có tiền thì có quyền. Có quyền thì sinh ra tiền. Có hai thứ đó thì nói ầm ờ cũng khỏi kẻ gặt gù, vỗ tay tán thưởng. Dúi cho thằng chòng em núi tiền, vài ba mảnh đất. Một, hai biệt thự thì chòng em chấp nhận ngay. Có khi lại khen em là khôn ngoan đấy chứ.

Gã nhân tình ôm ả đàn bà mặt đang đăm chiêu vỗ bồm bộp vào lưng mục này dõ :

- Em yên chí đi. Mọi sự sẽ đâu vào đấy cả thôi. Tiền, vàng sẽ giải quyết hết.

Tự nhiên Ba Xe thét lên thật to làm vánh động cả khoảng biển đêm đang rì rầm tiếng sóng và tiếng gió :

- Đồ khốn nạn. Không bao giờ có chuyện thế đâu. Mà cứ thử bỏ đồng tiền, đồng vàng ra xem nào.

Thuyền trưởng Sơn giật mình vì tiếng thét của Ba Xe :

- Chắc ở ngoài nghe thấy thế anh nhảy bổ vào à .

Ba Xe mệt mỗi ngời rũ xuống :

- Tay tôi cầm dao thét lên đúng câu vừa rồi .
- Thế hai người bảo thế nào .

Ba Xe đột nhiên cười ha hả:

- Ông có vẻ khoái nghe chuyện này nhỉ ?
- Ủ, tò mò thôi mà. Mới lại để giết thời gian mà lại.
- Ông không đi ngủ à?
- Nghe chuyện của anh kể ra cũng hấp dẫn nên tỉnh cả ngủ .

- Tôi cũng thế....Không muốn ngủ, cũng không muốn ăn. Thôi kệ cha nó. Còn cả ngày mai, ngày kia. Muốn ngủ lúc nào thì ngủ. Muốn ăn lúc nào thì ăn. Tha hồ. Khoái nhất là không có đũa nào rình mò. Con tàu của ông tuyệt thật. Đúng là một thiên đường. Tuyệt cú mèo.

- Thôi, kể thì kể đi. Không thì thôi .

Ba Xe dúi bao thuốc vào tay thuyền trưởng Sơn:

- Thuyền trưởng hút đi đã. Tôi vừa hạ cơn điên nghe ông nói tôi lại sôi lên đây này...Được rồi. Đến hồi hấp dẫn, đến lúc máu chảy, chết người rồi đây.

24.

Khuôn mặt bóng lộn của Tổng giám đốc Luận đang hồng hào nhanh chóng biến sang màu xám xịt giống như miếng tôn cũ che mưa gió trên mái nhà. Gã rụt rất nhanh bàn tay đang quàng sau lưng vợ Ba Xe vỗ vỗ, co trước bụng mình. Miệng mím lại chưa biết nói gì thì vợ Ba Xe đã ngẩng đầu nhìn chồng đang lăm lăm con dao mới tinh. Sóng dao đen, lưỡi dao trắng, mồm lấp bắp:

- Kìa anh ...Chúng em đang ...bàn công việc

Ba Xe nghiêng răng trọ cả quai hàm:

- Hừ. Bàn công việc mà trong đêm khuya khoát này à. Tôi không phải thằng ngu. Thằng này đã nghe thấy hết cả rồi. Thế nào ông Tổng giám đốc .. Ông chu đáo, tận tình với nhân viên quá nhỉ ..Hoá ra .Một lũ chó má gà đồng...

Tổng giám đốc Luận bình tĩnh lại dần, mặt bớt dần màu đen. Tay ông ta giơ lên vỗ vỗ vào không khí, mắt nhìn quanh :

- Dù thế nào ...anh cũng nên bình tĩnh .

Ba Xe cười nhạt. Y khoa con dao lên vừa xô tới vừa làm nhằm nói

- Bình tĩnh cục cứt...Đừng có hi vọng có ai vào giúp mày đâu. Mà kể cả có ai đi chằng nữa thì..Chúng mày...hai đứa thật đốn mạt...Dám cầm sừng thằng này...Định biến thằng này thành kẻ nuôi tu hú hả...Trời có mắt đấy. Reo thế nào thì gặt như thế.

Vừa nói Ba Xe vừa tiến lại, Tổng giám đốc luận ngả người ra phía sau tay xua xua :

- Kia. Anh bỏ con dao ra đã ..Việc này vẫn có thể bàn bạc ...Vì nếu lộ ra thì chả cứ tôi, mà vợ chồng anh ...

Ba Xe cong môi lên khinh bỉ:

- Từ giờ phút này tao không có con vợ lằng loàn, dĩ thoã, khốn nạn này nữa rồi. Mà..hai đứa chúng mày ...

Vợ Ba Xe oà khóc, chấp tay lạy chồng rồi rít :

- Anh...Em có lỗi với anh...Mong anh vì con..Nếu nó biết được...

Ba Xe vung dao lên, để lơ lửng trên không trung:

- Rồi tao sẽ nói để nó hiểu. Mẹ nó chó má, làm dĩ như thế nào...tao thật không ngờ mày lại đồ đốn đến thế này...Trong khi đó tao đối xử với mày ra sao mà mày nỡ...Còn thằng kia.

Tiếng quát của Ba Xe khiến Tổng giám đốc Luận giật nảy mình, gã đóng cái nhìn của mình vào con dao đang lơ cao. Giọng run run:

- Lúc này thì mọi việc đã không thể dẫu anh. Chỉ xin anh bỏ qua đi. Nếu anh đồng ý như vậy thì anh yêu cầu gì, điều kiện thế nào tôi cũng sẽ đáp ứng đầy đủ.Thí dụ như anh muốn làm Tổng giám đốc một công ty thành viên đang ăn nên làm ra như Công ty Xuân đài.

- Tao là đàn ông chứ không phải là con đàn bà thối thây, nằm ngửa ra để rồi mày dúm cho cái nợ cái kia, kể cả chức vụ khốn mày vừa nói.

Giọng Luận càng run , đứt quãng:

- Ngoài ra tôi sẽ sang tên cho anh cái... biệt thự ở đô thị phía bắc... thành phố. Mặt bằng năm trăm linh năm mét....Nội thất toàn đồ xịn...Tôi sẽ chuyển vào tài khoản của anh...

- Tao làm đéch gì có tài khoản, tài khiếc như bọn chó chết, tham ăn như lợn chúng mày ...Mà mày nhử mồi gì. Kể cả kim

cương, bạc vàng, châu báu ...Tao cũng vút hết bởi vì tao ghê tởm sự đêủ giả, lừa lọc ..Và cả sự mặc cả đốn mạt của mày..Mày tưởng rằng ...

Ba Xe càng nói càng hỗn hển vì sự nổi giận bùng bùng không thể dừng lại:

- Tao là thằng đàn ông. Không có sự nhục nhã nào của đàn ông khi bị cấm sừng. Vụ này chỉ có thể rửa bằng máu..

Thấy Ba Xe dữ tợn như vậy, vợ hắn đứng dậy, hai tay vẫn chắp vào nhau vái lia lia:

- Em van anh ..Em cúi lạy anh ...Em là con vợ khốn nạn nhất ...

Nhân lúc vợ Ba Xe đứng chen giữa, Luận năn nỉ:

- Tôi biết tội lớn của tôi rồi, sự việc dù sao cũng đã thế này...Anh muốn gì ..xin anh. Xin anh..

Ba Xe gầm lên;

- Tao muốn trả thù. Muốn lấy lại sự bình yên của gia đình tao...Nhưng giờ đây làm sao mà có lại được ..Gia đình tao tan nát hết cả rồi. Vì mày..Vì mày ..thằng đêủ giả, đốn mạt kia

Vừa nói Ba Xe vừa gạt mạnh vợ sang một bên. Con dao loáng lên chĩa thẳng vào ngực Tổng giám đốc Luận thọc mạnh. Gã đàn ông này ôm ngực rú lên một tiếng “hự” trầm, khàn. Hai tay ôm lấy vàng ngực loang máu đỏ lôm. Vợ Ba Xe mặt tím xẫm, mắt căng tròn, miệng mấp máy kêu đứt đoạn, yếu ớt:

- Kìa...Máu..Máu đỏ lôm...Chảy..chảy..anh giết người rồi...Ông ấy..

Ba Xe nhìn không chớp vào con dao đang nhỏ từng giọt đỏ rực xuống mặt thảm màu xanh xẫm, nghe vợ nói quay sang , gần giọng:

- Cô sót nó lắm phải không? ..Cô yêu nó chứ gì.

Vừa nói gã vừa tiến lại gần vợ lấy tay hất hàm vợ lên quát to:

- Nói. Cô nói ngay đi...Cô yêu nó chứ gì ...

Vợ Ba xe lắc đầu quày quặt như con lật đật vô tri:

- Không...Không mà... Anh bỏ dao xuống đi....Em sợ lắm rồi

- Nói láo. Cô mà biết sợ à? Không yêu mà ăn nằm, ôm ấp rồi có mang với nó .. để rồi định biến thành này làm lá chắn... thành kẻ mọc sừng đi nuôi con thiên hạ..Cô...Cô .. đúng là ...

Ba Xe đẩy mạnh, dúi đầu vợ xuống. Người đàn bà khốn khổ đưa hai tay lên chới với, rồi ngã ngật ra đằng sau. Gáy đập mạnh vào cái đôn sứ đặt ngay cạnh thành ghế cắm lai. Hai chân cô dẫy dẫy mấy cái rồi duỗi dài nằm im. Ba Xe rùng mình nhìn vợ nằm sõng sượt. Gã định cúi xuống dí sát mặt mình vào mặt vợ. Bỗng đột nhiên gã phẩy tay như xua một con ruồi. Mặt gã trở ra, dần thộn, mòm lằm bằm tiếng gì không rõ. Sau một thoáng ngàn ngừ, gã vớt con dao trên nền mặt sàn. Ngửa cổ lên hộc lên một tiếng rồi bỏ đi.

25.

Trên boong tàu, bóng đêm đột nhiên như đen xậm như đít chảo nhưng vỡ rạn ra trước mặt hai người sau câu chuyện khủng khiếp. Thuyền trưởng Sơn, Ba Xe im lặng. Một hồi lâu tiếng sóng dường như cùng tiếng gió như mạnh hơn. Sóng vỗ vào mạn tàu gập gáp phát ra những tiếng ì oạp nghe lạ lạ như tiếng con vật đang trút hơi thở cuối cùng. Gió tấp vào tháp ống khói và cửa kính mặt buồng lái tàu dòn dập hết như tiếng bàn tay của một kẻ cầu cứu đang bị truy đuổi giữa khuya. Ông Sơn bất ngờ nhận thấy mình cũng thở dòn dập hơn, cùng tiếng nhót nhét của đế giày của một trong hai người dẫm lép bép trên khoảng sàn láng nước. Cuối cùng hình như không chịu được sự im lặng ghê gớm đang bao trùm, thuyền trưởng Sơn khọt khẹt như nói một mình. Tiếng ông lẳng đặng như xa như gần giống lời than thở thì đúng hơn:

- Kinh sợ thật. Dã man quá. Vợ anh chắc cũng chết chứ ?
- Tôi không biết nữa. Ba Xe ào ào nói trong sự chán chường, mệt mỏi.

- Sao lại có thể nói là không biết. Sờ sờ trước mặt như thế mà lại còn không nhận tội lỗi của mình ...Anh đúng là một con quỷ chứ không phải là người nữa....Vậy mà

Một khoảng im lặng sâu hun hút tưởng như chỉ còn lại tiếng sóng và tiếng gió biển thì bất ngờ Ba Xe lại gằn giọng:

- Thằng khốn nạn ấy tôi nghĩ là nó chết rồi ... Còn con vợ tôi ..Khi đó tôi cũng không hiểu sao không cúi xuống xem nó thế nào ..Lần đầu trong đời nhìn thấy máu chảy nhiều như thế...Đỏ lòm cả một khoảng thẳm ..Nên tôi hãi quá..Thế rồi nhảy vọt ra khỏi cửa chạy một mạch, không biết trời đất thế nào ... Từ bấy đến nay ba, bốn tháng giờ rồi còn gì. Toàn trốn chui trốn lủi cố đi thật xa, cố tránh mọi người nên không biết tin tức gì thật ...

- Anh đúng là...

Ba Xe ngừng một lúc lâu rồi thở hổn hển, giọng ngèn ngẹt cất lên :

- Tôi chỉ thương thằng con tôi. Nó mới mười tuổi. Mẹ tôi lại mắc bệnh tê thấp...Trước đây ngày nào tôi cũng đưa nó đi học ..Tôi cứ tưởng vợ trong thời gian có mang yếu đuối nên thương nó ...Không muốn nó làm việc nặng thế mà có ngờ đâu.. Bây giờ nhờ mẹ nó chết thì ai đưa thằng bé đi đến trường ... Thất học thì khổ lắm. Lớn lên biết làm gì mà sống ...Tôi cũng ..không..ngờ..

- Biết thế mà lại còn giết....Thuyền trưởng Sơn nói lấp lửng

Một tiếng xoạch mạnh phát ra từ cái bập lửa từ tay Ba xe làm bùng lên khuôn mặt khốn khổ, ân hận của gã.

- Ông cứ thử đặt địa vị của ông vào tôi lúc bấy giờ xem... Chắc cũng thế thôi...Không có cách nào khác đâu...

Ba Xe ngừng giữa chừng. Thuyền trưởng Sơn nghe rõ cả tiếng thở khá mạnh của hắn không rõ vì tức bực hay vì mệt do phải kể lại một câu chuyện đang làm hắn ân hận. Ông Sơn bỏ mặc hắn để quay vào phòng của mình, thì ông nghe thấy tiếng gã truy nã thở dài, rồi liền sau đó là tiếng tay gã vỗ vào đầu bàn bạch:

- Giá trước đó tôi tỉnh táo. Không. Phải nói là dững cảm một chút tôi tố cáo vụ làm ăn của thằng cha Luận khốn kiếp ấy với ông Lung...

- Lũng nào ? Thuyền trưởng Sơn hỏi chặn ngang lời của Ba Xe khiến gã này cáu kỉnh.

- Trung tá Lung. Cảnh sát kinh tế chứ còn ai vào đây nữa ?

- Tố cáo Tổng giám đốc Luận ? Nhưng vì cái gì ?

Ba Xe thở phì phì :

- Một vụ làm ăn kinh tế bản thủ của thằng cha Luận. Vụ ấy nó vớ chí ít cũng ba, bốn tỉ mà rất kín. Nhưng vớ trung tá Lung, con sói biển. Ở ông ấy cái gì cũng tinh, cũng thính thì... Dù kín như trong buồng tắm ông ấy cũng tìm ra hết.

- Sao anh biết ?

- Sao tôi lại không biết nhỉ. Đòi tay Tổng giám đốc của Tổng công ty trước chả từng ăn cánh tay trưởng phòng xuất nhập khẩu Tổng công ty may xuất khẩu buôn bột sừng tê giác. Nhét vào tận giữa công te nơ sơ mi xuất khẩu. Ông nên nhớ một gó ni lông nằm giữa núi sơ mi. Mọi thủ tục đã xong. Chỉ còn việc cầu lên tàu

- Anh cũng biết vụ ấy à ?

- Sao lại không biết.

Thuyền trưởng Sơn có vẻ thích thú, gặng hỏi thêm:

- Thế anh có biết tàu ấy là tàu tên là gì không?

- Tôi chịu. Lúc đó tôi mới về công ty. Đúng hôm tôi đến nhận việc thì công an xộc vào cùng tay Tổng giám đốc và khám phòng làm việc của ông ta. Lôi từ trong tủ của lão ấy mấy cái sừng tê giác, cả hàng cân cao hồ cốt xịn.

Thuyền trưởng Sơn “hừ” một tiếng:

- Tàu ấy là tàu Him lam 2.

- Ông cũng biết à ?

Sau một vài giây chùng chình, ông Sơn có vẻ tự hào nói luôn:

- Tôi là thuyền trưởng ở đây mà lại .

- Thế thì ông biết Trung tá Lũng quá còn gì.

- Sao lại không biết. Hồi phá vụ bột tê giác Ja va, cậu ấy mới là đại úy thôi. Bạn... Ông Sơn kịp dừng lại với sự tự hào đang dâng lên

Một đốm lửa từ cái bật lửa lại loé lên:

- Ông cũng từng trải thật đấy.

- Bình thường thôi.... Thế vụ này là vụ gì ?

Điều thuốc trên môi Ba Xe đỏ rực lên, soi rõ khuôn mặt đăm chiêu , nhăn nhó của gã:

- Tôi mà sớm trình vụ đó thì thằng cha Luận dứt khoát bị bắt. Nhốt trong tù thì làm sao hấn ta sẽ không thể lảng nhăng

với mẹ vợ tôi được. Tôi sẽ không phải giết người...Thằng con tôi sẽ không đến nỗi phải xa bố. Sao tôi ngu thế không biết. Ngu quá, ngu quá

- Nhưng vụ gì mà ghê thế.

Ba Xe yên lặng một lúc lâu rồi nói như buột miệng :

- Vụ dự án cải tạo cảng đấy. Rõ ràng Tổng của tôi không dính dáng gì đến công việc xây lắp gì hết. Vậy mà thằng cha Luận mang phong bì đến tay Tổng giám đốc Ban dự án xin bằng được cho đấu thầu. Dự án ấy nghìn bẩy tỉ có ít đâu. Rồi cũng lại phong bì nên Tổng tôi thắng thầu. Ngay sau khi thắng thầu lão Luận lại bán ngay cho công ty 96. Chia chác với Tổng giám đốc dự án, lão ta ăn trắng xuýt xóat bốn tỉ. Tổng giám đốc công ty 96 lại bán tiếp cho thằng công ty tư nhân Đại Lễ. Bây giờ cái dự án ấy đã xong đâu...

- Thế sao lúc ấy anh không tố giác. Chắc cũng được ăn một chút hả ?

- Mẹ khỉ. Hạng như tôi dính làm sao được vào những phi vụ chén đậm như thế. Tôi biết hết. Chỉ có điều tôi ngu, tôi hèn. Vì thế nên bây giờ tôi mới khổ thế này. Giá lúc đó tôi đến thẳng trung tá Lũng kể cho ông ấy..Chắc chắn ông ấy sẽ phanh phui ra vụ việc đó và tay Luận sẽ vào tù. Trời ạ. Sao tôi

Đang nói, Ba xe dừng lại vì boong tàu dưới chân hai người đứng và cả bầu trời như chao đảo rồi vỡ ra từng mảnh vì gió mạnh nổi lên, cùng tiếng sấm sét liên hồi. Giọng Ba Xe hỗn hển:

- Sắp mưa rồi đấy...Ông cho tôi vào phòng ông ..chứ không..thì..

Thuyền trưởng Sơn không dấu vẻ khinh bỉ và ghê tởm nói một cách kiên quyết:

- Không bao giờ...Một kẻ giết người ..tay nhuốm máu như..

Ba Xe thở dài dứt đoạn:

- Ở ngoài này thì .. tôi ướt hết mất, lại lạnh nữa.

- Mặc xác anh. Tiện đây tôi nhắc lại. Anh cũng liệu mà cuốn khỏi tàu của tôi. Càng nhanh, càng tốt. Anh hèn, anh ngu ...Vì anh không tố giác mà những kẻ ăn bẩn chiếm đoạt, dứt túi

bao nhiêu tiền của...Còn Lũng. Kì này thế nào tôi cũng về...và cậu... sẽ

Vừa nói, ông Sơn vừa đi nhanh đến cánh cửa sắt dẫn xuống các khoang tàu, xuống phòng thuyền trưởng. Thấy tiếng bước chân của Ba Xe lẻo đẻo đằng sau. Ông quay lại đưa tay đẩy mạnh vào ngực của kẻ truy nã:

- Anh lui ra. Muốn ở đâu thì kệ anh. Tôi không muốn sống chung với một kẻ...

Ba xe bị bật ngựa lại sau cái đẩy mạnh của ông Sơn, gã loạng choạng suýt ngã. Sấm chớp ngày một to, mưa bắt đầu rũ xuống như ai đổ từ trời cao đang giận dữ bê một chậu nước rất to đổ ập xuống. Gã bị truy nã gào rống lên :

- Ông..Thuyền trưởng .. ông thương tôi...Cho tôi...Không mưa ướt hết....Thuyền trưởng.

Ông Sơn đóng xập cửa sắt lại, cài chốt thật nhanh. Tiếng đấm cửa thình thình của Ba Xe cùng tiếng kêu gào của gã chìm dần trong tiếng rú điên loạn của mưa, gió và xấm sét. ...

Thuyền trưởng Sơn ngã người trên chiếc xô pha đệm da. Mắt nhắm lại. Một tiếng sét nổ vang, tiếp liền là hàng loạt chuỗi sấm rền rú. Tiếng mưa quất vào cửa kính lào xào. Thuyền trưởng Sơn lắc đầu, mắt nhắm nghiền lại. Ông từ từ đi đến nhắc chai rượu của Tư Nghĩa để lại rót ra chiếc cốc to. Ông đưa cốc rượu vào mồm uống. Nghe rõ cả tiếng ừng ực như người đang khát uống nước...Đặt cốc xuống bàn, ông ngồi thừ người ra. Một lúc sau hình như rượu bắt đầu ngấm, Thuyền trưởng Sơn lắc đầu thật mạnh...như cố để làm rơi ra cái gì đó trong đầu đang hiện ra rõ dần...Sự căng thẳng do mất ngủ, do câu chuyện ghê sợ khiến ông cảm thấy một cơn đau ghê gớm vừa đến. Ông có cảm giác nó giống như một thanh sắt vừa nóng vừa lạnh đâm xuyên từ bên này sang bên kia đầu. Miệng ông lẩm bẫm một cách vô tình :

- Một kẻ giết người như thế...Liền một lúc những hai mạng người... cả vợ hán nữa...người đàn bà đầu gối tay ấp... Thế mà

Thêm một tiếng sấm nổ vánh trời. Ông Sơn đưa tay lên bịt chặt tai, miệng vẫn không ngớt thì thào:

- Những hai mạng người một lúc. Chắc chắn một người chết do bị đâm trúng tim...máu phọt ra. Một người bị vỡ đầu...và phải cái đôn sứ cứng như thế....

Vừa nói thuyền trưởng Sơn vừa từ từ ngồi dậy. Hai tay đang bịt tai quàng lên ôm đầu nhìn trân trân vào ánh đèn bão vàng kịch leo lét, đang lả lay vì sự lắc lư của con tàu trong cơn bão... Ông Sơn chợt ngẩng lên vì như cảm thấy có ai nhìn mình. Trong ánh sáng đu đưa, nhấp nhóa cùng bóng tối lay động ông thấy một người đổ rục vì máu thấm đẫm áo quần đi vào. Thuyền trưởng Sơn thoáng giật mình hỏi băng quơ :

- Ai kia.

Bóng người đang ôm vàng ngực rỉ máu rên rỉ:

- Nó đâm trúng tim. Trúng tim tôi. Tim bị xuyên thủng. Máu phọt ra ngoài chảy hết thì làm sao sống nổi .

Đi sau kẻ đâm ướm vì máu đang chảy thành giọt xuống sàn phòng là một người đàn bà đang ôm đầu :

- Máu chảy hết cũng chết, mà óc trắng hếu phọt ra vì đầu bị vỡ toác cũng chết. Đầu thủng rồi, có sống cũng thành ngớ ngẩn

Thuyền trưởng Sơn ôm đầu cố ngẩng lên:

- Nhưng hai người là ai mà lại vào phòng tôi ?.

Người đầy máu khò khè:

- Tôi là kẻ bị giết.

Kẻ ôm đầu rĩ rả tiếp liền:

- Tôi là người vợ. Người vợ nào trên trái đất cũng muốn được người chồng yêu thương, ôm ấp với những lời nựng tha thiết cùng những món quà xinh xinh...Thế mà tôi..lại bị chồng giết ...

Ông Sơn vặn mình, động dậy cố ngồi yên trên chiếc sofa :

- Thì cũng tại các người cả chứ có ...không tự nhiên ...Kẻ nào gây ra tội lỗi mà không bị trừng phạt.

Người đàn bà ôm đầu rên rỉ:

- Đúng rồi. Tại tôi. Tôi đã không làm tròn bổn phận...của người vợ thủy chung...Tôi đã lừa dối chồng tôi..Chắc lúc này anh ấy đang đau khổ lắm. Đang nói ả ta bỗng buông một tay ra chỉ thẳng về phía người đàn ông đổ rục, lầy nhầy máu. Nhưng

mọi sự hư hỏng của đàn bà đều vì đàn ông...Nếu không có ông kia..,

Gã đàn ông đang ôm ngực nhăn nhó bồng gào lên, mặc dù giọng hấn khò khè :

- Cô nói láo...Thằng đàn ông nào chả giống nhau. Họ đều ham muốn quyền, tiền, rồi đàn bà ngoài vợ mình ...Cô chính chuyên đi ..Cô đừng nhận những món quà đắt tiền .. Đừng dừng mơ đi theo tôi trong những chuyến công tác để động cốn lên vì những trò chơi, về mớ phong bì người ta nể tôi mà dúi cho cô....Cô hãy trả tôi những cuốn sổ tiết kiệm có hàng tỉ đồng, hàng trăm nghìn đô la đi...

Người đàn bà ôm đầu gần như gục xuống , giọng thiếu não:

- Tại tôi. Không sai. ..Tôi chỉ là một ả nhân viên hành chính quèn. Lương vền vện hai triệu rưỡi một tháng. Con ốm, mẹ đẻ đau tim phải vào bệnh viện. Muốn ăn diện cho bằng chị bằng em...Mà chẳng có đồng xu nào...Sao ở đâu, cái gì cũng cần đến tiền chứ...Trong khi đó.. ông thử không giàu có, không là Tổng giám đốc thì làm sao tôi có thể gục ngã , để rồi tôi...Tôi... phản bội chồng tôi...

Thuyền trưởng Sơn nghiêng rặng quát khế:

- Câm hết đi...Cả hai đều là lũ hư đốn ...Ai cũng thế thì mặt đất này toàn một lũ khốn nạn cả sao ? Không thể đổ lỗi cho nhau nữa...

Mặt người đàn bà méo đi không biết vì đau hay vì cơn giận dữ, hồi hận đang trào lên khiến ả ta không để ý đến những lời của ông Sơn:

- Nếu ông không có quyền lực để ép tôi đi cùng ông trong những chuyến công tác...Ông không dùng mọi thủ đoạn để tôi có mang với ông một đứa con trai nối dõi để tiền của, gia tài của ông không rơi vào tay thiên hạ ...Tội lỗi của ông ghê tởm như thế vậy mà sao..Trước mắt thiên hạ, trong các cuộc họp ông cứ leo lên giảng giải về đạo đức, về trách nhiệm của con người chân chính...

Gã đàn ông tự nhiên nhũn lại, bàn tay ôm chặt vào vết thương đang rỉ máu qua những kẽ tay:

- Cả thiên hạ cũng đang giả dối như thế, có riêng mình tôi đâu. Càng ở vị trí cao người ta càng cao siêu trong nghệ thuật giả dối. Cô biết, tôi biết, mọi người và ngay cả người nói về những điều giả dối ấy, trong đó kẻ nói biết rõ hơn ai hết...Vây mà ai cũng nghe theo...cũng tung hô ..Nhưng mà ...ôi..Tim tôi ...

Đôi mắt của thuyền trưởng Sơn bỗng mở căng, rồi ông cất tiếng cười ha hả một cách khoái trá nhưng không dấu vẻ uất ức:

- Đúng rồi. Đúng quá đi rồi. Sự giả dối đang bao trùm lên tất cả. Con tàu này tên là Hạnh phúc nhưng thực ra là sự bất hạnh. Nó đã hơn ba mươi tuổi, người ta sắp phá dỡ nó để làm sắt vụn. Giá của nó có hai triệu đô la. Thế mà người ta mua nó tới hơn 22 triệu đô la để chia nhau, rồi phủ cho nó nước sơn hào nhoáng, hàn gắn, mông má thay cho nó vài chỗ rỉ, gãy. Tệ hại hơn người ta còn trồng giống, cờ mở đầy hơn ba mươi người lên con tàu ọp ẹp này để thực hiện một chuyến hành trình vòng quanh trái đất để đánh bóng cho nó, khẳng định rằng con tàu Hạnh Phúc này đang còn trẻ lắm...Thế mà bao nhiêu người cũng giả vờ tin trong đó có tôi..Một thằng thuyền lão luyện...

Thuyền trưởng Sơn gục đầu xuống. Người đàn bà không để ý gì những lời lầm nhảm của ông Sơn vẫn lầm bầm:

- Đầu tôi đang căng nhức lên, muốn nổ tung như nồi áp suất...Trời ơi Tôi đã mất hết vì...Một gia đình, trong đó có một người chồng,, một đứa con...Tất cả tan tành như mây khói vì tội lỗi này

Gã đàn ông như bị tiếng kêu của người đàn bà cũng rống lên thống thiết:

- Còn tôi. Một ông Tổng giám đốc, những toà biệt thự... Nhưng khoản tiền trong ngân hàng..cả ngân hàng nước ngoài nữa chứ...rồi vàng..vàng,, hàng nghìn cây...Thế mà ...

Thuyền trưởng Sơn vung tay quát váng căn phòng:

- Cút hết đi. Tan biến hết đi. Chết rồi những thứ đó còn có giá trị gì? Tội ác nào cũng bị trừng phạt hết. Có mà trời cứu. Không thoát được đâu.

Ả đàn bà và gã đàn ông bị tiếng quát dữ dội của thuyền trưởng Sơn chấp chới, xiêu vẹo như hình nộm trước cơn lốc lớn

rồi đột nhiên tan thành một luồng khói...Nhưng khi làn khói xạm đen đó vừa tan hết thì đột nhiên một người đàn ông có vết sẹo bóng nhẫy tròn, to như đồng hào ván trên má bên phải hiện ra cùng con vẹt xanh lét đậu vắt vẻo trên vai. Khi con vẹt vừa cúi xuống kêu loét choét vừa cúi xuống mổ vào sợi giây xích móc vào vành tai gã đàn ông thì gã này dường như không để ý mà vẫn vung cánh tay phải có hình mặt con hổ nhe nanh như để lấy đà sau đó ề à cất lên giọng hát khàn khàn”*20 tháng sống nhân sống nhờ .. ơ hơ hờ ...be cuốc lủi làm quan tài say tít cũng thang*”

Ông Sơn sững lại, mắt trở ra nhìn một lúc mới thốt nên lời :

- Kia bếp Hưng.

Gã đàn ông đưa tay lên xoa xoa vết sẹo trên má mép nhếch nụ cười khinh bạc:

- Ngài thuyền trưởng phải gọi đúng chức danh trên tàu và tên của tôi là Chíp Cúc Hưng sẹo. Ô hô hô. Một đêm mưa gió. Có một toán thủy thủ không muốn cùng con tàu hoang chìm xuống đáy biển cả đã lấy trộm xuống cứu sinh. Hôm ấy khốn nạn làm sao....Cứ tưởng trời chỉ mưa nhỏ, gió nhẹ..ai ngờ... Kia y tá Dụ, thợ máy Thú. Thủy thủ Nhiên ra đây, ra nhanh đi cho thuyền trưởng nhận mặt để ông ấy còn phát lương. Đã là lương thì kém một đồng cũng đòi, hơn một đồng không tham...

Trong ánh sáng vàng kịch của ngọn đèn bão đang chao đảo vì con tàu khốn khổ đang bị sóng và gió vằn đảo, đu đưa, ló nhố mấy người đàn ông lão đảo hiện ra. Người thấp người cao. Mặt người nào cũng xanh lét. Tất cả gần như đồng thanh thều thào:

- Chúng tôi đây ạ. Thuyền trưởng cứ việc điếm danh.

Thuyền trưởng Sơn giật mình vì có lẽ lâu lắm không nghe thấy hai tiếng quen thuộc ấy nên ông nhắc lại như một tiếng vang:

- Điếm danh. Phải rồi. Điếm danh. Có phải Thú thợ máy đấy không.

Thợ máy Thú tiến lên phía trước, hai chân khuyh khuyh, tấm lưng cao gập lại. Gã ò ề nói như đang nuốt một vật gì:

- Chả tôi thì còn ai vào đây nữa. Tôi biết thuyền trưởng cũng chẳng ưa gì tôi. Nhưng tôi cũng là một thành viên trong đám thuyền bộ ba mươi hai người trên con tàu này. Tôi cũng chẳng đòi hỏi gì hơn ngoài chức phận nhỏ nhoi của mình để thuyền trưởng phải phiền lòng. Đến ngày, đến giờ thì thuyền trưởng phát lương. Phát đi để chúng tôi còn có cái đếm mà lên bờ. Rượu, gái, hàng họ đang trong thời kì hạ giá, rẻ không ngờ. Nhưng thiếu cái này....

Thú xoe xoe ngón tay cái và ngón tay chỏ vào nhau, mắt nhấp nháy :

- Mơ ni thuyền trưởng ạ. Thiếu món dù một cắc thì đến cái lông của chúng cũng đừng hòng động được vào.

Y tá Dụ giả tảng nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ta rúm lại nhăn nheo như quả trám khô. Giọng ông ta khe khẽ, run run:

- Cứ bình tình. Đâu khác có đó. Để thuyền trưởng tính toán đã. Một con tàu rách nát, cũ kĩ như thế mà dám đi vòng quanh thế giới chở gạo, chở ngô. Khác gì thằng đàn ông mắc tim la ở giai đoạn cuối. Mọi thứ nát bấy mà lại còn đòi sống đôi, linh xình với cô hoa hậu thơm tho, xinh đẹp, khoẻ mạnh. Chân dài đến nách.

Vết sẹo tròn hình hào ván trên mặt Chíp Cúc Hưng sẹo bóng lên đỏ hồng, gãi vung cánh tay phải có trở hình còn chim ưng đang cúi cái mỏ khoằm xuống dí dí vào mặt y tá Dụ:

- Gã y tá quèn thôi đi. Ngoài đê xa mê ta zôn chữa lậu và hát *be bé bằng bông* khi ngủ với gái thì biết con mẹ gì mà nói. Để thuyền trưởng tĩnh tâm lại cho sáng suốt.

Tuy không cho y tá Dụ nói nhưng Hưng sẹo lại tiến lại gần thuyền trưởng Sơn tí tí hát bài ca y nhại lại của thằng cha Sin Vếch nào đó với vẻ khoái trá độc ác, khiến con vẹt trên vai gã liền rít lên mấy tiếng khèng khèc :

- *20 tháng sống nhân sống nhờ.. ơ hơ hờ...* Bọn này thích khẩu hiệu, bằng khen mà cũng kệ thầy đũa nào có mảnh khoé kiếm tiền. Trên đời này ăn lắm thì ị nhiều. Bọn này chỉ cần phát lương đúng kì...*be cuộc lủi làm quan tài say tíit cũng thang ơ hờ hờ...*Cũng chẳng mê những lời bốc thơm, khen ngợi...Phát lương thì phát lương đi *ơ hơ hờ...*

Thợ máy Thú đang hăng song khạc thật to, tay ngoáy mũi:

- Kia. Thuyền trưởng sao cứ đứng trơ ra như thế . Mọi ngày ông nói to, ông quát ngậu xì lăm kia mà...Thằng Thú thợ máy này cho ông biết Không có Hưng sẹo thì ở giữa biển khơi thằng to, thằng bé ở cái tàu Hạnh Phúc này cũng chẳng có miếng mồi nào đút vào miệng chứ chưa tính đến món xào, món luộc, món chân giò giả cày để đưa bia Ki Rin, hay Chi vát 12, hay San to ri...

Gã đầu bếp vênh hàng ria con kiến đen kịt lên. Tay xoa xoa vào bộ cánh xanh biếc của con vẹt đang nghếch mỏ lên;

- Mà không có thợ máy Thú thì giữa biển tàu có hiện đại, máy móc có tinh xảo bằng trười mà khi hỏng hóc cũng đứng như phỗng sành chờ sóng, gió đưa đến đâu thì đưa khác gì lúc này...Cả cái lão y tá Dụ mặt nhàu như quần cũ kia suốt ngày chơi cờ tướng. Mua thứ gì cho mụ vợ già cũng tính toán thôi cả óc ra mà tự nhiên lăn quay ra bất động thì thằng thủy thủ nào vướng vào gãi bản về gãi sồn sột cũng chỉ đến gãi cho rách da ra. Thuyền trưởng mà dính vào thì cũng chả hơn gì. Thiếu lão thì cứ gọi là...gãi... tha hồ gãi cho đến loét chim, tụt bi ra...Thế cho nên thằng nào ở cái tàu này dù bé xíu, dù to đùng, dù làm việc nọ, hay làm việc kia cũng cần thiết hết nhưng công lao to lớn lại dành hết cho thuyền trưởng. Lũ này chỉ cần lương và ít hàng buôn lậu thôi ...Nhưng thuyền trưởng yên tâm. Hàng lậu cả bọn này, cả thuyền trưởng đều gọi là hàng cáy đấy. Bọn này cũng có nghề dẫu lăm.Thuyền trưởng khỏi lo thuế vụ, hải quan tóm được, phát hiện ra. Cái lũ có mũi thính như chó cũng chịu cứng. Thuyền trưởng cứ an tâm..

Lũ đàn ông mặt mũi xanh lét lao xao:

- Lãnh đạo thì phải thế chứ . Lãnh đạo cơ mà...

Thợ máy Thú đập đập vào bộ đùi mập mạp, cứng chắc của mình. Mồm ngoác ra rộng hoác:

- Mệ kiếp. Lãnh đạo, có vai có vế sượng thật. Tàu, ụ ở nước người ta vút đi, chỉ đáng phá ra làm sắt vụn, thế mà lập mưu, lừa đảo bỏ ra một đồng tiền ra mua rồi khai vớng lên để chia nhau. Mỗi ngài vài tỉ. Đã quá. Nặng túi nặng tay quá...

Y tá Dụ rầu rĩ, nói một cách tiếc rẻ nhưng rất khế như không muốn ai nghe thấy:

- Ừ, kệ thiên hạ. Có tài thì cứ việc làm lãnh đạo, cứ việc đớp tiền của thiên hạ mà chia nhau món to, món bé nhưng tiền lương của bọn này phải sòng phẳng chứ .

Hưng sọ đầu bếp ghéch tai cố nghe y tá Dụ, câu được câu chăng nên nổi cáu:

- Còn lão y tá dở người này nữa. Không thấy con tàu này đêch còn thứ gì nữa sao. Dầu cạn, điện ngóm, đến ga bếp cũng tiết nên thủy thủ mới tìm đủ cách mà chuồn. Đưa trốn lên bờ, đưa chết nhần rãng giữa biển trong đêm mưa gió...

Cả bọn giận dữ gào lên:

- Thế thì chẳng qua vì lãnh đạo tham. Tham quá hoá ngu nên chúng ta mới bị đoạ đầy giữa biển thế này. Phát lương cho lũ này đi. Trả lương cho bọn này đi .

Cả bọn dàn hàng ngang đồng thanh gầm rú:

- Phát lương. Phát lương. Trả mạng. Trả mạng đi.

Những khuôn mặt xanh lè hằm hằm, đồng loạt lao vào thuyền trưởng. Ìa bày dòn ông ta vào giữa, rồi nhảy nhót xung quanh như một lũ khỉ bị động kinh. Ông Sơn kinh sợ xua tay loạn xạ, rồi úp tay lên đầu như cố che đậy, mồm lắp bắp:

- Từ từ. Không phải tôi...Tôi chỉ là...

Đám thủy thủ cô hồn càng nhảy nhót điên loạn:

- Thế thì vì ai? Vì ai?. Phát lương đi. Trả mạng đi

Giữa lúc cả bọn đang định đề xập thuyền trưởng giữa vòng vây huyền não thì có tiếng quát vang:

- Tất cả dừng lại. Không được vi phạm kỉ cương phép nước.

Đám thủy thủ xanh mướt giật mình, kinh hãi buông ông Sơn, đứng tản ra, quay đầu hướng về phía vừa có tiếng quát. Chúng nhìn thấy người đàn ông cao lớn, có khuôn mặt hao hao thuyền trưởng Sơn. Vai trái của ông đang loang máu đỏ rực. Đầu bếp Hưng sọ vắn vẹo đầu cho đỡ mỏi khiến con vẹt cũng nghiêng theo. Giọng Hưng Sọ rè rè:

- Ông là ai ? Hay cũng là một thủy thủ túi đang thủng. Vai đã gãy rập ra thế kia có quyền lực gì mà hét ngạo xị lên thế?

Giọng người vừa xuất hiện giọng ồm ồm chắc nịch:

- Ta là thuyền trưởng tàu không số .

Đám thủy thủ lác lư nhìn lên tấm ảnh trên bàn thờ trong phòng. Bỗng tất cả rụt đầu so vai lại, gần như đồng thanh nói :

-Thuyền trưởng tàu không số. Một anh hùng. Một con người đứng đắn, tử tế trong một thời tử tế và đứng đắn. Cái thời người ta có thể dấn lên tiền, lên vàng mà lao lên. Cái thời mà người ta biết nắm tay nhau cùng chiến đấu. Trông màu đỏ của máu trên vai ông ấy kia. Chói quá, rực quá. Lũ này không chịu nổi màu đỏ rực đó. Thôi biến đi chúng mày. Biến...

Cả đám hoá thành đám khói xám xì tan dần thì từ góc phòng lại lờ mờ hiện dần ra bóng ả đàn bà và và gã tổng giám đốc đầu bóng mượt. Thuyền trưởng Sơn hần hển nói:

- Nếu không có bố thì chúng nó đã...

Bố thuyền trưởng Sơn hơi mỉm cười:

- Gì thì gì cũng phải giữ khí phách.

Ông chợt nhìn thấy hai người đang lấp ló góc phòng :

- Thế còn hai người này ?.

Luận vuốt mái tóc bóng lộn:

-Tôi là Tổng giám đốc. Nhưng tôi bị đâm chết rồi. Ông không nhìn thấy máu à?

Bố ông Sơn:

- Trong chiến tranh ta đã nhìn thấy quá nhiều máu chảy. Máu của đồng đội, của đồng bào, của kẻ thù...Còn thời buổi yên ả này vì sao máu lại chảy?

Tổng giám đốc Luận khọt khẹt

- Tôi chết vì sự ghen tuông của một người chồng.

- Thế còn cô? Máu cũng chảy kia kia ... Sao vậy? Bố thuyền trưởng Sơn chỉ ả đàn bà hỏi

Vợ Ba xe đứng lặng, cúi đầu im lặng, mãi sau ả ta mới ngẩng lên ngượng ngập. Tay chỉ gã đàn ông đầu mượt phân trần:

- Máu cháu chảy ra vì sự trừng phạt của chồng. Cháu là nhân viên của ông này. Nếu không vì tiền, không bị o ép, quấy rĩ...và cả vì lòng tham của cháu nữa...thì cháu đang sống bình yên.

Thuyền trưởng tàu không số ngẩn người ra một lát, ông lẩm bẩm:

- Ta hiểu rồi. Tội lỗi sinh ra từ sự lạm dụng quyền lực lãnh đạo. Thế Đảng bộ đâu mà để nảy nở ra sự quái dị, vô luân này. Thời của ta, chồng ra trận mà vợ ở nhà lằng loàn, trai gái nọ kia... hiếm lắm...Thời này các người kì quặc thật. Phẩm chất, đạo đức người cán bộ, đảng viên đâu ...Thế hệ kế tiếp mà hư đốn thế này thì non sông, đất nước này sẽ ra sao...Thôi biến hết đi ...ta không muốn nhìn mặt các người nữa...

Hai người lủi thủi, lặng lẽ che mặt, lẳng đặng lão đảo đi xa, mờ dần rồi tan đi. Thuyền trưởng Sơn khẽ lắc đầu:

- Thời của bố....Nhưng thời của con. Sự giả dối ngụy trị, mách khoe lên ngôi lời nói không mang lại niềm tin. Ai cũng cố nói và mọi người thì cố giả vờ nghe và giả vờ tin...

Bố thuyền trưởng Sơn:

- Khổ cho con trai tôi. Chả nhẽ sự hi sinh của thế hệ bố là vô ích hay sao.

Ông Sơn đứng lặng nhìn lên ảnh bố:

- Con không biết. Đúng là con không biết chúng con có phản bội sự nghiệp của thế hệ bố không.

Ông lắc đầu như cái máy, mồm lẩm nhảm nhắc đi nhắc lại.

- Con không biết. Không biết.

26.

Trung tá Lung bòn chòn đi đi, lại lại dọc theo chiều dài bàn làm việc. Thỉnh thoảng mũi ông hơi chun lại. Ông khịt khịt thành tiếng hai lần. Rõ ràng hôm nay trời nắng nên hơi nước biển như quán hơi...Cũng có thể, bãi phơi cá làm mắm đêm qua bị nước mưa ướt sũng hôm nay có nắng khiến mùi bốc lên càng nặng. Tay trung tá đưa lên mũi day day, rồi thả xuống. Mắt ông chớp chớp. Ông dường như chờ đợi một điều gì, lại cũng như đang dăm chiêu bởi một việc làm ông khó chịu. Bất chợt ông ngồi xuống, chống tay vào chiếc cầm nhắn thín nhưng vẫn hiện ra màu xanh lơ của hàm râu quá dày. Không biết do linh cảm, hay do bóng lờ mờ hiện nhạt trên mặt bàn mà trung tá ngẩng lên, ông ngồi xuống chiếc ghế tựa thì thân hình quá khổ của thiếu tá Dũng đã đứng nghiêm chỉnh kê ngay chiếc bàn dài.

- Báo cáo thủ trưởng.

- Được rồi. Ngồi xuống đi. Uống trà nhé. Mới pha đấy.

- Thủ trưởng bắt đầu nghiệm trà đầy à.

Trung tá Lung vừa rót nước vừa nói:

- Hai vợ chồng cậu bạn từ nhỏ ở Thái Nguyên về cho cân chè. Bà ấy pha thấy nước cứ xanh nhàn nhạt tưởng bình thường, ai ngờ uống vào thấy mới đầu hơi chan chát sau thấy nó cứ ngấm dần, lại cảm thấy vị nó ngọt mới lạ chứ .

Chén trà lọt thỏm trong bàn tay quá khổ của thiếu tá Dũng được nâng lên. Liên sau đó là tiếng thở dài :

- Bạn bè cho nhau chắc là của thật, chứ bây giờ trà Tân Cương, Phúc Triu nổi tiếng một thời mà người ta còn trộn cả đất với bột đá vào thì anh bảo còn gì nữa. Cho là thoát được một lần thì mất hết thương hiệu phải hàng mấy chục năm mới xây dựng nên...

- Mấy chục là thế nào, phải mấy chục đời, nghĩa là vài trăm năm mới xây dựng được, thế mà chỉ vì hám lợi trước mắt mà... Hôm qua tôi còn đọc được tờ báo cũ không biết từ bao giờ viết về một nhà máy khoá hình như Minh Khai trên Hà Nội thì phải. Mua khoá Trung Quốc về rập nhẩn Minh Khai vào...

Hai tiếng thở dài gần như song song bật ra.

- Thôi uống đi. Tình hình có gì mới không ?

Thiếu tá Dũng rút cuốn sổ màu đen vuông vắn khế lật mấy trang :

- Báo cáo thủ trưởng. Tôi vừa đi gặp anh Linh, chính uỷ của tàu Hạnh Phúc mới về ?

- Từ tàu Hạnh Phúc về ? Bằng cách nào ?

- Báo cáo anh. Anh Linh nhờ thuyền đánh cá của dân .

- Thế ông ấy bỏ tàu à. Còn thuyền trưởng ?

- Báo cáo...

Trung tá Lung không dấu sự sốt ruột:

- Trả lời thẳng vào câu hỏi đi.

- Vâng. Theo như anh Linh nói thì việc anh ấy về hoàn toàn là do thuyền trưởng Sơn đề nghị. Hai anh đã bàn bạc kĩ.

- Thế tức là giờ trên tàu chỉ còn mình cậu Sơn ngoài ấy. Cử Linh về xin cứu viện hay sao ?

- Báo...À. Gần như thế ạ. Theo anh Linh cho biết là ý thuyền trưởng Sơn muốn anh Linh về để lên xin Tổng công ty

cho tàu ra kéo hoặc mang dầu, thủy thủ ra để đưa tàu Hạnh Phúc về.

- Thế trên Tổng công ty trả lời thế nào ?
- Anh Linh chưa lên Tổng công ty .
- Sao lại thế ? Chuyện nước sôi lửa bỏng thế này mà không lên ngay để giải quyết mà còn chần chừ như vậy thìCậu có hỏi vì sao lại lãn chần kéo dài thời gian thế không?

- Em cũng đã hỏi. Anh Linh bảo lãnh đạo công ty đang bận chưa bố trí được lịch gặp.

- Chắc lại nọi là đang họp chứ gì. Một đất nước kì lạ. Chỉ thấy toàn họp là họp. Nhưng trong các cuộc họp ấy ông nào cũng nói hay nhưng có giải quyết được việc nào ra hồn đâu. Chán thật. Chắc họ lại tính đến việc hoãn binh hay trốn tránh đây. Một con tàu bỏ hàng đồng tiền ra mua như vậy.

- Em đã biết con số cụ thể là 22 triệu đô .

- Rồi còn cả một con người đang sống ngoài đó. Không có dầu, tức là không có điện , không có gì để nuôi sống .

- Báo cáo anh. Theo anh Linh bảo người đánh cá tốt bụng đã để lại trên tàu gạo, nước mắm, bếp,,,nói chung là tất cả mọi thứ có thể để có thể sống được ...

- Nhưng sao bây giờ ở đâu cũng thế. Người ta vô trách nhiệm với con người đến thế. May mà còn có dân đây. Chứ trông chờ vào nhà nước, vào cơ quan, vào tập thể, vào đồng chí thì có khi chết lâu rồi. Mà có chết thật thì lại điệu phúng linh đình. Khốn nạn....

- Anh nói ra điều đau sót mà chuẩn quá.

- Khởi tán tụng nữa. Bây giờ cậu phải nắm chắc ông Linh, thậm chí cậu lên Tổng công ty để điều tra xem biện pháp giải quyết tàu Hạnh Phúc cũng như những tàu khác đang trôi rạt ngoài biển như thế nào.

- Báo cáo anh em cũng đã nhiều lần gọi điện nhưng...

- Không gọi điện nữa mà lên trực tiếp. Gặp cho bằng được lãnh đạo Tổng công ty và cả lãnh đạo tập đoàn nữa. Thôi, cậu tiến hành đi.

- Vâng. Em sẽ xúc tiến

- Khẩn trương lên. Được rồi. Đi đi. Ngăn người ra đây làm gì. Lại xúc động hả. Uống thêm chén nước cho tỉnh này.

Thân hình to lớn của thiếu tá Dũng vừa ra khỏi. Tiếng xe máy rộ lên rồi chìm dần, thì thân hình tầm thước của đại úy Ngân xuất hiện. Nước da ngăm ngăm của anh đỏ hắt lên vì nắng, đôi mắt to hơi lồi hiện ra sau khi cặp kính đen vừa được gỡ ra. Trung tá Lung vẫn đang chưa hết sự bần thần sau cuộc trò chuyện với thiếu tá Dũng, nên vừa thấy đại úy Ngân anh hỏi ngay:

- Phần việc của cậu thế nào rồi ?
- Báo cáo thủ trưởng hơi căng .
- Căng ?
- Vâng. Cái chính là vụ này có liên quan đến một thế lực...

Lần nào cũng vậy thấy sự lưỡng lự của thuộc cấp trung tá Lung cũng muốn mọi sự trùng đi để cán bộ của mình có thời gian thư giãn, lấy lại được sự tự tin. Ông nhấc cái phích lên từ từ rót thêm nước vào ấm trà, đợi một lát hình như để đủ ngấm, ông mới rót nước vào chén đưa cho đại úy Ngân:

- Uống đi đã.

Đại úy Ngân cầm chén nước lên chợt nhận ra nước đang nóng lại đặt xuống.

- Nóng quá hả ?
- Vâng nóng quá. Hay để em lại uống cốc nước lọc vậy
- Bình tĩnh. Vừa thổi vừa uống. Chính uống nước nóng cậu sẽ thấy chỉ một lát sau mọi sự khát trong người sẽ vợi đi. Còn uống nước mát tưởng thế thôi nhưng càng uống càng khát.

Đại úy Ngân ngửa mặt nhìn trung tá Lung, khuôn mặt khó đăm đăm hơi dẫn ra trong một nụ cười mỉm.

- Sao ? Một thế lực kia à ?
- Vâng một thế lực. Báo cáo thủ trưởng. Mọi nhân chứng em gặp đều một là từ chối, hay là cung cấp những tư liệu không dính dáng đến những điều mình cần thu thập. Thậm chí có vị còn khuyên em "thôi các cậu nên thôi chuyên án này đi. Không có húc đầu vào đá đá. Những chiếc tàu muốn gì thì cũng đã trôi dạt ngoài biển rồi. Chẳng ai muốn kéo nó vào bờ đâu"

- Mà người ta muốn kéo thì nó mới vào đúng không? Không muốn kéo thì đành chịu. Biển mênh mông như thế. Tiền của này là của chung chứ có của riêng ai đâu mà sót.

- Sao anh biết ? Đôi mắt lồi của đại úy Ngàn mở to hết cỡ

Vẻ mặt của trung tá Lung hơi tươi lên:

- Thì câu chữ nó cũng như xe rơ moóc. Đầu đi thì rơ moóc phải đi theo thôi. Đúng không? Một thế lực. À mà tạm dừng đã nhé. Có một người quen của tôi sắp vào. Mà chắc cậu cũng chả lạ gì anh chàng này

Đại úy Ngàn nhìn ra ngoài, đầu anh gật gật:

- Chà chà. Anh chàng này thay xe luôn xoành xoạch. Mới hôm nọ em còn thấy đi cái Morning star mà giờ đã thấy lên cái Cam ry này rồi. Chắc làm ăn khiếp lắm đấy. Lại thấy cầm cả vào một cái túi kiểu như vừa ở siêu thị ra. Thôi em đi đã.

Trung tá Lung đứng dậy đi lại gần vồ khế lên vai đại úy Ngàn, giọng nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết

- Cậu cứ ở đấy. Tôi còn muốn nghe cậu báo cáo tiếp....Cho dù là một thế lực nào thì chúng ta cũng phải làm cho ra vụ tham nhũng khủng khiếp này. Đây chính là nhiệm vụ nhân dân giao cho....Chúng ta lại chịu đầu hàng sao ...

27

Người bước vào không phải ai xa lạ mà chính là Vịnh- em nuôi của thuyền trưởng Sơn. Gã vẫn bóng lộn với thói quen ăn mặc chải chuốt thường ngày. Chiếc áo sơ mi cộc tay nền trắng muốt có những hàng kẻ nâu mờ cho trong quần màu xi măng vẫn còn nguyên nếp là. Mặc dù trời nóng nhưng chân gã vận dận đôi giày da đen hình như vừa đánh xi bóng lộn, lộ đôi tất màu lam xẫm có những đường kẻ trắng mờ. Chiếc đồng hồ màu vàng chói đeo khít vào cổ tay bên trái đang xách một túi giấy cứng màu xanh. Bên tay phải cũng một túi màu vàng có hoa văn màu đỏ xẫm. Mái tóc uốn bồng bênh. Một khuôn mặt vuông vức với hàng ria con kiến đen nhánh, tia khá công phu. Chiếc mũi dọc dừa với hai cánh mũi mỏng như luôn động đậy để đánh hơi. Cặp cánh mũi đó phù hợp với đôi mắt nhỏ, dài và nó chỉ còn là hai vệt nằm ngang nhỏ mút nếu khuôn mặt đó cười. Đôi lông mày lại quá rậm hình lưỡi mác nằm trên đôi mắt. Trung tá Lung đứng ở cửa ra vào cố giữ vẻ mặt tươi cười :

- Hôm nay chú đi đâu mà trông đom đống thế ?

Vịnh làm ra vẻ nặng nhọc nhưng miệng nở nụ cười khá tươi đi thẳng vào phòng, đặt hai túi giấy lên bàn rồi mới quay ra vừa lần lượt bắt tay trung tá Lung, đại úy Ngân:

- Em vừa đi họp dự án cải tạo cảng ba ở bến mới. Bến cảng này nghe nói sẽ đặc trách cho tàu của Tổng công ty em xử dụng. Bởi Tổng công ty em cũng liên danh bỏ vốn.

- Đi họp xây dựng có phong bì, phong bao hay sao mà chú mua nhiều thứ thế ?

Vịnh đưa mắt nhìn toàn bộ căn phòng, rồi đảo mắt về phía đại úy Ngân đang ngồi giờ cuốn sổ công tác đọc chăm chú. Giọng Vịnh vồn vã hẳn:

- Sao vẫn vắng lặng, bình thường thế này. Em tưởng chí ít cũng có lọ hoa nên em mới không mang hoa. Nếu không em đã rẽ vào sạp hoa ngã năm mua một bó rồi .

- Làm sao mà phải hoa với hoét ?

Vịnh đột nhiên giẫy nảy lên cùng với nụ cười ngoác rộng, đôi mắt co vào nhỏ mút:

- Anh y hệt như anh Sơn em. Bạn thân với nhau có khác. Chẳng để ý gì đến bản thân mình cả. Anh có biết hôm nay là ngày gì không ?.

Thấy trung tá Lung lắc đầu. Vịnh lại quay sang đại úy Ngân:

- Thế đại úy ?

- Chú ấy tên là Ngân. Trung tá Lung vừa nhắc vừa đi về phía bàn của mình.

- Vâng. Mình xin lỗi. Đại úy có nhớ hôm nay là ngày gì của thủ trưởng không?

- Tôi chịu.

Vịnh há hoác mồm ra cười ha hả. Đôi mắt chỉ còn lại hai mẩu chỉ thắm nằm dưới đôi lông mày rậm rì:

- Trời ạ. Thủ trưởng không nhớ, đến quân cũng chịu. Vậy thì em nói thẳng tưng luôn. Hôm nay là ngày sinh nhật của trung tá Lung. Anh hơn anh Sơn em ba tháng mười hai ngày. Sinh nhật của anh Sơn em vào ngày 25 tháng 9. Còn hôm nay ...

- Tưởng gì. Chuyện sinh nhật, sinh nhật là của bọn trẻ con, thanh niên như mình già rồi. Nhưng thôi được rồi. Chú nhớ thế thì cảm ơn chú.

- Anh buồn cười thật, mà quan điểm của anh cũng cổ lỗ quá đấy. Sinh nhật là ngày vui của cá nhân cũng như là ngày bạn bè cùng chia vui. Lớn bé, già trẻ ai tính. Thế nên em mới rẽ vào siêu thị mua biếu anh chai rượu với ít đồ nguội để anh liên hoan với anh em trong đội của mình. Còn chốc nữa em sẽ mua cho chị hai con ngỗng quay...

- Thôi. Chú trót mang đến đây thì cảm ơn chú. Tý nữa anh em về thì mở ra cùng liên hoan. Còn ở nhà thì thôi. Dứt khoát thôi đấy.

- Anh buồn cười thật. Anh là bạn thân của anh Sơn em thì cũng coi như là anh trai em. Việc của em anh cứ kệ em.

- Tôi bảo thôi là thôi. Còn gì nữa không. Nếu hết rồi thì chú về đi. Tôi đang bận việc quá.

Vịnh vừa lần lượt lôi mấy thứ ra đặt trên bàn vừa nói:

- Vâng. Anh đã quyết thế thì em xin vâng. Nhưng tiện thể đây em còn muốn báo cáo anh một số công việc liên quan đến chiếc tàu Hạnh Phúc của anh em đang ở ngoài khơi.

Đại úy Ngân hơi nhồm lên, trung tá Lung khẽ ngẩng đầu lên:

- Chú nắm được tình hình ấy à ?

- Nhưng mà...

Vịnh đưa mắt về phía đại úy Ngân. Đại úy Ngân liền đứng dậy:

- Báo cáo thủ trưởng em phải xuống cơ sở một lát.

- Được. Chú đi đi. Xong việc về ngay. Tôi đang muốn biết rành mạch tình hình lúc này chú báo cáo dở.

Cả Trung tá Lung và Vịnh đều nhìn theo tấm lưng vững chãi của đại úy Ngân. Rồi rất nhanh nhẹn trung tá Lung nói ngay :

- Có gì cậu nói ngay đi.

Vịnh nhắc chai rượu lên :

- Hai anh em ta làm một hai ly cũng là mừng ngày sinh nhật của anh

Trung tá Lung xua tay rất mạnh:

- Không được. Tôi đã ra lệnh cấm anh em không được bia rượu trong giờ làm việc rồi.

Vịnh đặt chai rượu xuống, chặc lưỡi:

- Anh cẩn thận quá. Thôi được rồi. Vậy thì anh để em uống chén nước đã.

Trung tá Lung lặng lẽ nhìn Vịnh nhớn nha uống nước, rồi ông giở tập hồ sơ gần như không để ý gì đến người khách trước mặt. Sự yên lặng trong phòng khá lâu. Trung tá Lung đứng dậy:

- Nếu chưa nói được thì thôi để lúc khác. Tôi có việc phải đi đây.

Vịnh như chợt giật mình :

- Ấy, ấy. Em biết là ông anh thử em. Nhưng việc này rất quan trọng nên em phải suy nghĩ thật trọng. Bởi vì tuy là việc chung nhưng nó lại ảnh hưởng đến quan hệ anh em. Em lại rất biết anh với anh Sơn em rất thân nhau, em chỉ là... .

- Nói thẳng vào sự việc đi. Đừng vòng vo nữa.

- Nhưng anh chịu đựng được sự thật chứ ?

- Chú biết đấy. Nghề của tôi là tìm ra sự thật và trả cho mọi người sự công bằng. Ai có tội thì người đó chịu. Dù là người thân...

Vịnh lặng đi một lúc như để lấy đà, sau đó gã hạ giọng:

- Em biết anh rất yêu quý anh Sơn em, thế cho nên hôm nay em lên đây để mong anh tìm xem có cách nào để cứu anh trai em ra khỏi chứ nếu không.... Nhà cửa anh em đang yên lành như thế. Thắng Thủy tuy đã trưởng thành nhưng còn ham chơi, công việc chưa đâu vào đâu. Con Hạnh đang học dở nếu anh em có mệnh hệ gì .

- Nhưng Sơn làm sao mà chú lại nói thế ? Trung tá Lung nhớn nha, bình tĩnh một cách lạ thường. Chỉ duy bàn tay để trên bàn của ông hơi co lại. Chú biết gì thì nói luôn đi

-Anh phải hứa với em là tìm cách cứu anh em. Em xin anh, mong anh thương chị em và hai cháu.

Trung tá Lung nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ đang chớp liên tục của Vịnh:

- Sơn có chuyện gì mà phải cứu ?

Đôi tay của Vịnh vẫn vẹo ra điều đau khổ:

- Anh chơi với anh em từ nhỏ, anh biết anh Sơn em tính rất thật thà. Nhưng để xảy ra vụ này chỉ vì anh em quá nể nang, hơn nữa, chỗ tiền ấy tuy em chưa biết là bao nhiêu nhưng có lẽ phải khá nhiều. Chứ không thì ...Gia đình em từ ông cụ bố nuôi

em, bố anh Sơn lúc nào cũng trực tính. Một xu của công cũng không màng. Nhưng con người ta trước tiền bạc đôi khi chỉ thiếu đấu tranh một chút.

- Nhưng cụ thể chuyện này ra sao ? Sơn dính cái gì?
Sau một lát ra về ngân ngữ, Vịnh nói ráo hoảnh, trôi tùôn tuột

- Vâng. Với anh thì em cũng không đấu. Đây là em nghe dư luận thôi chứ chưa có bằng chứng xác thực. Nhưng vì em sợ nếu đúng là như vậy thì khi anh biết rồi cũng khó mà tìm ra cách cứu anh em. Em tính là nên nói trước .Không có thì may. Mà có thì anh có thời gian để tìm cách gỡ

- Vào thẳng vấn đề đi.

- Vâng. Vụ nâng giá chiếc tàu Hạnh Phúc đấy. Em nghe nhiều người trong tổng Công ty xì xèo là anh Sơn em cũng nhúng vào và cũng được chia chút ít.

- Sơn trong nhóm nâng giá con tàu hạnh phúc lên. Đúng thế chứ ?

Vịnh hít ngược thành tiếng một hơi dài:

- Vâng. Em chưa kiểm tra. Hôm nọ em thử ướm hỏi chị vợ anh Sơn là anh em có khoản tiền gì mới đưa cho chị không? Chị em bảo không. Có thể anh em chưa muốn lộ việc này, nhưng riêng việc anh ấy nhận lời làm thuyền trưởng trong chuyến đi vòng quanh thế giới này...

- Để đánh bóng tàu Hạnh Phúc lên chứ gì ? Để chứng minh con tàu này còn ngon lành phải không?

- Anh nhận định rất đúng.

- Sơn là thuyền trưởng thì nhiệm vụ cậu ấy tất nhiên là phải thực hiện chuyến tàu đó nếu được phân công.

- Nhưng anh em có kinh nghiệm đi tàu lâu năm như thế lại trong nhóm kia thì làm gì không biết chất lượng con tàu. Chạy một chuyến như thế nguy hiểm lắm chứ .

Trung tá Lung tự nhiên bật ra tiếng cười khẽ khiến Vịnh đang nói hăng say đột nhiên ngừng hẳn. Đôi mắt nhỏ hấp hay nhìn người đối diện. Sau tiếng cười khuôn mặt viên thiếu tá nghiêm hẳn :

- Tức là chú bảo vì Sơn trong đám nâng giá con tàu lên rồi ăn chia với nhau nên cố tình...Liều...Nếu đúng thế thì Sơn đã

dính vào tội tham mô trong một chuyên án mà chúng tôi... Và chú đến đây mong tôi vì tình bạn mà cứu anh chú đúng không?

- Vâng. Đúng thế đấy ạ. Không có anh thì anh Sơn em sẽ....

Trung tá Lung gật gù:

- Chú chắc chắn là Sơn có tham gia ...

Một thoáng lúng túng hiện ra trên khuôn mặt Vịnh:

- Thực ra thì...Em mới nghe dư luận trong Tổng công ty xì xèo...

- Thôi được rồi. Trong thời gian tới chú nắm được tư liệu gì, hoặc có nhân chứng gì thì một là cho tôi tiệm cận, hai chú cung cấp có bằng chứng cho tôi .

- Vâng. Nhưng anh cố cứu anh em...

Trung tá Lung đi lại gần Vịnh, đặt tay lên vai gã. Hạ giọng nhưng kiên quyết:

- Nếu quả là Sơn dính vào vụ này thì...tôi cũng không thể... mà cái chính là mức độ đến đâu. Nhưng không hiểu sao tôi tin Sơn không thể, không thể ...Còn chú.Thôi được rồi. Cám ơn chú đã cung cấp thêm một nguồn tin có giá trị

- Vâng. Vâng. Em biết.

28

Vịnh về rồi. Trung tá Lung ngồi ngả người vào thành ghế tựa, đầu óc chộn rộn mọi ý nghĩ mông lung. Ngoài trời cái nóng bốc lên rùng rục từ sân bê tông làm nắng bùng nổ trong những làn ánh sáng lung linh, chập chờn bao quanh máy cầu đang lặng lẽ giơ cao mấy công te nơ như đưa trẻ khổng lồ đang thích thú nghịch đồ chơi. Chốc chốc có luồng gió khô róc thổi vào mang mùi biển tanh nồng hệt mùi cá mới hong một nắng. Tiếng đám hải âu tranh ăn loé xoé từ đâu đó vọng vào. “Không hiểu đang lúc này sao thằng Vịnh lại tung cái tin có khả năng là bịa đặt đến hơn chín mươi phần trăm về người anh nuôi của mình nhỉ?”. Trung tá Lung lẩm bẫm thành lời khe khẽ. Tất nhiên đã làm cái nghề điều tra này thì nghi ngờ là một đặc tính đầu tiên. Nhưng người có bản lĩnh cũng không thể gạt bỏ niềm tin về một sự việc, một con người mình đã quá hiểu rõ. Riêng câu tin thằng Vịnh vừa cho biết thì...Chỉ mới căn cứ trên phản xạ của nghề đã

có thể thấy ngay. Tin này dù được Vịnh nói nước đôi thì chỉ cần một kẻ có đôi chút kinh nghiệm cũng thừa hiểu đây là một kiểu thông tin. Một là độc ác vì nó cố tình reo vào tai những người đang gánh vác chuyên án này một sự bán tín bán nghi về một con người. Hai là tin này được tung ra để thăm dò hướng điều tra. Chả lẽ thằng Vịnh đang cần tìm hiểu hướng điều tra ? Hay là trong những đối tượng đang nằm trong chuyên án, nhờ....Nói chính xác ra là những kẻ đó thuê gã đến. Còn Vịnh thì lợi dụng mối quan hệ thân thiện lâu dài của người anh nuôi với trung tá Lung. Sự đến chúc mừng ngày sinh nhật của trung tá bỗng trở thành một cái cớ hợp lý. Cũng có thể thế thật. Vài năm trở lại đây, sau khi xử lý hàng loạt những vụ việc xâm phạm pháp luật trong lĩnh vực kinh tế. Trong quá trình thực hiện chuyên án ông tiếp xúc với đủ mọi loại người trong xã hội để truy tìm nguyên nhân, thủ phạm...Trung tá Lung chợt nhận ra một thực trạng khiến ông cảm thấy rùng mình. Con người giờ đây tham lam ghê gớm. Họ muốn có trong tay mình ngày càng nhiều tiền, nhiều vàng. Nhà thì không chỉ một cái mà phải hai, ba cái. Càng nhiều càng tốt. Nhà cho gia đình mình, nhà cho bồ bịch, nhân tình, nhân bánh. Nhà giành cho con cái sau khi trưởng thành....Con người giờ đây không còn phải nguy trang, dấu diếm lòng tham và cả sự giàu có của mình như trước đây nữa. Kể cả những người tử tế....

Một làn gió hơi mạnh thốc vào khiến trung tá Lung chun mũi lại. Một mùi thum thum hình như từ lâu lắm rồi mới ngửi thấy chợt ào đến. Ông rút vội điếu thuốc, châm lửa. Giống y hệt cái mùi mà cách đây hơn hai mươi năm. Những xác người ngập nước vừa được vớt lên từ dưới nước gập nắng. Trung tá Lung uốn môi dưới thở khói thuốc lá vào mũi mình. Mùi thầy người trong vụ đắm phà của Công ty hành khách Quyết Tiến... Kinh thật. Ngay cả cái hồi ấy, ngay cả khi người ta đã chết rồi...Người liên quan vẫn cố dấu sự giàu sang dù chỉ là một chút hơn người... Trên cần cổ tái xám của người đàn bà một sợi dây chuyền mỏng mảnh vướng cùng một sợi tảo biển nhỏ xíu dính bết da. Có tiếng ai đó đứng sau lưng Lung kêu khe khẽ ” chị này có cả dây chuyền cơ à ?”. Một người đàn ông to lớn, mặt sần sùi, có lẽ là chồng của nạn nhân đưa bàn tay có những ngón tay

to tướng, ngấn ngùn vừa cố gỡ khoá sợi dây chuyền ra vừa nói khẽ những rất rõ” vàng kim hoàn giả ấy mà “. Trung tá Lung rít mạnh hơi thuốc. Ngay ông già bố mình. Một người tử tế có tiếng ở cảng này, vậy mà hôm Lung dẫm phải cái đinh rỉ khi đi đá bóng ngoài bãi để hàng bên hông cảng. Vết thương tấy lên phát sốt. Lung không ăn được cơm. May sao trong nhà còn sót lại hộp sữa con chim tiêu chuẩn làm ca đêm của bố không biết mang về từ bao giờ. Vậy mà khi lấy tô vít mở hộp sữa ông cũng ra đứng cửa nhìn trước nhìn sau. Lung thấy vậy vừa thở phì phì vì mệt vừa hỏi :

- Bố nhìn gì đấy ?
- À. Bố xem có ai đi qua không .
- Để làm gì.
- Mọi người hết sữa bồi dưỡng lâu rồi. Vậy mà nhà mình vẫn còn, bố sợ mọi người sẽ nghĩ...

- May mà tôi cất đi đấy thì con nó lúc này ốm mới có tý bồi dưỡng chứ không thì...

- Ừ. Chỉ ngại mùi sữa bay ra. Nhà bác Long thì không ngại gì, còn người khác không hiểu lại rưởng nhà mình...Dù sao tôi cũng là bí thư mà lại có sữa..Hôm nọ nhà Khang mổ con gà giây mà cũng có đơn tố cáo lên chi bộ

- Bí thư thì không được cho con uống sữa à?
- Cô này. Ăn nói giữ mồm giữ miệng. Cần thận vẫn hơn. Nhỡ có kẻ xấu bụng làm cái đơn mình có giải thích được thì mọi người cũng vẫn nghi kỵ, không tin nữa

Trung tá Lung bật cười. ..Còn bây giờ....Đôi môi dày của Trung tá Lung mím chặt lại. Tay di đi di lại mầu thuốc vào chiếc gạt tàn thuỷ tinh đầy xụ... Điều tệ hại hơn chẳng những họ không dấu lòng tham lam, sự giả dối của mình mà họ sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn lừa lọc, phản trắc và cả độc ác để thoả mãn lòng tham đó. Chỉ có điều với những vị có chức sắc thì những điều này được nguy trang dưới những hình thức khéo léo hơn sau những câu nói dường như không bao giờ chạm đến lĩnh vực này...Còn loại như tay Vịnh thì...Chỉ nhìn quần áo gã mặc, phương tiện gã đi lại đã thấy gã là người thế nào? Vậy mà ...

Cho đến bây giờ Trung tá Lung cũng không biết quê quán chính xác của Vịnh ở đâu. Chỉ biết khi bác Long, bố Sơn đưa về

thì nó là một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi. Một chiếc quần rách, thùng lung tung. Hai ống quần te tua, ống thấp, ống cao. Cái áo, không manh áo thì đúng hơn, vì nó chỉ còn cái thân còn hai ông tay cụt ngắn để lộ ra đôi tay gầy gò, cáu bần. Đôi mắt bé xiu, trắng nhợt đảo lia lia chán lại sụp xuống. Khi mẹ Sơn vừa bưng xoong cơm gang dày xụ ra đặt xuống cạnh vôi nước. Nắp nồi cơm vừa mở ra thì thằng Vịnh lao đến thọc bàn tay đen xì, đầy đất bóc lớp cháy lên đưa lên mồm nhai nhồm nhoàm. Bác Long lắc đầu vừa nhắc nó vừa bảo vợ:

- Cứ ăn từ, từ. Em vào lấy ca nước ra cho nó chiêu chứ không chết ngen bây giờ .

Thằng Vịnh trợn mắt vừa nhai rau rầu miếng cháy vừa ngược mắt nhìn đám trẻ con khu tập thể căng đang trở mắt nhìn nó. Trong lúc đó Lung còn nghe rõ tiếng bác Long gai hỏi chồng:

- Cho nó ăn xong đưa nó ra công an tiểu khu à ?

Tiếng bác Long giai khế khọt:

- Thôi. Nhà mình mới ba người. Mỗi người bớt chút một tí nuôi nó. Cũng là để thằng Sơn có thêm em. Chứ đưa ra công an tiểu khu thì các chú ấy cũng nuôi nó một vài bữa, lại gọi xem ai nuôi nó không Chứ trên thành phố lúc này có còn trại trẻ mồ côi nào đâu.

- Nhưng nó cù bơ, cù bát như thế. Mà xem mắt thằng này, tôi cứ thấy ngại ngại

- Ôi dào. Em cứ lo hã. Thì trẻ cù bơ cù bát, lúc nào cũng phải gianhng giật ,cảnh giác thì thế thôi. Nó ở với vợ chồng mình thì mình phải giáo dục nó chứ. Nhà mình lành hiền chả nhẽ nó lại ...Nó bé tý thế này. Lại chả biết bố mẹ ở đâu.Thôi làm phúc. Nhớ mai kia nó tìm thấy bố mẹ nó thì trả nó về người ta. Nếu không cũng là con mình.

Vậy mà bây giờ...Tự nhiên thằng Vịnh lại tung cái tin mà dù nhìn ở góc độ nào cũng ít nhiều làm ảnh hưởng đến Sơn. Trong khi đó...Sau khi nhận thằng Vịnh làm con nuôi, Sơn có vẻ khoái chỉ vì tự nhiên nó lại có một đứa em trai trong nhà. Nghĩa là, ngay cả lúc đêm hôm, mưa gió bố mẹ đi làm ca hết thì nó vẫn có đứa em để chơi, để ngủ cùng cho đỡ sợ . Không phải chạy sang hỏi hỏi gọi Lung. Sơn cũng buồn cười thật. Hồi bé nhất như cáy. Vậy mà lớn lên làm thuyền trưởng đi hết cảng này đến cảng

khác. Bão biển, gió to và kể cả cướp biển cũng chẳng run sợ chút nào ...Và bây giờ đang một thân một mình đêm tối thui, ngày nắng cũng như ngày mưa giữa biển trên chiếc tàu khổng lồ không điện, không nước. Hồi nhỏ đi đâu hai anh em cũng như dính với nhau. Thằng Sơn thì bệnh em chăm chặp. Hôm thằng An kêu bên nhà E mất con quay bằng gỗ nín. Khi đi qua nhà D nó cứ quang quác lên nói thằng Vịnh ăn cắp của nó. Thằng Sơn đang ở trong nhà chạy vọt ra, phòng mang gió nắm đấm dứ dứ vào mặt thằng An:

- Mà mà đồ cho em tao thì đừng có trách.

Thằng An cũng không phải tay vừa rầu mồm lên bảo:

- Không tin mà cứ vào hỏi thằng em mà xem.

Thằng Sơn lại chạy xộc vào nhà, một lúc sau nó cầm con quay bằng gỗ nín chạy ra. Mồm phồng lên:

- Em tao nó nhặt được chứ không phải ăn cắp. Mà mà nói bậy đồ oan cho nó thì đừng trách tao. Có xin thì tao trả

Thằng An cứ nằng nặc bảo nhiều đũa nhìn thấy thằng Vịnh thò tay vào quần dài thằng An cởi ra khi đá bóng. Thế là hai thằng lao vào nhau vật lộn, quần thảo một chặp làm khoảng sân giữa nhà E và nhà D bốc mù bụi. Lớn lên Sơn vẫn không bỏ được cái thói quen chăm bẵm thằng em nuôi. Cứ mỗi lần đi tàu về là lại đưa thằng Vịnh lên tàu chơi bời, ăn uống. Thằng Vịnh láu lĩnh nhưng học hành lại dốt. Đi tàu thì thôi lên bờ lần nào Sơn cũng phải quà cáp đến nhà các thầy các cô. Khi biết thằng Vịnh không có khả năng học lên cao Sơn đưa em xuống tàu làm thủy thủ. Thấy thằng Vịnh không chịu được sóng lại đưa thằng Vịnh lên cật cục xin việc ở trên Tổng công ty. Hồi ấy nghe nói Sơn mất gần hai trăm triệu để Vịnh vào được phòng xây dựng cơ bản trên Tổng công ty..Rồi chuyện thằng Vịnh xây nhà cửa, lấy vợ ...Thế mà bây giờ. Thằng Vịnh tự nhiên tung cái tin này ra. Lúc này chỉ thiếu chút nữa thì trung tá Lung buột mồm bảo” chú đừng nói tin này ra những nơi khác đấy”. May sao ông dừng lại được. Nhưng giờ nghĩ lại, ông thấy lo lo. Nhớ thằng Vịnh vui mồm hy cố ý nói bô bô khắp nơi về việc này thì....Trung tá Lung tin, thằng bạn thân từ bé của mình, thuyền trưởng Sơn không thể dính vào sự việc ...

- Báo cáo sếp...

Giọng nói oang oang cùng cái bóng cao lớn của thiếu tá Dũng hiện ra che gần hết cửa ra vào làm trung tá Lung ngẩng đầu lên. Ông lắc nhẹ đầu nói khẽ:

- Có gì thì cứ vào hẳn trong phòng này đã ...

Thiếu tá Dũng vừa lúc lắc đầu đi vào vừa nói:

- Tình hình vẫn căng lắm. Các nhân chứng hình như vẫn bị một thế lực nào đấy ngăn cản thì phải nên họ chưa dám...

29

Sáng tinh mơ trên boong tàu. Hôm nay là một ngày trời đẹp nên biển cũng đẹp theo. Nắng từ phía đông chưa lên hẳn mới nhu nhú màu hồng nhạt như trên má của thiếu nữ khoẻ mạnh chớm dậy thì. Những cụm mây trắng rải rác trên nền trời xanh ngắt một màu. Mặt nước xa xa nơi con tàu đang lênh đênh cũng một màu xanh như màu trời những xẫm hơn đang gợn lên những nếp gấp. Tất cả như nhẹ nhàng ủa tới mơn man con tàu đang đứng im lìm, chết lặng. Hình như chỉ có gió thì rất nhẹ, chỉ thi thoảng làm phe phẩy ngọn cờ đuôi nheo ở cuối đuôi tàu. Không rõ nguyên thủy của nó là màu gì, giờ rách bươm phe phẩy như miếng rẻ rách quá cũ trong một cửa hàng ăn uống bị bỏ quên . Chỉ có đám hải âu là nhốn nháo. Có cặp thì đứng im lìm trên thành nóc ống khói tàu như vẫn đang mơ màng hay mệt mỏi sau cuộc ái ân, hoặc nặng nề vì cả hai no cống vì vừa chia nhau một con cá ngon lành. Máy con khác thì bay nháo nhác tìm chỗ đậu hay như đang linh cảm bị xua đuổi. Một hai con khác thì cần mẫn bay đi, bay lại trong một khoảng không để rồi thỉnh thoảng, thỉnh linh quặp đôi cánh thành một mũi tên lao như chớp xuống mặt biển, để rồi biến mất tăm sau lớp sóng lăn tăn, rồi chồi lên. Có con thì hể hã bay ào đi vì trong mỏ có một chú cá con bắt hạnh dạng ngọc nguậy. Có con thì chán nản bay vụt lên vì không chớm được con cá nào. Cái mỏ nhọn hoắt chĩa về phía trước không như một mũi tên giạn hờn không mục đích. Ba Xe đang ngồi tựa lưng ở phía mũi tàu ngheo đầu khiến bộ râu quai nón lâu ngày không cạo, không sang sửa rậm rì, rối mù nghếch lên khiến mặt gã hao hao mặt của bức tượng chúa Giê Su trong ngày thứ ba bị hành tội. Đám quan binh thành Giê ru sa lem đã đánh ngã ông lần thứ ba. Nhưng mặt ông Giê Su này lại chẳng

hiện lên một chút nào sự đau đớn cao cả, hiền triết vì nhân loại hay buồn bã, cam chịu mà lại như đang có cái gì hơn hờ, vừa ý. Ba Xe chống tay đứng dậy, nhìn thấy một con hải âu vừa vọt từ mặt nước lên. Hắn lắc đầu:

- Khốn nạn thân mày. Lại vô nhàm rồi đúng không? Chẳng được một con cá còi nào.

Rồi hắn cũng chẳng thèm nhìn con hải âu ấy nữa. Ba Xe đi ra phía mũi tàu. Đến trước lan can uốn theo hình mũi tàu. Hắn đứng im nhìn xung quanh, rồi giang rộng hai tay một lúc rồi bỗng phá ra cười:

- Con tàu nào cũng là Ti ta níc. Mẹ khỉ. Khởi đầu là hạnh phúc để rồi cuối cùng là tất cả chìm bổ nó xuống dòng nước giá băng .

Ba xe gập tay lại chống vào thành lan can lăm bắm:

- Người ta bảo buổi sáng nhiều cá heo lao theo tàu lăm kia mà.

Hắn cúi xuống mặt nước đưa mắt nhìn xung quanh :

- Toàn lũ nói phét. Chẳng có còn mẹ nào hết.

Bỗng Ba Xe ngẩn người ra :

- Nhưng con tàu này có đi được mẹ đâu. Tàu phải đi, phải chạy thì cá heo mới bơi theo. Phải có người vỗ tay. Cổ vũ thì con cá mới nhảy cõn lên vì được động viên, kích động. Đúng rồi. Đúng rồi. Mình sai. Bọn họ nói đúng .

Ba Xe dỗi mắt ra xa, rồi nhìn lá cờ:

- Gió hơi nhẹ. Chắc nó cũng đẩy con tàu đi được một ít. Nhưng đừng có đẩy vào gần đất liền là được. Dù sao một thằng như mình ở trên con tàu này vẫn sướng nhất. Chẳng sợ con mẹ gì cả. Ngủ thoải mái. Chẳng bù khi ở đất liền. Chiếc lá rơi cũng giật mình. Con đé bò qua cũng hoảng hốt.

Ba Xe chột nhãn mặt:

- Chưa thấy lão thuyền trưởng nhát gan đâu nhỉ. Lão không cho mình vào phòng lão. Chắc lão sợ mình thọt lão. Vớ vẩn. Nhưng mình thọt lão làm gì cơ chứ. Một là mình không có gan. Mình đâu phải là kẻ giết người. Nghĩ đến đã gai hết cả người. Lúc thọc dao vào thằng cha Luận lại khác. Lúc đó vì mình điên lên. Còn bình thường thế này. Bổ bảo. Vớ lại trên con tàu mênh mông thế này hai người vẫn hơn một người.

Vừa lúc đó, thuyền trưởng Sơn mở cánh cửa sắt lên boong. Ông che tay nhìn xung quanh vì chói mắt. Một lúc sau ông mới trông thấy Ba Xe đang đứng ở mũi tàu, quay lưng về phía ông. Thuyền trưởng gọi to:

- Này anh kia. Anh vẫn lờn vờn ở tàu tôi làm gì. Anh không nghe tôi bảo là anh phải nhanh chóng rời khỏi tàu tôi kia mà

Ba Xe giật mình quay lại, hấn bật cười:

- Nhưng ông bảo tôi rời tàu bằng cách nào. Tàu của ông thì lênh đênh. Gió đưa đến đâu thì đi đến đấy. Đêm qua lại mưa to gió lớn như thế. May mà tôi tìm được chỗ nấp chứ không thì...Trời đất như thế thì lấy đâu có con tàu, con thuyền nào qua đây để mà đi nhờ vào bờ.

- Đây là việc của anh. Gì thì gì anh cũng phải nhanh chóng biến khỏi đây. Anh nhớ lấy, rời liệu mà thực hiện.

Ba Xe đi chậm chậm về phía thuyền trưởng Sơn:

- Tôi thật thà kể chuyện của tôi cho ông nghe. Tôi cũng có dấu thân phận của tôi đâu. Nhưng tôi thề với mặt trời. Tôi sẽ không làm bậy bạ gì trên tàu đâu. Ông cứ cho tôi ở. Không tổn hại gì đâu. Chả nhẽ ông lại ở một mình trên con tàu mênh mông này. Ông không thấy buồn hay sao ?

Thuyền trưởng Sơn nghiêm mặt:

- Đây là việc của tôi. Còn chuyện anh kể là chuyện của anh ..Tôi cũng chẳng sợ gì hết. Chứ có điều tôi không muốn trên tàu của tôi có một kẻ đang bị truy nã. Tức là dính líu đến luật pháp...Đơn giản nếu anh bị bắt lại..Công an sẽ nghĩ tôi bao che, đồng lõa với anh...mà tôi thì không bao giờ làm cái việc đốn mạt đó...

Ba Xe vừa cười sùng sục như người đang xúc miệng buổi sáng vừa chậm chạp đi lại gần thuyền trưởng Sơn:

- Ông nghĩ xa vời quá. Tàu của ông lang thang vô định thế này. Lại chẳng có dầu mỡ, điện nưóc gì. Tiền nong thì nhẩn thín chả khác gì tàu hoang thì họ lên đây làm gì. Ngay đi tàu ra người ta cũng tốn xăng, tốn dầu. Tốn rồi cũng phải có cái bù lại chứ.

Ba Xe xoè hai tay ra một cách điệu dàng:

- Ông cũng chẳng lạ gì. Thời nay. Người ta, nhất là các ông có chức có quyền, có trách nhiệm người ta phải nhìn thấy chỗ nào có chén, có phong bì có chơi bời gái gú, thì họ mới thích đến...Chả thế mà thằng sếp chó chết của tôi cũng dùng những thứ đó để lừa tôi.

Ông Sơn vẫn nghiêm mặt:

- Anh tham thì anh mắc phải thì đúng rồi. Nhưng mà thôi, tôi không muốn nghe anh nói lằng nhằng nữa. Tôi chỉ hỏi. Tại sao anh lại lên tàu của tôi cơ chứ?

Ba xe lại cố nhin cười. Giọng hấn trở nên bỡn cợt:

- Có thể mà ông cũng không đoán ra. Đơn giản, tôi là thằng đang bị truy nã. Mà có phải tội thường đâu. Giết người. Mà lại giết những hai người một lúc. Tội này mà ra toà thì

Bàn tay phải của Ba xe thu lại thành hình khẩu súng dí vào mang tai hấn:

- Pằng pằng là cái chắc. Là người mà ngay cả con vật đều muốn sống vì thế nên tôi mới phải đi trốn. Lệnh truy nã tôi chắc giờ này đăng đầy trên các báo, loa âm trên các đài phát thanh. Tôi đành...Hơn ba tháng trốn chui trốn lủi rúc vào mọi xó xỉnh để tránh con người. Toàn đến những chỗ vắng vẻ nhất thế mà vẫn lo ngay ngáy. Hòn đất lở, cái lá rơi cũng giạt mình thon thót. Thế mà đột nhiên, tôi lại biết có một con tàu hết dầu, mỡ trôi vô định, lênh đênh giữa biển ...Thật tuyệt vời ..Vì con tàu ấy chính là nơi trú ẩn tốt nhất.

Thuyền trưởng Sơn bậm môi:

- Anh nhầm rồi. Tàu này không phải vô chủ, vẫn còn tôi. Anh không sợ tôi tố giác anh à ?

Ba Xe ngoáy mũi rồi hắt hơi. Có lẽ tự nhiên hấn muốn hắt hơi hật. Tiếng hắt hơi của hấn làm mấy đôi hải âu và cả đôi ó biển lỳ lợm quen đậu trên boong tàu kể cả lúc thủy thủ nhón nháo trên boong lúc này cũng giạt mình hoảng hốt bay vọt lên :

- Thằng Năm Lợi cũng cho tôi biết trên tàu có ông. Nhưng trong hoàn cảnh thế này. Có khi ông lại mong có người thứ hai ở cùng với ông, dù người đó thế nào...Tôi cũng thế thôi. Ông chẳng tố giác tôi đâu, vì có ma nào để ông làm việc đó...Nhưng mà thôi. Ông có gì cho tôi ăn với. Cả ngày, cả đêm qua toàn mỳ

ăn liền sống rồi nốc nước mưa vào chường hết cả bụng, khó chịu lắm. Mà lại khát nước nữa chứ .

Thuyền trưởng Sơn hỏi khẽ:

- Anh đói à...Thôi được rồi. Cũng còn một ít mỳ sợi, gạo, muối mắm của cha con ông Tư Nghĩa tốt bụng cho. Nhưng thôi, cố chờ một lúc. Hôm nay trời như thế này. Tôi thử câu ..May ra được con cá nào thì..

Ba Xe cố dấu vẻ chán nản:

- Ủ. Thế thì ông cố mà câu đi. Được con cá tươi nào mà nấu cháo thì... Chà chà. Vừa tiết kiệm gạo vừa được bữa ngon. Cá tươi đang dẫy đàn đanh đanh mà quăng vào nồi cháo thì còn gì bằng.

Cục hình tam giác nhô lên thụt xuống trong cần cổ gã truy nã. Gã thở dài thườn thượt nhìn ông Sơn dờ hộp mỗi câu . Gã hỏi khẽ:

- Mời của ông bằng gì mà trông lạ lạ thế?
- Mời nhân tạo đấy mà

Gã truy nã ngạc nhiên:

- Tức là mời giả. Thời buổi này hay thật đấy. Đến con cá cũng bị đánh lừa vì thứ mời giả. Ngày xưa hồi bé, tôi toàn đào giun làm mời câu. Những con giun trong vườn chuối, con nào cũng đen xì, béo năn.

Ông Sơn móc mời, thao cươc ra rồi quăng mời ra thật xa. Một tay ông xua xua:

- Giun vườn chuối thì khỏi bàn...Nhưng nói khẽ thôi .

Ba Xe lại cựa quậy:

- Ông sợ cá nghe thấy à?....Buồn cười nhỉ. Ông quăng mời câu cá mà mấy con hải âu cũng lao theo kia ...

- Không dừng nói được một lúc sao?

Ba Xe ngả người tỳ vào cột bích:

- Thì dừng ...

Nhưng gã chỉ im lặng được một lát thì bỗng nhồm dậy reo to:

- Kia kia. Hình giây cươc căng, phao cũng động đậy. Đúng rồi. Tôi đã nhìn là không sai đâu. Ngày xưa hồi bé tôi là thằng sát cá nhất làng đấy. Kia kia...Ông giật đi .

Thuyền trưởng Sơn vẫn thủng thẳng:

- Bình tĩnh. Cứ bình tĩnh. Gào lên như thế có ích gì.. ..
Vừa nói ông vừa từ từ, lựa thế kéo giây cước lên. Vừa kéo ông thì thào về thích thú :

- Có vẻ trúng một chú kha khá đây. Tốt lắm, Không ngờ anh cũng là người may mắn đấy. Vừa lên lên tàu đã có cá tươi nấu cháo chén luôn....

Ông Sơn dừng nói thận trọng kéo cần lên từ từ ...Trong khi đó Ba Xe càng rối rít. Hình như lần đầu tiên gã nhìn thấy một con cá bị dính lưới câu giữa biển :

- Kìa, Kìa. Ông nhanh tay lên chứ. Nhanh lên. Ai chà trông nó quấy ngon lành chưa ...Tuyệt vời. Ông đúng là một thủy thủ lão luyện.

Ba Xe đang thích thú nhìn con cá đang quấy đi quấy lại rẻo quẹo như miếng cao su. Con cá này lại là một con cá trơn không vẩy. Ánh mặt trời buổi sáng phản quang vào bộ da màu ghi bạc của nó càng khiến con cá sáng loá lên, lấp lánh những giọt nước bắn tung toé quanh nó. Thì một thoáng sau mắt gã lạc đi khi thấy một con chim từ đâu bay ào đến nhanh như một mũi tên, chiếc mỏ nhọn hoắt của nó tọt ngay vào thân cá cố dứt ra khỏi lưới câu. Trong khi đó, Ba Xe cố rướn người thật cao, gã trèo lên mặt cọc bích, đứng thẳng lên, hai tay giơ lên khoảng loạn xạ, miệng kêu rối rít:

- Xuỳ, xuỳ. Biến đi con chim khốn nạn kia. Còn ông, ông lòi nhanh lên đi. Không có thì...

Ba Xe chưa dứt những tiếng nói hoảng hốt loạn xạ thì con chim đã gỡ được con cá, khỏi lưới câu rồi bay vọt đi. Thuyền trưởng Sơn gật gật đầu về ngao ngán pha cả sự khâm phục:

- Chà. Con hải âu trông lành hiền đẹp đẽ mà khôn ngoan thế. Cái mỏ nó gỡ con cá quá nhanh .

- Nhưng kìa , ông xem ...

Ba Xe lại giật thót mình khi thấy con cá càng đau khi bị đôi mỏ con chim cắn vào nên nó càng dẫy dựa mạnh. Đôi cánh con chim hơi loạn choạng. Gã bị truy nã lại vung tay lên chỉ về phía con chim đang hạ dần xuống mặt nước :

- Ông xem kìa. Chắc con cá nặng, nó lại quấy mạnh quá nên cu cậu không bay nổi đành phải hạ cánh xuống. Đấy đấy. Thế là chú mình lại đành phải bơi trên mặt biển rồi.

- Im xem nào, có cái gì mà cứ liễn thoảng lên thế. Ông Sơn giơ tay ra hiệu bảo Ba Xe im lặng, nhưng lúc này không ai có thể bắt gã không nói.

- Chà, chà...Con cá này bét nhất cũng phải ba bốn cân. Đầu đuôi nấu cháo thì ngọt lừ, béo ngậy phải biết. Còn thân nó, cắt ra cũng phải được ba khúc, rán lên. Rượu Tư Nghĩa cho ông vẫn còn đúng không?... Ở kia, sao lại có tới hai ba con nữa bay tới, cũng hạ xuống ..Hình như để tranh mồi ấy. Nhưng sao trông lũ này lạ thế?

- Đây là lũ ó biển. Lũ này thì kinh lắm. Đánh hơi một cái là lao đến ngay. Xem kia, hai con nó lao vào mồi con cá, giằng xé nó kia...Con cá đứt ra từng miếng. Khiếp chưa?

- Đâu đâu ?.

- Không nhìn thấy máu đỏ lôm xung quanh chỗ con chim bơi đấy à?

Ba Xe im lặng một lúc, gã trở mắt nhìn bầy chim đang xâu xé con cá tội nghiệp. Gã lẩm bẩm như nói một mình:

- Rõ ràng mỏ của lũ ó biển nhọn hơn, khoẻ hơn mỏ hải âu. Ghê thật, cứ như là dao ấy. Đứt miếng nào ra miếng ấy...

Đang nói gã bị truy nã bỗng thét lên át cả tiếng sóng đang bèn bĩ rập vào mạn tàu :

- Ô Kìa. Đây đây. Ông có nhìn thấy không? Một cái gì hình tam giác. Đúng rồi, phải rồi. Một cái vây cá hình tam giác màu xám tự nhiên xuất hiện Đây đây. Trên mặt biển cách chỗ đám chim đang tranh mồi đấy. Đúng là một con cá rồi. Nhưng con cá này to thật.

Thuyền trưởng Sơn căng tròn mắt , tay ông đập mạnh vào đui:

- Bỏ mẹ rồi. Cá mập. Không sai. Mẹ khỉ nó đánh hơi mùi máu nhanh thế, loáng một cái...

Mặt Ba Xe thộn ra:

- Cá mập. Ông nói thế nào đấy chứ .

Thuyền trưởng Sơn gất khẽ, run run:

- Làm sao mà nhầm được. Kìa nhìn cho tinh đi. Nó người thấy mùi máu của con cá rơi trong biển...Nhưng giống mập này khôn lắm.

- Sao nó không lao vào ngay nhỉ ?.

- Đã bảo con này đang đánh lừa lũ chim mà lại.
- Đánh lừa?

Cả hai im bật, mắt đảo theo chiếc vây hình tam giác đang lượn thành vòng tròn xung quanh đám chim đang xâu xé, tranh dành con cá.

- Ghê thật. Nó vẫn lượn vòng tròn.
- Nhưng cậu không thấy sao?. Những vòng tròn cứ hẹp dần, hẹp dần.
- Nó bơi êm ru, không gợn một tí sóng nào thế kia thì...
- Thật ghê tởm. cái giống cá mập hung dữ quái quỷ .
- Làm thế nào mà báo động cho đám chim ngu xi kia... để chúng bay lên..

Thuyền trưởng Sơn chán nản:

- Có mà sét đánh bên tai mấy con chim kia cũng chưa chắc từ bỏ miếng mồi tưởng trời cho .

Ba Xe vung tay, mồm kêu thật to:

- Xuýt, xuýt. Bay lên đi. Nhanh lên, bỏ con cá xuống, vứt nó đi. Được miếng mồi ranh lại mất mạng bây giờ...

Thuyền trưởng Sơn bật cười quay sang nhìn Ba Xe:

- Vớ vẩn. Anh cứ gào khản cổ thì cũng chẳng thay đổi được đâu .

Đến lượn Ba Xe tró mắt:

- Ờ, nhưng mà con cá mập biến đi rồi thì phải. Có thấy vây nó đâu...Mặt biển xung quanh lũ chim ngu ngốc vẫn phẳng lặng thế kia ...

Thuyền trưởng Sơn không nói, hình như ông đã linh cảm thấy sự nguy hiểm đang bao trùm lên đám chim tham ăn. Thì ngay lúc đó. Mặt biển vang lên tiếng rầm một cái như có một vật gì to lớn từ trời cao rơi xuống. Mặt nước bị xé đôi ra. Một đợt sóng trùm lên đám chim. Xong lại tạo thành những lớp sóng dồn xô nhau mạnh mẽ. Ba Xe dụi mắt. Gã túm chặt hai tay vào thành lan can tàu. Trên mặt nước lúc đó chồi lên một cái miệng không lồ, rộng hoác mở ra toang hoác cùng hàm răng nhọn hoắt. Đám chim biển cùng con cá rách toi tả nẩy lên khỏi mặt nước rồi ngay lập tức mất hút sau cái miệng khủng khiếp của con cá dữ tợn. Con cá mập nhô đầu lên trong chốc lát rồi lại chìm nhanh dưới làn nước biển lấp lánh ánh mặt trời đang bị vỡ vụn như những

mảnh gương vừa rơi xuống sân gạch. Ba Xe nhìn những lớp sóng xô đang yếu dần rền rĩ:

- Kinh quá. Khiếp thật. Thế là xong đời ba con chim
- Bốn con. Ông Sơn tự nhiên nói chen ngang
- Ủ. Bốn con. Cả con cá nặng đến sáu, bầy cân lọt thỏm vào mồm con cá ..Trời ạ. Hàm răng nó sắc, nhọn như thế...thì người rơi vào cũng bị cắt làm đôi ngay lập tức như bị cưa xẻ chứ đừng nói mấy con chim, con cá bé ranh kia

30.

Thuyền trưởng Sơn ngồi xuống mặt cọc bích bàn thần một hồi lâu, sau đó mới lẩm bẩm:

- Người câu được con cá. Một con chim bay đến giạt lầy. Lũ chim kéo nhau để tranh dành, xâu xé. Cuối cùng con cá mập lao đến chén sạch cả cá lẫn chim...Lần nào cũng thế...Trông kìa. Ăn xong, thằng ăn cướp giết....Nói đến đây ông Sơn dừng một lát mới nói tiếp... bơi nhớn nhợ chưa. Bây giờ phải phê rồi. Không cần mưu mẹo, giả vờ để lừa đảo nữa mà lại. Cái vây tam giác xám xịt của nó, cái đuôi nhọn hoắt đâm thẳng lên trời trông có kinh không. Ở , nhưng kia ...Anh nhìn xem, nhìn xem.

Ba Xe ngoảnh lại, ngạc nhiên nhìn ông Sơn:

- Ông làm sao thế .Nhưng ông bảo tôi nhìn cái gì kia?
- Thì đấy. Chỗ con cá mập vừa lặn xuống. Mấy chiếc lông chim còn bồng bênh trên mặt nước kia kìa.

Ba Xe chán nản :

- Tưởng gì. Thì cả lũ chim giờ chỉ còn có mấy cái lông ... Tội nghiệp. Ở.. Ông không nhìn thấy cái gì nữa à ?

Đến lượt thuyền trưởng Sơn kinh ngạc quay lại hỏi gã bị truy nã:

- Anh định nói cái gì nữa chứ?

Mặt Ba xe đổi màu, vẻ hốt hoảng:

- Chết rồi. Bây giờ thì tôi nhận ra rồi. Một con tàu đang lao về phía con tàu này. Gã cuống quýt. Bỏ mẹ. Biết đâu không phải là tàu công an ra bắt tôi.

Thuyền trưởng Sơn nhướn người cố nhìn về phía biển xa xa, chợt ông reo lên :

- Đừng sợ hãi thế. Vợ vẫn vừa thôi. Đúng rồi. Đây đích thị là tàu của Tổng công ty đưa ra để hỗ trợ tàu Hạnh Phúc về cảng. Chệch làm sao được nữa. Vậy là chính uỷ Lâm đã thuyết phục được lãnh đạo Tổng công ty rồi. Thế mới phải chứ. Chả nhẽ lại để phí hoài con tàu như thế này. Phải phải. Quá chuẩn. Nhanh lên. Nhanh lên mới kịp được....Mình phải ăn mặc cho tươm tất, đàng hoàng, tử tế chứ .

Vừa nói thuyền trưởng Sơn vừa cập rập đi vào ô cửa dẫn xuống buồng tàu. Ba Xe chạy theo, mồm lắp bắp gọi với:

- Này, này. Ông kia. Thuyền trưởng. Ông đi đâu đấy ?

Ba Xe định theo chân ông Sơn nhưng cánh cửa sắt đã đóng lại rất nhanh. Gã đứng thẩn người ra, rồi ngồi phịch xuống mặt cọc bích nhìn sợi cước nằm vòng vèo trên mặt boong tàu loang loáng nước còn đọng lại sau trận mưa đêm qua, gã lảm nhảm về chán nản:

- Thế này thì chết cha thằng này rồi. Cũng có thể không phải tàu công an... Mà đúng là tàu công an cũng nên vì tàu đi bắt người bao giờ cũng gọn nhẹ, tốc độ rất cao không như tàu chở hàng to đùng to đoàng, chở hàng nghìn tấn hàng nên mới đi chậm rì rì...Nhưng kể cả tàu của Tổng công ty ra đưa tàu này về thì mình cũng đến ngày tận số rồi...Đề tàu công an lắm...Thế thì ...

Gã cúi đầu ủ rũ, trong lúc đó, cánh cửa sắt bật mở. Ông Sơn bước ra nghiêm chỉnh trong bộ trang phục thuyền trưởng. Ông liếc nhanh về âu sậu của gã bị truy nã, rồi nhìn ra xa nôn nóng:

- Anh cho là tàu của Công an à? Nếu vậy biết đâu chả có trung tá Lung. Càng tốt...Mọi chuyện sẽ được rõ ràng, rành mạch... Những kẻ...

- Nếu đúng là trung tá Lung thì coi như tôi xong đời rồi.

- Sao anh lại nói thế.

- Ông ở thành phố lâu năm ông lạ gì ông Lung nữa. Nhưng hình như ông có vẻ thân ông Lung .

Thuyền trưởng Sơn kéo thẳng tà áo xuống cho phẳng, trong khi mắt dõi ra về phía con tàu đang lao đến. Tự nhiên giọng ông trở nên thân mật như đang tâm sự với một người thân :

- Ông ấy là bạn tôi từ hồi nhỏ

Ba xe ngẩng đầu lên, mặt gã rạn rở hẳn như quên đi mọi sự lo lắng trong người. Gã trở mắt nhìn thuyền trưởng Sơn. Mồm gã lắp bắp:

- Thế kia ạ...mà trông ông oai thế .

Ông Sơn vẫn cố rướn mắt nhìn về phía con tàu đang đến gần nghiêm chỉnh đáp lại:

- Thì cũng phải ăn mặc cho đúng thủ tục chứ. Tốt thật. May mà chính uỷ Lâm chấp nhận vào bờ, chứ hai thằng cùng ở trên con tàu Hạnh Phúc khốn khổ thì làm sao có được giờ phút tốt đẹp này. Tổng công ty cử hẳn một con tàu ra đón tàu Hạnh Phúc. Trông tàu kia chắc chắn không phải tàu kéo mà là tàu mang dầu. Rồi mấy anh em thợ máy ra, có thể cả hoa tiêu để dẫn tàu này về. Tên tàu đã là Hạnh Phúc thì dù hoạn nạn thế nào...Cũng như người ấy, tên là vận vào cuộc sống của người ta hết

Ba Xe thở dài thật mạnh khiến ông Sơn đang say sưa nói cũng phải dừng lại :

- Anh làm sao thế ?

- Trông ông oai thật...Nhưng tôi chỉ xin ông một điều nhỏ thôi.

Thuyền trưởng Sơn vẫn hướng mắt về phía con tàu đang tiến đến gần, nói dứt khoát:

- Có gì thì nói nhanh lên. Tàu sắp đến nơi rồi. Đã trông rõ cả màu cờ sơn trên ống khói tàu kia kìa. Chà sao tàu này Tổng công ty vẫn để cờ nước thứ ba nhỉ ?

Ông trầm ngâm một lúc rồi à lên thật to :

- Nhớ rồi, nhớ rồi. Hiện Tổng công ty còn hơn chục tàu mang cờ nước ngoài. Kinh tế cả nước đang khó khăn thế này mà lại...Thế thì lại càng.... À anh định nói gì nhỉ.

Gã bị truy nã xoa xoa hai tay vào nhau gáp gáp:

- Tôi chỉ xin ông khi mọi người sang tàu này thì ông đừng nói tôi đang ở đây...Nhất là có trung tá Lung ...Nếu ông ấy hay ai biết được thì ông cũng nói đỡ cho tôi một câu. Dù thế nào bạn bè vẫn nể nang hơn

- Tức là anh buộc tôi đồng loã với anh nói dối chứ gì...

Hai bàn tay của Ba Xe Ba càng tăng độ xoa bóp gấp hết đến độ nó phát ra tiếng sần sạt giống như người ta đang đánh giấy giáp :

- Không, không. Ý tôi chỉ muốn điều rất nhỏ là ông không cần nói về tôi thì chắc chắn mọi người sẽ không để ý . Để.. để..

- Để làm sao. Nói nhanh lên. Tàu kia sắp đến rồi. Đã nhìn thấy đám thủy thủ đang lố nhố trên boong kia chưa?. Chắc chắn thế nào chả có đám thủy thủ của mình.

Ba Xe đau khổ, cố năn nỉ:

- Vâng. Tôi xin ông. Ông làm ơn làm phúc. Còn tôi ông khỏi lo. Tôi sẽ trốn ở chỗ nào đấy thật kín. Nếu giả dụ, không may mà bị phát hiện, tôi sẽ nói là do tôi trốn lên mà ông không biết gì cả. Tàu rộng mà nhiều góc ngách thế này cơ mà. Phúc tổ nếu không bị phát hiện, thì khi tàu cập cảng tôi sẽ tìm cách trốn lên bờ mà không để ai nhìn thấy... Ông làm ơn, làm phúc ... Tôi sẽ không bao giờ dám quên...

Thuyền trưởng Sơn nhểnh cổ lên theo dõi con tàu đang lù lù tiến đến gần, nói như buột miệng:

- Thôi được rồi. Cứ tạm thế đã....Bây giờ thì anh tìm chỗ trốn mau đi. Không có... không kịp đâu...Tàu đến gần lắm rồi.

Ba Xe vẫn cố nán lại hỏi thêm:

- Ông bảo trong tàu này chỗ nào kín nhất, khó tìm nhất...

Ông Sơn xua tay lia lịa, không nhìn Ba Xe nói luôn:

- Kìa đi, đi ...Nấp vào sau chân tháp cần cầu ấy. Nhưng lúc lên mà họ nhìn thấy thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Ba xe lặng lẽ, hơi cúi xuống đi lom khom vòng ra phía sau tàu. Con tàu lướt ào qua, nổi một hồi còi giống giả. Thuyền trưởng Sơn đứng nghiêm giờ tay chào theo kiểu quân sự. Bên kia con tàu vẫn lừ lừ trôi qua, hình như tất cả thủy thủ trên tàu đều tập trung trên boong khua chân, múa tay, chỉ chỏ, cười nói lộn xộn. Nhưng rồi con tàu vẫn không giảm tốc độ vẫn từ từ lướt qua, xa dần, xa dần. Ông Sơn bỏ tay xuống, cau mặt lắm bầm:

- Không giảm tốc độ ..Tốc độ vẫn giữ nguyên. Đúng rồi. Nó không dừng lại mà cứ đi thẳng... Tức là không phải con tàu của Tổng công ty ra đón mình. Nghĩa là một con tàu lạ như mọi con tàu khác đi ngang qua...Cứ xem đám thủy thủ xua tay, chỉ trở

thế nào...Vô tình, đúng là vô tình chả thân quen gì...Thậm chí nên ngay một cử chỉ hỏi han...

Thuyền trưởng Sơn lăm bằm một hồi rồi giận dữ tháo mũ trên đầu xuống vứt mạnh lên sàn boong, ngồi phịch xuống cộc bích :

- Khốn nạn, khốn nạn quá. Thế tức là chính uỷ Lân....Tức là cả tập đoàn, cả Tổng công ty cũng không..

Bà Xe từ chỗ nắp đi ra, che tay cho khỏi chói mắt, nheo nheo nhìn con tàu vừa đi qua , bô bô hỏi:

- Hoá ra không phải tàu ra đón ông à? Chán nhỉ. Mà thế cũng là may. Không có thì...

Thuyền trưởng Sơn đứng phắt dậy gắt :

- Anh mặc mẹ tôi..
- Thì tôi cũng chỉ nói thế, chứ có bảo sao đâu.
- Còn anh nữa đấy. Cứ liệu hồn

Hai người im lặng nhìn nhau một chút rồi ngoảnh mặt đi hai hướng. Bóng nắng đã xiên chênh chếch, dọi bóng ống khói đổ xập một khoảng dâm chiếm một khoảng khá rộng trên mặt boong. Bất chợt có tiếng sấm rền rầm từ phía đầu trời vang lên âm âm. Hai người đàn ông không ai bảo ai đều ngẩng đầu nhìn lên trời. Những đám mây hình những tảng bông rồi màu xám đang cuồn cuộn trôi về phía tây. Bà Xe định quay sang nói với ông Sơn một câu gì, nhưng nhìn nét mặt đang ủ rũ, bức bối của ông gã nhú mắt, quay mặt đi, từ từ tiến về phía mũi tàu. Ông Sơn ngồi lì một lúc trên cộc bích hết nhìn trời lại nhìn xuống mặt biển nhăn nheo đang sáng loá lên một cách khác thường , rồi ông đứng dậy nhặt mũ, thấy một vết thắm nước khá rộng trên mũ, ông định vẩy, song nghĩ thế nào ông lại đội lên đầu đi về phía ô cửa dẫn xuống hành lang con tàu .

31.

Thuyền trưởng Sơn mở cánh cửa sắt, cảnh giác nhìn ra đằng sau, rồi lặng lẽ bước từng bước nặng nề xuống bậc thang dẫn về phòng của mình. Ông chán nản mở khoá phòng, đóng ập lại. Đi đến giường vừa nằm vật xuống, nhưng lại ngồi dậy, đứng lên. Lần lượt bỏ mũ, cởi trang phục thuyền trưởng ra vứt lên giường. Xong lại nằm. Rồi cũng ngay lập tức, ông lại bật dậy

cập rập mở tủ, nhặt mớ quần áo lần lượt treo lên. Ông không ra giường nằm nữa mà ngồi thụp vào chiếc ghế sa lông, đầu gục xuống. Ngồi được một lúc, ông đứng dậy đi ra phía cửa sổ định mở hé tấm cửa kính dày được khuôn tròn lại bằng một hình nhôm cứng. Thuyền trưởng Sơn thở dài chán nản đi về phía tủ lạnh, cúi xuống mở cửa tủ, đưa tay với chai rượu trắng của Tư Đức cho, nhưng chiếc nút lá chuối đã được thay bằng cái nút bấc của chai rượu vang tình cờ ông nhìn thấy khi nó nằm lẫn lóc ở góc chân giường. Hình như máy trưởng Luận một lần mang nó lên để uống cùng với ông. Ông ta bảo đấy là chai vàng Boóc đô đã gần bốn mươi năm mà Cục trưởng Cục Đường biển khi còn là thuyền trưởng lần đầu tiên đưa tàu vào sông Sen thủ đô nước Pháp đã mua nó. Máy trưởng Luận lần cùng tàu vào cảng Sài Gòn nghe tin sau khi về hưu vị Cục trưởng đã đưa hết gia đình vào Thành phố Hồ Chí Minh, đã lên thăm ông. Khi ông lôi chai rượu ra thì máy trưởng Luận ngạc nhiên khi thấy Cục trưởng đã bỏ rượu mạnh mà chuyển sang uống rượu vang vì ông bị áp huyết cao. Vị cựu Cục trưởng hề hả kể “Bác sĩ khuyên nếu không bỏ được rượu thì mỗi bữa chỉ nên uống một ly rượu vang. Thứ rượu này tốt cho tim mạch”. Nghe thấy thế máy trưởng Luận cũng bảo “nếu vậy em cũng chuyển sang vang thôi. Vì áp huyết của em cũng lên 150 trên 100 rồi”. Máy trưởng Luận bảo, vậy mà hôm đó hai anh em cũng đi gọt hai chai vang trắng với hải sản. Hầu sống vắt chanh ăn sống không uống với vang trắng thì mất hết vị ngon, ngọt của nó...Có lẽ thế thật. Thuyền trưởng Sơn uể oải rút nắm chai rượu. Mùi rượu vừa xộc lên mũi thì ông thấy bụng ông réo lên ùng ục. Phải rồi. Tiếng réo sôi trong bụng nhắc ông một điều quan trọng. Từ sáng đến giờ .. Đã hơn ba giờ chiều rồi còn gì. Cả thằng cha giết người bị truy nã, cả mình cũng chưa có cái gì cho vào bụng. Thôi thì kệ nó, còn mình. Ông nhồm dậy định đi lại phía cái bếp dầu, nhưng rồi hình như có cái gì đang giữ chặt ông, khiến ông không dứt ra nổi chiếc ghế. Ông vẫn ngồi lì, từ từ rót rượu vào chiếc ly có chân. Kể ra cuộc lủi uống ly này không hợp lắm, mà có khi lại làm mất đi cái vị kì lạ của nó. Thứ rượu dân gian này cứ phải là cái chén tống bằng sứ hơi lem nhem một tý mới nổi hết chất quốc lủi kì lạ của nó. Đạo bé mỗi lần bố từ ngoài cảng về. Bố chưa cần nói gì,

thì cậu bé Sơn. Ở nhà bố mẹ và cả bà nội hay gọi là Bộp thấy bố hơi nhếch môi một chút là cúi xuống gậm giường mang chai rượu ra cho bố. Bố ngồi lăm lỳ bốc cho Bộp một nắm lạc rang mà mẹ lúc nào cũng rang sẵn, rồi ủ nóng ở cái giỏ ấm tích. Vào mùa có lạc củ thì thế nào mẹ cũng mua một hai đấu lạc luộc dần để trong bát trong chạn cho bố. Dúi cho Bộp nắm lạc xong, bố mới từ từ rót rượu vào chén đưa lên môi nhấp một tý. Bao giờ xong cái nhấp đầu. Bố ông cũng nói rất khẽ như nói một mình “hàng kì này vào ít quá” hay “kiểu thế này thế nào nó cũng đánh, để chặn trước mà lại”. Ông Sơn nhớ có lần nghe bố nói thế ông bèn hỏi bố “ ai đánh hả bố?” thì bố ông xoa đầu ông lắc đầu” chuyện người lớn, con để ý làm gì. Cứ học giỏi mai kia thay bố là tốt rồi “ ...Thế mà từ bấy đến giờ đã gần năm mươi năm trôi qua. Hết chiến tranh đến hoà bình. Lúc làm ăn thuận lợi ít, thuận lợi nhiều. Có những thời đưa con trai ra giàng nào của đất cảng cũng chỉ mê nhất là được làm anh thuỷ thủ tàu viễn dương. Con gái thì chỉ mê tí anh thuỷ thủ viễn dương mà gọi gọn là anh vôt cô. Không chỉ ở thành phố của ông mà cả nước này. Tình nào, thành phố nào cũng cố lập nên một đội tàu viễn dương. Hà Nội cũng có viễn dương, anh Thái Nguyên đất chè cũng viễn dương...Gọi là đội cho sang chứ có khi chỉ có độc một hay hai, ba chiếc tàu vài ba nghìn tấn cũ rích thuộc diện giải bản của nước ngoài hay từ các Công ty lớn thải ra, chở vài trăm tấn lạc. Nghìn tấn ngô cũng viễn dương. Trên tàu thì toàn con ông cháu cha làm thuỷ thủ, làm thợ máy sau vài ba khoá học nhếch nhác. Chuyến nào tàu cũng có mấy ông cán bộ các ngành các cấp ở tỉnh đi theo gọi là cải thiện. Về mang được hai, ba cái xe máy, mấy cái tủ lạnh, tủ giặt, cái ti ...thì coi như đổi đời. Như cái lần mặc dù Cục trưởng cấm không cho nhưng thằng con ông đang học dở lớp mười cũng đòi xuống làm thuỷ thủ. Nó còn dọa nếu bố không cho đi nó sẽ bỏ nhà. Mẹ nó, rồi nó...hai mẹ con ỉ eo tối ngày, cuối cùng ông đành cho nó đi một chuyến. Khi về chả biết nó nghe ai trên tàu xui mà nó mang những gần ba trăm cái ti vi cũ. Mấy cậu thuỷ thủ lại nể khuôn hết về nhà cho nó. Cán hải quan cũng được nó biếu cho mấy cái thành ra cũng cho số ti vi của nó lên bờ không phạt thuế má, tịch thu gì...Còn bây giờ. Chọn được người thuỷ thủ, thợ máy xuống tàu viễn

dương sao khó thế. Thời buổi đổi thay. Chỗ nào chả có đồ mới, đồ si cân hen, bây giờ mấy ai mua. Đây là chưa kể bực xuống tàu lên đênh dòng dã hàng tháng trời trên biển thì cầm chắc là gặp bão to, sóng lớn. Một phần sống, chín phần chết. Lương thì cao thật, lại được đi đây đi đó nhưng thôi. Em chả dại. Đói một tý, ít tiền một tý nhưng sáng đi làm tối còn về con được ôm vợ, đùa với con chứ làm nghề viễn dương thì chả biết thế nào... Thuyền trưởng Sơn mãi nghĩ không để ý gì, ông ngửa cổ dốc thẳng ly rượu vào mồm. Nuốt đánh ực. Lại thêm một ly nữa rót đầy ra. Ông lại ngửa cổ. Đến cái nuốt thứ ba thì ông cảm thấy đầu óc lâng lâng. Ông thử đứng dậy, thấy mình hơi lão đảo. Miệng ông méo đi trong một nụ cười buồn, mồm lẩm bầm "bỏ mẹ. Uống rượu lúc đói thì say lắm đấy". Mồm ông lắp bắp định nói câu gì nữa nhưng không hiểu mình muốn nói gì. Lưỡi líu lại. Thuyền trưởng Sơn ngả người trên ghế ngửa mặt lên. Mắt ông bắt gặp đôi mắt của bố ông như đang chớp chớp thì phải. Ông đưa tay lên gãi gãi má, rồi như để tránh ánh mắt của bố ông nhìn qua cửa sổ. Nhưng hình như bố ông vẫn đang nhìn ông. Thuyền trưởng Sơn thì thào một câu vô nghĩa "hình như bố bảo kiểu này thế nào nó cũng đánh phải không?". Hình như bố ông không nói gì. Căn phòng vẫn yên lặng một cách lạ lùng, ông len lén nhìn lên ảnh bố rồi nói to đánh trống lảng:

- Bố ạ. Lâu lắm mới thấy một chiếc tàu đi qua con tàu Hạnh Phúc. Hiếm lắm. Vậy mà lại không phải tàu của Tổng công ty, của tập đoàn ra đón con, đưa tàu Hạnh Phúc của con vào bờ.

Thuyền trưởng Sơn nghe rõ tiếng bố ông âm âm:

- Sao thời nay người ta làm ăn vô trách nhiệm thế. Cả một con tàu khổng lồ trị giá hàng đồng tiền mà nở bỏ phí hoài, trôi dạt, vô chủ. Một cán bộ là thuyền trưởng hẳn hoi đang không biết sống chết thế nào mà cũng không được đoái hoài.

- Bố nói vậy vì con là con của bố. Bố thương con

Ông Sơn thấy tiếng người bố cao vồng lên:

- Không chỉ vì anh là con tôi mà dù là ai thì cũng là một con người. Tại sao. Tại sao lại có thể vô trách nhiệm với tính mệnh con người đến thế... Thế thì, thế thì.. Máu xương thế hệ

chúng tao đổ ra, hi sinh đuổi kẻ thù đi dành lại non sông này mà chúng mày lại cai quản lạ lùng, xem thường thế à?

Thuyền trưởng Sơn cúi đầu, khẽ thở dài:

- Bố nói điều đó to tát quá. Con chỉ biết con tàu Hạnh Phúc này đang bị bỏ rơi...

Tiếng người bố có vẻ giận dữ:

- Cái thằng này. Bây giờ chúng mày quan niệm thế nào là tổ quốc. Công sức của hàng vạn, hàng triệu người ở đất nước này mới làm ra từng ấy tiền .

Ông Sơn gật đầu lia lịa:

- Vâng, vâng. Đúng rồi. Người ta cũng xác định đây là thuế của dân, tiền của dân

- Gọi thế nào thì gọi. Một mình nhà mình hay kể cả những nhà giàu có bạc tỉ dù có phép tiên cũng không đủ tiền mua nổi con tàu ấy. Công sức của bao nhiêu người góp lại để chúng mày chia nhau dắt vào ví hay sao ..Lạ thật. Con tàu như thế không ai người ta cho không đâu. Nó là mồ hôi, cả nước mắt nữa đấy.

Ông Sơn nhỏ nhẹ:

- Con biết rồi. Thế cho nên con mới cảm thấy đau đớn .

Tiếng người bố dịu lại:

- Con biết đau thế là còn được. Bố nói cho con biết trên đời này. Một xu làm ra bằng công sức con người cũng quý, chỉ có đũa ăn cắp, ăn trộm , đánh bạc mới không biết xót của thôi. Cho nhau...Ai cho không, nếu không phải là bố con ruột thịt. Bạn bè cũng phải tiền. Ông mất chân dò bà thò chai rượu.

Ông Sơn gục đầu xuống :

- Vâng...Như vậy là chính uỷ Sơn không biết đã về nhà, đã lên Tổng công ty, lên Tập đoàn yêu cầu việc này chưa? Mà ông ấy có dám gặp, dám trình bày hết nhẽ không mà bần bật lâu thế ?

Tự nhiên ông dừng lại ngơ ngác nhìn quanh. Hình như có tiếng gõ đầu đầu. Bỗng ông cười phá ra:

- Tưởng gì. Hoá ra là mưa . Ừ cứ mưa đi cho mát mẻ.

Tiếng người bố vẫn vang lên:

- Con nói đến đồng chí chính uỷ phải không? Nếu đúng thế thì con nên tin tưởng phẩm chất một đảng viên chứ chưa nói

đến một đồng chí trong cấp uỷ. Một bí thư. Chính uỷ là bí thư. Ở vị trí ấy mọi công việc được đảng giao họ sẽ hoàn thành.

Ông Sơn tủm tỉm:

- Đây là thời của bố. Thời ấy người ta có thể hi sinh tính mạng để hoàn thành nhiệm vụ. Còn thời này. Cái gì cũng phải có điều kiện. Người ta phải tính làm cái này sẽ được cái gì .. Ít hay nhiều. Lương thưởng, chức tước ra sao

- Thế thì không được. Đảng không cho phép tính toán như vậy. Lý tưởng để đâu ?

Thuyền trưởng Sơn cười ngất :

- Thời con khác lắm rồi. Lý tưởng ư? Ông lắm bầm. Rõ ràng ông Lân chưa về, chưa lên gặp Tổng công ty, Tập đoàn báo cáo lại. Cũng có thể đã lên nhưng cả hai nơi đều không cho tàu ra .

Tiếng người bố như ngạt mũi:

- Thế còn con...một con người

Ông Sơn lắc đầu:

- Con người bây giờ chả là gì hết. Một con tàu trị giá hàng mấy chục tỉ còn bị bỏ đi, muốn trôi đi đâu thì trôi. Hướng hồ thứ con nhỏ noi như thế này.

- Nhưng chả nhẽ người ta quên điều cao cả nhất "con người là vốn quý nhất "hay sao

Ông Sơn định cười nhưng rồi lắc đầu:

- Đây là thời của bố. Chứ bây giờ tiền bạc, vị trí, quan hệ còn quý hơn con người nhiều. Kể nào không có những thứ kia còn nhục nhã gấp mười. Có khi cả đời không ngoi lên được .

- Lạ lùng. Lạ lùng thật. Cũng đất này, nước này ...Vậy mà mỗi thời lại ...khác nhau..lại sinh ra những sự khác nhau ấy sao...

32.

Thuyền trưởng Sơn ngồi thụp xuống sa lông, cúi đầu như cố tránh nhìn lên ánh mắt trầm tư, nghiêm nghị của người bố. Bất chợt ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa ròn rập. Thuyền trưởng Sơn ngẩng lên. Ông chau mày, nghe ngóng một lát. Định cúi đầu làm thinh thì tiếng gõ lại vang lên, kì này hình như nó to hơn, hồi hả hơn. Ông Sơn đứng dậy, cất tiếng hỏi :

- Cái gì thế?

Rồi ông lẩm bẩm :

- Hình như có tiếng gõ cửa.

Ông đứng dậy, đi ra vừa định áp sát tai vào cánh cửa thì lập tức ông lùi lại vì tiếng gõ rầm rầm, gập gáp hơn, to hơn. Tai, óc ông ù lên khiến khiến ông cúi kính :

- Anh đi tìm chỗ khác mà ngủ đi. Tôi đã nói rồi. Không bao giờ tôi cho anh vào phòng này đâu.

Tiếng Ba Xe từ ngoài vọng vào:

- Ông mở cửa ra. Con ông đến đây này .

Thuyền trưởng Sơn bực bội, nói gần như quát:

- Cái gì. Con tôi ? Nói láo. Giữa biển cả thế này. Tôi có phải là trẻ con đâu mà tin lời anh .

Tiếng gã trụy nã nói trong tiếng cười :

- Đấy, cậu nghe thấy chưa? Bố cậu không tin tôi. Thế thì cậu lên tiếng gọi ông ấy đi. Chứ không thì...Bố cậu đa nghi và cứng rắn lắm.

Một tiếng con trai vừa qua thời kì vỡ giọng cất lên khàn khàn:

- Bố ơi. Con đây. Con Thủy đây mà bố

Đằng sau cánh cửa ông Sơn sững người, mắt tròn tròn:

- Hình như tiếng thằng bé nhà mình thật. Nhưng mà sao ...Nó có thể ra được chỗ này kia à ?

Hình như gã con trai nghe tiếng bố lẩm bẩm càng kêu to dục dã:

- Bố. Đúng con đây mà. Bố mở cửa cho con vào đi. Ngoài này mưa hắt ướt hết rồi .

Thuyền trưởng Sơn chạm tay vào quả đấm cửa, nhưng rồi...Có lẽ vì cảnh giác, ông nhú mắt, nói to:

- Chờ đấy. Bố mở khoá đã...

Vừa nói ông vừa đi về phía tủ, mở cửa lấy khẩu súng ra cầm lăm lăm trong tay. Tay kia ông nhấc cái đèn bão lên đi về phía cửa ra vào. Đặt đèn bão xuống đất. Từ từ mở khoá , kéo then. Hé cửa nhìn ra ngoài :

- Cứ đứng yên ngoài cửa đã.

Thủy, con trai thuyền trưởng có vẻ sốt ruột, đẩy mạnh cửa rồi bước vào :

- Kia bố. Sao mà lâu thế ? Bố ngủ à .

Gã thanh niên cỡi ba lô đang đeo sau lưng, vuốt mặt, tay đẩy nòng súng của bố đang chĩa ra cửa:

- Bố chĩa súng ra hướng khác đi. Không nhớ một cái thì... Khiếp, trông thấy khẩu súng con cứ thấy ghê ghê thế nào ấy.

Thuyền trưởng Sơn nhìn thấy con luồng cuống. Ông hơi hạ khẩu súng xuống, lấp bắp vì hơi mất bình tĩnh :

- Đúng rồi. Phải rồi. Con tôi. Vào đây con. Còn anh kia. Anh ra đi chứ.

Thủy quay lại nhìn Ba Xe , rồi lại nhìn bố :

- Bố cho chú ấy vào nói chuyện cho vui. Thủy thủ của bố kia mà ...Ngoài kia đang mưa to mà bố.

Thuyền trưởng Sơn vung tay, dứt khoát:

- Tôi đã bảo anh rồi..Thôi được. Anh có thể tìm một phòng thủy thủ nào đó ...Chứ còn phòng này ...

- Không sao. Vâng, vâng...Cám ơn ông..Tôi... Tôi sẽ tìm một phòng thích hợp .Chỉ có điều....

Mặt gã bị truy nã nhăn nhó một cách lạ kì. Hình như gã đang muốn nói một điều gì nên, gã vừa vuốt mặt nhưng hình như điều gã muốn nói lại làm chính gã cũng cảm thấy khó khăn khi nói ra. Nhìn bộ dạng của gã như vậy thuyền trưởng Sơn ngạc nhiên bảo:

- Anh không đi đi. Còn chờ gì nữa ?

Ba Xe như choàng tỉnh, lúng túng :

- Tôi... tôi sẽ đi ...Nhưng cậu từ đất liền ra ...Có cái gì ăn được thì...từ sáng đến giờ, cả ngày còn gì nữa ... Tôi không có miếng gì vào bụng....Bố cậu có thể đã được ăn...

Con trai thuyền trưởng mỉm cười nhìn cái ba lô căng phồng đặt trên ghế:

- Chà. Thế thì cũng đói quá đi rồi. Cả ba lô nhét bánh mì, bơ, sữa , xúc xích, thịt muối ..Nhiều thứ lắm..Gần hết là đồ ăn...

Gã con trai vừa nói vừa nhìn bố, đột nhiên thốt lên một câu chẳng liên mạch gì cả:

- Râu bố đẹp thật. Đấy con nhiều lần bảo bố cứ để râu trông nó oai hãnh lên.Thuyền trưởng cơ mà...

Ông Sơn không để ý gì đến lời khen của con, thủng thẳng:

- Được rồi.. Con cho anh ấy cái bánh mì, xúc xích...Anh cầm hai thứ đó rồi đi đi...Lấy đưa cho anh ấy đi con.

Mặt Ba Xe rạng rỡ hẳn lên:

- Vâng. Vâng. Xin cảm ơn ông. ... Nhưng nếu được...

- Còn nhưng gì nữa. Đã bảo nhanh cơ mà.

Ông Sơn có vẻ nóng ruột. Ba Xe hít ra hít vào thật mạnh như để chữa ngượng:

- Tôi sẽ ra nhanh đây. Nhưng xin ông cho tôi ít nước uống. Không có ăn bánh mì, xúc xích vào thì...

Thủy rút ngay chai nước trong ba lô ra :

- Thế này. Được chưa ?

Ba Xe cầm chai nước , mặt hớn hờ hẳn ra :

- Vâng. Cảm ơn thuyền trưởng. Cảm ơn anh bạn trẻ. Cũng chẳng có gì đâu. Nhưng nhờ có gì cần đến tôi thì anh bạn cứ việc gọi ...Chào

Nói xong gã hấp tấp chui tọt vào đường hành lang dẫn vào lòng tàu. Ông Sơn nhìn theo rồi ra đóng cửa, vừa khoá ông vừa lẩm bẩm :

- Lãng nhăng quá.

Thủy lúi húi lục ba lô rồi lôi ra liền hai hộp bia đưa cho bố :

- Bia Asahi, gu của bố đây. Nhưng sao bố phải cẩn thận với chú ấy thế ?

- Lúc khác bố nói cho mà biết.

Thuyền trưởng Sơn náo nức gần như chộp lấy hộp bia bật ngay. Vừa định đưa lên mồm thì chợt dừng lại khi nghe con trai hốt hoảng kêu lên đột ngột:

- Thôi chết rồi .

- Cái gì thế?

Thủy đưa tay vỗ bồm bộp vào trán. Mồm lẩm nhảm bực bội:

- Đầu với chả óc. Thế là con để quên cả hộp tiger và gần một hộp Ashi ở trên thuyền của nó. Dở quá, phí quá. Thật không ra thế thống gì cả.

- Thế thì mất bếng rồi, còn gì nữa. Phí quá.

-Thằng chó chết ấy lại vớ bẫm. Con biết bố khoái Asahi. Nhưng ở nhà chỉ còn thùng dở bố mang về từ dạo nào đấy. Nhà

chả ai đụng đến. Lùng cả thành phố mấy hôm cũng không thấy nơi nào bán, đành mua hộp tiger. Bia này dạo này cũng khá lắm.

Thuỷ cho tay khoáng túi, lần lượt lôi ra mấy hộp bia:

- May còn năm lon. Quá dở. Kia bố uống đi. À quên. Để con thấp hương cho ông một lon đã .

Trong khi thằng con cố kiểng chân đặt lon bia lên bàn thờ ông, thì ông Sơn nhìn con gật gù rồi ngửa cổ uống bia. Ông khà to một tiếng :

- Chà. Chà. Ngon tuyệt vời. Lâu lắm mới được uống bia, mà lại là thứ mình khoái chứ

Thuỷ moi gói giấy báo trong ba lô, lôi xúc xích đưa cho bố:

- Bố ăn xúc xích này .

- Được rồi. Nhưng làm thế nào con tìm được tàu của bố .

- Thì chú Lân đến nhà ta mà bố. Chú cứ kể mãi chuyện về bố....

- Thế con biết chú Lân đã lên tập đoàn, lên Tổng công ty chưa?

- Con không rõ lắm. Con chỉ biết, chú ấy đến nhà ta nói cho con biết mọi chuyện về tàu của bố. Chú ấy bảo bây giờ bố như Rô bin Sơn. Tàu thì ở giữa biển. Nghe chú ấy nói ngay lập tức con đã định ra ngay với bố rồi, nhưng khốn nỗi không biết tàu bố ở đâu. Mãi hôm kia con đọc trên mạng thấy nói hình như vì gió khiến một con tàu ... Họ gọi là tàu ma mảnh gì đấy được gió, đúng là gió đẩy vào khu vực vùng biển nước ta.

Ông Sơn chậm chậm, trầm ngâm uống bia :

- Vậy là có thể con tàu này vào gần bờ lắm rồi . Thế mà....

Đưa con vung tay:

- Không gần lắm đâu. Con đi trên thuyền chở con ra đây con biết. Chỉ nằm trong lãnh hải nước ta thôi. Thế là con nhất quyết thuê thuyền chở ra, Phải tìm mãi mới có một tay liều nhận lời đấy. Con phải trả thằng cha ấy mười tám triệu. Nó đòi hai mươi. Mặc cả mãi. Kia bố uống cho thoải mái đi. Bố tài thật, bạo thật...ở có một mình mà...

- Thế sao con biết bố ở đây mà ra .

- Mấy ngày liền, con thấp hương khấn ông phù hộ. Rồi quyết định liều một cú xem sao. Thế mà lại trúng. Chắc ông phù

hộ bố ạ. Bố ăn thịt hun khói đi này. Sao bố không cho chú kia ở cùng cho vui ?.

- Không được .
- Sao thế ? Con tưởng quân bố.

Ông Sơn đang mãi nghĩ điều gì chợt như bừng tỉnh khi con trai vì lỗi mạnh máy thứ trong ba lô ra mất thăng bằng loạng choạng suýt ngã, chân va vào thành ghế. Thằng bé kêu oai oái . Ông làm rằm trả lời con:

- Không phải quân trên tàu này đâu. Tay ấy đang bị truy nã đấy. Cảnh giác vẫn hơn. Mà cả con nữa. Nghịch ngợm vừa thôi ...Bằng tuổi con, nhiều đứa học hành đâu vào đấy rồi...

- Việc của con bố khỏi lo....Còn chú kia ..Bị truy nã kia á? Thế thì chú ấy .. à quên tay ấy cũng khôn đấy chứ. Bị truy nã mà trốn lên kiềng tàu trôi lang thang thế này thì giờ cũng chịu. Làm sao mà tìm được. Nhưng bị tội gì hả bố?

- Giết người .
- Giết người ?

Con trai thuyền trưởng Sơn nhắc lại, mắt nó tròn tròn vì kinh ngạc và cả sợ hãi.

- Kinh thế kia á. Vậy mà con có nghe tay ấy nói gì đâu. Nên con cứ tưởng là người tử tế. Thế mới biết. Nhìn người ta bề ngoài chả hiểu thế nào. Ghê thật. Nhưng vì sao mà tay ấy giết người hả bố ?

- Thấy hắn bảo vì ghen. Giết tình địch tức là sếp của hắn, rồi giết cả vợ .

Thằng bé tự nhiên lặng im , rồi lẩm bẫm:

- Thế thì, thế thì...

Ông Sơn ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tự nhiên biến dạng của con trai hỏi:

- Nom mặt mũi con kia? Nghĩ gì vậy .

Ông uống thêm một ngụm bia, cắn khúc xúc xích , hạ giọng hỏi:

- Mẹ con ở nhà thế nào ? Mẹ con có biết con ra đây không ?

Thấy thằng con vẫn im lặng như không nghe thấy tiếng hỏi , thuyền trưởng Sơn hích khế vào tay con:

- Sao thế? Có nghe bố nói gì không ? Việc của con. Việc con Hạnh học hành...?

- Bình thường.

- Thế mẹ con ?

Thủy mím chặt môi hồi lâu rồi phụt ra đầy vẻ hằn học :

- Bà ấy. Bà ấy...cũng đáng... thật chẳng ra làm sao cả ..

Ông Sơn ngừng nhai xúc xích, nheo mắt nhìn con:

- Cái thằng này....Vấn chứng nào tật. Bố cấm không được nói với mẹ như thế hiểu chưa?

Ông đặt lon bia xuống, nói chậm giảng giải :

- Lớn rồi, lại là anh trong nhà. Con nên nhớ em gái con còn nhìn vào chứ...chả nhẽ,

Thằng con vung tay lên bực bội :

- Nhưng mà con không chịu được .

- Sao thế? Kia Thủy...Có chuyện gì à?

- Cũng một phần tại bố nữa.

- Sao lại tại bố?

Thủy cúi đầu xuống như cố tránh nhìn vào mắt bố:

- Bởi vì bố cứ tin, cứ nâng đỡ mãi cái lão Vịnh ấy mãi cơ .

- Vịnh nào ? Có phải chú Vịnh....Em nuôi .

- Thì còn ai vào đây nữa. Rõ là đồ khôn nạn.

- Thế thì làm sao ?

Ông bố nôn nóng cầm tay thằng con lay lay. Nhưng thằng bé gạt tay bố ra. Cả hai bố con đều im lặng. Lúc đó mới nghe rõ tiếng mưa đập rất vào mặt kính ô cửa sổ. Hoà cùng tiếng sóng biển cũng rộ lên cùng tiếng ó biển rít lên liên hồi như bị lạnh, như đang sợ hãi điều gì. Ông Sơn đảo mắt nhìn về phía ô cửa sổ, thấy ngoài trời mù mịt như khói đang loang, hay làn nước mưa làm nhoè đi tất cả. Mãi sau, người bố mới khe khẽ hỏi:

- Nhưng sự thế.... nó thế nào ?

33.

Phòng khách nhà thuyền trưởng Sơn. Nhìn qua cũng thấy, Đó là một căn phòng mà người chủ nhà rất để ý đến hình thức của nó. Một căn phòng trần cột rộng, khoáng đãng. Sự phóng khoáng này lại như được tăng lên vì màu xanh êm nhẹ phủ xung quanh tường. Một bộ sa lông màu vàng nhạt, kê gần

như trung tâm gian phòng, trước chiếc tủ gỗ ba buồng nhưng toàn bộ mặt tiền, chỉ trừ ba ngăn dưới đóng cửa gỗ, còn tất cả là mặt kính. Ngăn trên cùng là những bộ ly và cốc uống rượu, cùng những đồ lưu niệm của nhiều nước mà chủ nhân của nó đặt chân đến. Hai bên tủ một bên kê chiếc độc bình in hình ba anh em Lưu, Quan, Trương kết nghĩa vườn đào. Một bên là một cái kệ bằng sứ khá cao đặt hình chiếc thuyền kiểu cổ có nhiều lớp buồm. Kề liền là cầu thang bằng gỗ dẫn lên gác hai. Phòng khách lúc đó vắng lặng, nếu có người chợt vào phải nhìn thật kĩ mới thấy một người đàn bà đậm đà mặc bộ đồ lam, mặt tròn, đôi lông mày được tỉa và tô khá công phu đang ngồi ngả trên sa lông hướng về phía màn hình ti vi đang chiếu một bộ phim tình cảm hàn Quốc. Chốc chốc bà ta lại đập tay vào bộ đùi mập mạp, tron lảng của mình miệng rên rĩ “trời, tuyệt vời. Thế mới là yêu chứ “.Ngay sau đó bà ta nhồm lên lẩm nhẩm một mình:

- Tình cảm thế...xa nhau hơn mười năm trời ..Chàng có vợ, nàng có chồng mà...Đúng là tình yêu.

Vừa lúc ấy, cánh cửa phòng khách khẽ mở. Vịn từ từ bước vào. Đó là một gã đàn ông độ 44, 45 tuổi, tầm thước. Đôi lông mày rậm chiếm gần hết vàng trán ngắn, hẹp, che một đôi mắt nhỏ, dài và nhanh như chuột ngày. Cái cằm lẹm nhô lên như để phụ họa cho cái mũi héch lúc nào cũng như đang đánh hơi. Vịn rón rén, đi vòng ra sau lưng người đàn bà tên Hồng, vợ thuyền trưởng Sơn cất tiếng gọi khẽ:

- Bà chị ...

Vịn phải cất lời gọi đến lần thứ hai thì Hồng nhưn người rời màn hình quay lại, đôi lông mày tô đen hơi nhíu lại:

- Chú Vịn đấy à ? Sao từ cơ quan đến nhà này qua có hai con phố ngắn tũn mà đi lâu thế? Chắc cô ả nào giữ chân nên bây giờ mới mò đến chứ gì?

Vịn nhón nhác nhìn khắp phòng, thì thảo về bốn cột:

- Bà chị lại ghen đấy à ? Làm gì có chuyện đó. Có đứa nào ở nhà không?

Hồng ngửa cổ lại cổ khoe cần cổ dài, trắng, bộ ngực núng nính nẩy tưng tưng sau làn áo lam mỏng:

- Đã nói rồi, chóng quên thế ? Đầu óc để đâu đấy ? Thằng Thuỷ đi từ hôm qua chưa về. Con Hạnh nói đi dự sinh nhật đến chiều nay mới xong.

- Thế thì... lên phòng trên kia đi .

Đôi mắt của người đàn bà nhấp nháy ỡm ờ:

- Khi...Lên làm cái gì kia chứ. Chỉ vớ vẩn thì không ai bằng. Thôi để khi khác. Hôm qua mới thế mà đã...

Gã đàn ông nắm tay ả đàn bà nũng nịu, chèo kéo:

- Thôi mà. Lên đi. Vừa kiếm được bộ phim hay không chề vào đâu được nhé . Xem xong ý à...Lại chả..

- Khiếp, Lại phim của nợ ấy chứ gì mà rộn. Thôi để hôm nào đi khách sạn cho thoải mái chứ không nhớ chúng nó đột xuất về thì có mà đeo mo ...Đang tử tế. Chị em. Chú cháu đang hoàng. Nhớ cái thì có mà mất hết ...Anh ấy về thì...

Gã đàn ông liếc xéo lảng lơ:

- Bà chị yên tâm. Thằng này kín võ lắm. Trước mặt hai đứa, bà chị thấy thằng em có sơ hở điều gì đâu.

Ả đàn bà tắt ti vi, ngoảnh lại nhìn người đàn ông lộ vẻ lo lắng:

- Có đúng là hai đứa không biết gì không. Hay là...Tôi thấy dạo này thằng Thuỷ nó thế nào ấy. Bỏ đi suốt ngày...Động về nhà là bản gắt, nói năng thì...

Hồng bỏ dở câu nói thờ dài rồi nói khẽ.

- Dù sao Vịnh cũng là con nuôi của nhà này. Em anh Sơn. Anh ấy về mà biết được thì tôi chả biết sống thế nào ...Tôi cũng không ngờ ma xui, quỷ khiến thế nào lại dính vào với Vịnh....Còn cô Lan nhà Vịnh nữa ..Hôm qua cô ấy đến. Cô ấy cũng chưa biết thì phải .

Gã đàn ông vung tay về tự tin, vênh váo :

- Với cô ấy thì bà chị yên tâm. Cô ấy tin người lắm. Lại tham nữa. Dù có việc gì tày đình đến đâu thằng em dúi cho xấp tiền thì bảo gì chả nghe.

- Thấy Lan vẫn thân mật một điều chị hai điều em mà tôi nghe thấy ân hận quá.

Vịnh lại vung tay ra điều bất cần. Gã hơi cúi xuống sát mặt Hồng tỉ tê:

- Nghe bà chị nói lại càng yêu bà chị. Người gì mà tốt bụng, hiền lành, tình nghĩa thế không biết.. Cô Lan thì thế rồi. Còn anh Sơn kiểu này chả biết bao giờ về được. Còn lâu là cái chắc. Còn chuyện này nữa, bà chị có muốn nghe không đã ?

Người đàn bà bồn chồn :

- Còn chuyện gì nữa. sao cứ phải úp mở thế. Nói nhanh lên không có hai đưa nó về thì lại...

Vịnh nhếch mép:

- Trông bà chị lo lắng càng đẹp.
- Nỡm ọ. Nói luôn đi. Ờm ờ mãi. Sốt cả ruột.
- Thì nói đây. Hôm nọ thằng em lên chỗ trung tá Lũng, bạn thân của ông Sơn. Giả bộ mừng sinh nhật ông ta. Thực ra là để thăm dò. Thì mới biết. Bên ông Lung đang điều tra việc con tàu Hạnh Phúc bị một một nhóm làm ăn nâng giá lên hàng vài trăm tỉ đồng rồi chia nhau. Một con tàu rách chỉ đáng bán cho Công ty tàu cũ phá ra thành một con tàu lành lặn, trẻ trung. Vụ ấy mỗi ông được chia hàng vài chục tỉ. Làm ăn thế mới là làm ăn chứ. Tuyệt với

- Nhưng anh Sơn thì dính dáng gì đến chuyện ấy.
- Bà chị bình tĩnh. Thằng em nghe trong công ty đồn rằng ông anh cũng dính vào đấy. Thế nên mới liều đi trong chuyện ấy để ra điều con tàu...

- Tôi chả hiểu gì cả.
- Có gì mà không hiểu. Nói vắn tắt thì nếu ông anh dính vào vụ này thì vào bị dồn vào công te nơ là cái chắc.
- Sao lại vào công te nơ ? Tôi không hiểu
- Tức là đi tù chứ ao nữa.

Hồng nhú mắt lại, lo lắng lộ ra mặt:

- Sao lại thế ? Tưởng chuyện này đi thẳng sang Cu ba rồi về...Còn chuyện chú vừa nói làm gì có...Có thấy anh ấy nói gì đâu

- Những chuyện làm ăn tày trời đàn ông khôn không bao giờ nói cho vợ biết. Vì đàn bà thì chúa là hớ hênh

Người đàn bà lắc đầu:

- Không thể. Không thểKhổ anh ấy. Người thế mà vất vả.

- Bà chị yên tâm đi. Mà đây mới là nghe đồn. Còn công khai chuyến này thì rõ là nhiệm vụ đột xuất. Chưa xong chuyến này trên đã xếp nốt chuẩn bị đi chuyến khác. Đơn giản vì anh ấy là thuyền trưởng giỏi của Tổng công ty, của Tập đoàn cơ mà. Lại là con vị thuyền trưởng anh hùng trong chiến tranh. Anh ấy được trên tin tưởng lắm. Truyền thống gia đình ...Thế cho nên thằng em cũng được thơm lây đấy.

Hồng hơi bàn thân:

- Tôi cứ tưởng hồi ấy Vịnh cũng theo anh ấy học nghề. Nếu Vịnh không say sóng thì bây giờ...

Vịnh há mồm định cười, nhưng gã mím lại ngay :

- Thằng em mà theo nghề thuyền trưởng thì làm sao được như ngày hôm nay. Tính hết rồi. Thời gian mà tôi định bập vào nghề của anh Sơn thì mọi bỗng lộc sinh ra từ buôn bán, chênh lệch của thủy thủ viễn dương đã qua thời kì thịnh vượng. Ngay nước mình hàng hoá đã ê hề đủ các loại. Toàn hàng mới, hàng xịn. Người ta giàu lên, có tiền, tội gì dùng đồ si cân hen như thời khó khăn, hiếm hoi trước đây. Còn đi trên tàu....Chòng chọc giữa biển khơi, sóng gió bất thường ...Sống chết biết thế nào... Đây là chưa kể về đến bờ rồi. Ngày xưa mua một tay Hải quan cùng lắm một cái ti vi, kèm thêm cái mi ni Nhật thì hàng hoá dôi ra, kể cả buôn lậu cũng chẳng sao. Nay thêm ông cảnh sát kinh tế chống buôn lậu. Mà ông nào cũng như lão Lung lý thì có mà ăn cám.

- Anh Lung là bạn thân của anh Sơn lắm đấy. Hồi bé tí nhà anh Sơn là láng giềng của nhà anh Lũng mà.

Vịnh nhếch mép:

- Biết rồi. Mà cái lão công an Lung cũng kì quặc thật... Hôm tôi đến nhà cửa có quái gì đâu. Đáng ra ở vị trí của lão ấy phải khá lắm chứ. Dòm vào đâu thiên hạ chả phải phng bì... Đàng này ...Đúng là dốt kiếm mà cứ cứng nhắc như thế chỉ khổ vợ khổ con thôi. Thấy bảo để không mất uy tín của ông già làm Bí thư trên Cục...Mà ông già về từ đời tám hoánh rồi chứ có phải ...Nghe nói lại bị đột quỵ. Đầu óc lằng bằng lắm..

- Thôi. Tôi chỉ lo chuyện kia nếu anh Sơn... Chuyên làm ăn thì đúng là không biết thế nào..Nếu nhớ cái thì ...

- Đúng bà chị nói chí phải. Cửa thiên hạ đầy ra đấy. Mình cứ phải tìm cách để nhạt. Chỉ có điều không động chạm đến luật pháp, đến mấy bố như lão Lung. Thế nên thấy xuống biển không ngon, thằng em phải đóng kịch giả say để ngoi lên bờ.

Hồng nhíu mắt ngỡ ngàng :

- Vịnh đóng kịch, giả say ? Vịnh khôn thật...

Vịnh tỏ ra thích chí với mưu mô lừa đảo của mình, gã bô bô đầy phấn khích:

- Cũng bỏ ăn. Cũng nôn thóc nôn tháo. Mật xanh, mật vàng ... Ông anh nuôi lại thương. Thấy thằng em khai chứng tiền đình không ổn định liền bảo bác sĩ của tàu chứng nhận luôn. Chà chà... Thế là tốt lên bờ. Tha hồ tung hoành. Ở đời cái chính là phải có mách, bà chị ạ. Mà mách ấy lại áp dụng đúng chỗ...

- Vịnh tài thật đấy. Anh Sơn hỏi ấy mỗi lần về kể chuyện Vịnh lại "bảo" khổ. Thương chú Vịnh quá. Gặp sóng lừng nhẹ một cái là nôn ngay, rồi quần quai, lẩn lộn. ăn không được, đến uống nước cũng cho ra ... Thôi, đành xin cho nó lên bờ. Đỡ khổ thằng bé..."

Vịnh nhăn nhó:

- Ông anh tốt bụng thật đấy. Chuyện ngày xưa kể chút cho vui thôi. Bà chị cùng thằng bé lên trên kia đi, không lỡ mất...

Hồng lo lắng, nhìn ra cửa:

- Nhớ chúng nó về thì...

Gã đàn ông cúi xuống, xóc nách người đàn bà lên, giọng nài nỉ:

- Thôi, em xin. Bà chị lên đi, không thằng em không chịu được nữa rồi. Bà chị tử tế như thế phải biết thương thằng em một chút chứ. Hay là để em bế bà chị lên ...

Hình như cái va chạm của gã đàn ông đang sức làm người đàn bà xa chồng mềm nhũn đi. Một tay ả gạt khế tay gã đàn ông ra một tay vỗ vào lưng gã bồm bộp:

- Chỉ được cái thế là tài thôi. Để yên cho người ta đi. Chú không bế lên đến nơi thì hết sức thì... có mà ... dạo này không hiểu sao lại tăng đến ba, bốn cân.. Xem cửa giả thế nào đã... Làm cái gì cũng sồn sồn lên ...

Người đàn bà núng nính đi ra, tra chìa khoá vào ổ khoá vặn mấy vòng, trong khi đó gã đàn ông nhìn chăm chăm vào hồng cô ta. Khi Hồng quay lại, thì Vịnh gật gù:

- Chà. Thế mới biết bà chị khôn...Cẩn thận thế mới phải chứ ...Mà quả bà chị có lên cân thật...Cái gì cũng phì ra ..Trông đến là..

Gã tiến nhanh về phía Hồng, nắm tay người đàn bà bước lên cầu thang. Hai người vừa đến bậc cuối cùng của tầng một thì ổ khoá rung lên khe khẽ. Hai người nhất loạt quay lại thì cánh cửa đã mở toang. Thuỷ bước vào mặt hầm hầm, giọng như quát:

- Hai ông bà lên tầng hai làm gì đấy ?

Cả hai người đứng sững lại. Hồng cố nén hơi thở ròn rập. Giọng ấp úng :

- À... À. Thuỷ về đây con....Mẹ định đưa chú Vịnh lên chỗ gác thượng... xem chỗ hôm nọ mưa to... bị thấm để chú biết gọi thợ đến chữa. ...Nghe nói mấy hôm nữa có đợt mưa to.

Đưa con bĩu mồm, nhưng rồi lại mím miệng lại ngay. Đôi môi nhếch trề ra:

- Kể ra bà phản xạ cũng nhanh. Bịa lý do cũng có vẻ hợp lý đấy nhỉ . Giải.

Người mẹ cố cười để dàn hoà cho mọi việc bình thường :

- Kìa Hải. Sao con lại nói thế? Mùa mưa sắp đến. Nước chảy xuống ố hết tường. Bố con vắng nhà. Con đi suốt có lúc nào ở nhà đâu nên mẹ...

Thuỷ gầm lên, tay vung thật cao bực bội:

- Thôi đi. Bà nói thế nghe chói lểm. Không bịt mắt được tôi đâu

Hình như im lặng mãi không tiện, Vịnh mới lên tiếng. Đầu tiên gã nhoèn cười, rồi nghiêm mặt lại:

- Thuỷ. Sao cháu lại ăn nói hỗn với mẹ cháu thế? Cháu có việc gì bực bội với bè bạn ở ngoài không giải quyết được lại về trút vào mẹ phải không?

Vừa nói ông ta vừa chậm chậm đi xuống cầu thang như đếm từng bước :

- Nào cần gì cứ nói với chú. Chú sẽ giải quyết hết. Khó mấy cũng không ngại. Cháu biết tính chú rồi đấy. Đứa nào, bằng

nào đụng vào cháu...Nói đi, đừng ngại..Chú cháu chứ có phải người ngoài đâu. Chưa cần đến bác Lung bạn bố cháu mà chú đã có thể...

Thủy trợn mắt nhìn Vịnh, giọng gầm lên:

- Ông cút khỏi nhà tôi ngay. Đừng giả vờ ân nghĩa đều ra nữa. Khoá cửa nhà rồi dắt nhau lên gác hai làm gì....Tôi thừa biết. Thằng này có điếc có mù đâu cơ chứ.

Vịnh cau mặt làm mặt giận thật sự, Giọng gã oang oang cố át tiếng của Thủy:

- Chú cấm cháu ăn nói hàm hồ như thế. Chẳng may người ở ngoài nghe thấy thì người ta nghĩ gì về cái gia đình tử tế này. Thế là hỗn ...Không được ...Chú với bố cháu là anh em. Còn hơn cả ruột thịt. Cháu còn bé cháu hiểu làm sao được .

Vừa nói Vịnh vừa vung tay lên ra điều giận dữ. Có lẽ vì quên, cũng có thể vì vung tay quá mạnh khi tay giơ lên chiếc đĩa dút trong túi tuột ra lăn lông lốc xuống cầu thang. Ông ta lao xuống thật nhanh, nhưng không kịp. Hải nhật chiếc đĩa lên nhếch mép đọc một cách diễu cợt :

- *Đỉnh điểm tình yêu.* Hay thật. Chắc ông bà mang cái đĩa khốn nạn này lên xem gác thượng có bị thấm nước không chứ gì...

Vịnh lúng túng đi nhanh xuống chìa tay ra:

- Không. Cháu nhầm. Ấy, ấy. Cái đĩa ấy chú vừa bắt của mấy cậu ở cơ quan chú ...Chúng nó dám xem thứ này tại nơi làm việc...Mẹ, mẹ cháu không có liên quan gì đâu. Đưa, đưa cho chú để chú có bằng cứ về kiểm điểm mấy đứa hư hỏng ở cơ... quan chú

Hồng lấp bắp, vịn tay vào thành cầu thang đi nhanh xuống

:

- Đĩa gì thế ? Đưa mẹ xem nào.

Thủy cầm chiếc đĩa vung vẩy, mặt giận dữ:

- Thôi. Bà cũng đừng giả vờ nữa. Còn ông Vịnh. Ông cút ra khỏi nhà tôi ngay. Nếu không ông đừng trách tôi.

- Kìa con. Chú Vịnh...

Thủy gườm gườm nhìn mẹ:

- Tôi cảm bà nói nữa. Còn ông. Tại ông điếc hay sao mà không nghe thấy những lời tôi nói. Ông có định cút ra ngay không thì bảo .

Vịnh gật gật đầu, tay vẫy nhẹ nhẹ. Giọng hạ thấp, thì thào như sợ ai nghe thấy:

- Thôi được rồi. Lúc này cháu đang giận. Mà giận thì bao giờ cũng mất khôn, do không bình tĩnh. Nên chú không muốn giải thích. Lúc này chú chỉ muốn nói. Những điều cháu nghĩ, cháu nói là không đúng đâu. Như vậy là oan cho chú và nhất là cho mẹ cháu. Nếu điều này lọt ra ngoài thì chú là đàn ông có thể chịu đựng được nhưng mẹ cháu sẽ mang tiếng ...Gia đình ta...

- Ông không phải bẻm mép nữa. Chả cần tôi nói mà cả khu phố này , bao nhiêu người trên Tổng công ty, trên Tập đoàn người ta đã nói cho tôi biết ông bà lén lút đi ăn uống ở đâu. Vào những nhà nghỉ, khách sạn nào. Tôi mới đầu cũng không tin vì cho là người ta vu khống, đặt điều do ghen ghét ...Bác Lung hôm nọ đến đây gặp tôi cũng hình như định nói gì đấy...Lúc đó bà về nên. Bác ấy lại thôi...Giờ thì tôi nhận ra rồi...Tôi đã mất bao nhiêu thời gian điều tra...

Thủy chìa chiếc đĩa ra :

- Nhưng sự việc xảy ra hôm nay, với cái này thì ...ông bà giải thích thế nào?

Hồng cúi mặt, giọng mềm nhũn năn nỉ :

- Kia Thủy. Mẹ xin con. Đừng nghĩ sai về mẹ như thế. Tội lắm con ơi. Mẹ..mẹ xin thề là...

Mặt đứa con tự nhiên đỏ ửng lên:

- Tôi mà lại nghĩ sai cho bà. Thế bà có biết chính con Hạnh còn nhìn thấy bà và ông này ôm nhau ở phòng này không. Nó cắn răng lại định không nói cho tôi biết. Nhưng vì thấy nó chán nản bỏ học đi đàn đúm với bọn hư hỏng ...Nó không biết rọu chề gì cả..nay cũng nốc ừng ực để quên đi tất cả ...Vì thương nó, tôi mới cố gắng hỏi, thì con bé khóc nấc lên kể lại những gì nó thấy...Còn hôm nay..hai người định mang cái đĩa khiêu dâm lên phòng xem để rồi...Đồ khốn nạn .

Hình như Vịnh nuốt một chút, cúi đầu xuống rồi chém tay xuống phân trần:

- Tại sao cháu có thể nghĩ như thế nhỉ ...Dù thế nào chú cũng là em của bố cháu, được bố cháu cứu mạng ...Chú chịu ơn như thế chẳng lẽ...

- Sự việc rành rành ra thế mà ông còn trí trá...Ông định trả ơn bố tôi như thế hả. Ông là một thằng đẽu. Một thằng lừa lọc, khôn nạn. Tốt nhất là ông cầm mòm và cút khỏi nhà tôi. Đừng để tôi phải điên lên ...Thì chưa biết chừng ...

Thuỷ lao vào bếp, rút con dao trắng xoá lao ra:

- Ông có cút không thì bảo..Nếu không tôi sẽ xĩa cho ông một nhát..Lúc đó thì..

Hồng run lên bần bật hết nhìn Vịnh lại nhìn con trai mình. Hai tay chắp vào nhau, miệng rối rít:

- Thuỷ, Thuỷ. Mẹ xin con đấy. Mẹ vái lạy con. Tất cả do... Chú Vịnh...Chú còn đứng đây làm gì..Cháu nó .

Vịnh giơ tay lên rồi làm động tác hạ hạ tay xuống :

- Được rồi. Được rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi Thuỷ. Chú, chú sẽ đi, sẽ đi. Để lúc nào cháu bớt giận, chú sẽ....

Thuỷ quát mắt lên :

- Chốc nữa tôi sẽ đến chỗ bác Lung để tôi hỏi thêm chuyện này

Vịnh xoa xoa tay :

- Thuỷ. Cháu đừng làm thế. Không có bác Lung lại hiểu lầm lúc đó thì... Cháu...Gì thì gì cũng phải bình tĩnh

Thuỷ vung tay thét văng lên :

- Cút. Cút ngay. Đồ chó má...

34.

Trong phòng thuyền trưởng Sơn. Hai bố con im lặng đến nỗi nghe rõ tiếng sột soạt không rõ vì sao. Tiếng những bộ phận bằng thép trong phòng, hay ngoài hành lang xiết vào nhau. Rồi bỗng nhiên một tiếng sét thật to mở đầu cho hàng loạt tiếng sấm nổ vang. Tiếng sấm vừa tạm ngớt thì tiếng sóng rộ lên, vỗ oà oạt vào mạn tàu cùng tiếng mưa ào ạt. Con tàu chao đảo, lắc lư. Ông Sơn giơ bàn tay cầm hộp bia bóp mạnh. Hộp bia phát ra tiếng ồm ộp khô khan. Ngửa cổ dốc hộp bia vào mòm, mặt nhăn lại như đang uống một thứ nước đắng chát. Hộp bia

đặt trên bàn. Ông ngồi lặng đi, bàn thần. Một lúc sau mới khàn khàn hỏi :

- Đúng thế hả con?

Thủy thở dài, giọng rất nhỏ :

- Thì rành rành trước mặt con. Rồi bao nhiêu người kể cho con.

- Có sợ họ bịa đặt, dựng chuyện để phá nhà mình không ?

- Một người thì con không tin. Nhưng đây là hàng chục người nói . Ngay cả con Hạnh nó cũng chứng kiến. Chả nhẽ nó dựng ra một chuyện xấu xa này hay sao.

Thuyền trưởng Sơn lại im lặng. Ông thở thành tiếng một cách nặng nề. Im lặng. Chỉ có tiếng gió rũ rĩ ngoài cửa sổ cùng tiếng sóng chồm lên, đập mạnh vào thành ô cửa sổ. Giọng ông khò khè như đang bị vướng cục gì trong cổ:

- Bố không thể ngờ....Thằng Vịnh lại đều giả..chó má đến thế...Vậy việc học hành của con Hạnh ...

Thủy cũng thở gấp gấp nén cơn giận đang sôi lên:

- Mấy hôm sau. Con rủ bọn bạn thân định tìm thằng cha Vịnh cho nó một trận nhớ đời. Nhưng chắc đánh hơi thấy nên hẩn trốn biệt ở xó xỉnh nào không biết. Rồi con còn lên tận cơ quan của bác Lung tìm định nói với bác ấy

Thuyền trưởng Sơn chồm người lên hỏi:

- Thế có thấy bác ấy không ?

Thủy lắc đầu:

- Các chú ở đội cảnh sát bảo bác ấy đi công tác trong Nha trang...Hình như có vụ buôn lậu gì đấy to lắm, buôn xong bọn ấy còn phá cả tàu để phi tang nên bác Lung phải trực tiếp vào trong đó

Thủy nói đến đây khe khẽ lắc đầu, mắt rơm rớm:

-....Nhìn con Hạnh con thương nó quá. Con cũng chỉ biết khuyên nó quên hết đi để đầu óc vào chuyện học hành. Vì đời còn dài. Nhưng xem ra con bé...có vẻ chán hết. Nên hôm nào con cũng phải kèm bằng được nó đến trường.

Ông Sơn thở khụt khịt:

- Bố mừng vì con biết thương em. Đùm bọc, che chở nó lúc hoạn nạn này.

- Nghe con khuyên giải, trước mặt thì nó có vẻ nghe lời. Nhưng chả biết khi một mình nó thì thế nào. Con có kèm được nó hai tư trên hai tư giờ đâu. Nhỡ nó nghĩ quần làm sao thì...

Ông Sơn trầm ngâm, thở dài, lắc đầu :

- Nếu chuyện ấy xảy ra thì cũng đành chịu chứ sao. Thế còn việc của con ...

Thủy im lặng một lúc rồi nói thật chậm:

- Việc của con ...Con có lỗi với bố. Con không chịu học hành tử tế. Nên ngàn này tuổi đầu vẫn là thằng ăn bám.

Đang nói Thủy ngừng bật nhìn lên ảnh ông nội:

- Con cũng định chờ bố về. Con muốn bố xin cho con xuống tàu làm thủy thủ ...Con sẽ cố gắng...Rồi biết đâu đấy ..Con lại thành thuyền trưởng thuyền trưởng như bố, như ông...

- Chuyện đó tính sau. Muốn thế con phải cố gắng nhiều..Nhưng mà này...

- Bố nói gì ạ

Thuyền trưởng Sơn khẽ lắc đầu nhìn con giai :

- Hai anh em con sau chuyện đó với mẹ...bà ấy ..Thì chuyện tiền nong ...Ông Sơn hơi ngáp ngừng giây lát. Đại khái khi con hay em con cần tiền ?

Thủy nhìn bố, nói một cách tự tin:

- Bố khỏi lo đi. Sau khi việc đó xảy ra. Con cũng tìm xem nhà có gì để bán lấy tiền cho hai anh em con đủ sống đợi bố về. Nhưng may quá hôm chú Lân đến nhà. Con định cố dẫu chú ấy...Nhưng sau con nghĩ lại. Nên con nói hết cho chú ấy biết, nhờ chú ấy nói với Tổng công ty để con lên lấy lương của bố hàng tháng.

Mặt ông Sơn hơi răn ra :

- Chú Lân đến nhà ta ...Con làm như thế thật sao .

- Con cũng tính đi tính lại...Sau con nghĩ chú ấy là người tốt, lại biết bố đang ở đâu nên con.. Chú ấy cũng khuyên con cố chịu đựng để đợi bố..

- Chú Lân là người tốt ...Bố cũng tin như thế ..Chỉ có điều

- Bố yên tâm đi. Máy lần còn gặp, chú ấy đều bảo. Con cần gì thì chú ấy sẽ giúp.

- Chú ấy hứa giúp con à ?

- Vâng. Không tin bố gọi điện thoại cho chú ngay bây giờ .

Mặt thuyền trưởng Sơn ửng lên, rang rỡ hẳn :

- Ừ nhỉ. Nhưng mà...Hồi tàu ở ngoài biển xa quá...Điện không có để sạc pin...Điện thoại của bố đã cho mất...Đúng rồi..Gọi điện cho chú Lân. Điện thoại con đâu? Xem chỗ này có sóng không ?

Thuỷ thọc tay vào túi, ngấn mặt ra, rồi lại lục tất cả mọi túi áo quần:

- Chết, chết. Hay là con đánh rơi xuống biển mất rồi...

- Sao lại thế. Cố tìm thử xem nào. Ông bố đỡ mặt, hấp tấp dục con trai.

Đưa con cầm lon bia lên bật nắp tu một ngụm dài để lấy lại bình tĩnh. Đặt lon bia xuống, ngẩng mặt lên trần nhà. Chợt nó reo lên:

- Con nhớ ra rồi. Phải rồi....

Người bố cuống quýt:

- Điện thoại hả. Tìm thấy ? Ở đâu ?

Gã thanh niên mới lớn đi nhanh về phía ba lô. Đưa tay lần lần, rồi rút điện thoại ra chìa trước mặt bố:

- Mất làm sao được.

Ngay sau đó nó lại reo lên mừng rỡ:

- Có sóng. Ở đây có sóng bố ạ. Sóng mạnh là khác. Viettel chuẩn thật.... Con bấm số chú Lân nhé

Nghe con nói thuyền trưởng Sơn lộ ra vẻ cập rập ít thấy ở những người đã quá dạn dày với sóng gió biển cả và những va chạm. Ông lấp bắp, giọng hơi run run:

- Bấm đi. Con bấm đi. Có thể... ông ấy đã thuyết phục được Tổng công ty...với Tập đoàn rồi.... Hôm nay ...Biết đâu lại có tin mừng.

Nói xong ông im lặng, tai ngếch lên hướng về phía con trai đang bấm máy như để lắng nghe ngay cả tiếng những nốt bấm phát ra những tiếng tít tít rất khẽ. Rồi ông ngấn người ra khi nghe con trai nói về mừng rỡ:

- Bố nói chuyện đi. Được rồi đấy. Đã có tiếng của chú Lân đây này.

Ông Sơn gần như chộp lấy máy trong tay đứa con, áp nhanh vào tai mình. Miệng líu lại :

- A lô . A lô.

Thủy nhìn động tác của bố, biết bố đang nôn nóng nó nhắc:

- Bố cứ từ từ. Loa máy con ngon lắm. Đừng áp sát tai vào thế hại óc lắm. Mà có khi còn bị ù không nghe rõ đâu.

Ông Sơn nhíu mắt lại, xoa tay rồi rít :

- Im, im. ..A lô. Anh Lâm hả...Chính uỷ Lâm hả?. Tôi Sơn. Thuyền trưởng Sơn tàu Hạnh Phúc của mình đây. Nghe thấy không...Tốt...Nghe tiếng tôi rõ lắm hả ...Được rồi. Khỏe. ...Vẫn bình thường ...Rồi. Anh đến nhà tôi rồi chứ gì ...Nhà tôi và các cháu vẫn bình thường hảừ

Đưa con đứng kề bên cau mặt:

- Chú ấy lại nói dối cho bố yên lòng rồi.

Ông Sơn lại xoa tay :

- Sao vợ tôi bảo định gọi điện cho tôi, nhưng không được hả...Ừ trên tàu ...ừ anh bảo là tôi cho điện thoại rồi hả...

Mặt thẳng con các méo đi. Bàn tay co lại thành nắm đấm:

- Chú ấy lại bịa rồi.

Ông Sơn xoa tay càng mạnh:

- Thôi được rồi. Chuyện ấy tính sau. Thế ...Còn việc tàu Hạnh Phúc anh đã báo cáo với Tập đoàn...Với Tổng công ty chưa....sao...sao. Nói rõ xem nào...báo cáo rồi hả? Với cả chủ tịch Tập đoàn, với Tổng giám đốc ...Ừ. ... Hội đồng quản trị đã họp... Được rồi...năm phiên ..Nghe rõ rồi...Năm phiên tất cả....Thôi nói ngay quyết định của họ đi .

Thuyền trưởng Sơn nhíu mắt, càng áp sát điện thoại vào tai. Tay bỗng nắm chặt vào thành bàn. Mồm ông há hốc ra một lúc rồi quát to lên:

- Sao?...Tại sao ? họ nói gì...Ông nói lại xem nào...

Đến lượt đưa con hoảng hốt nhìn khuôn mặt hết tái nhợt lại đỏ ửng của bố. Bàn tay của ông nắm vào bàn chắc đến nỗi nổi lên những đường gân. Đầu gối run run khiến đưa con giơ tay ra chạm vào tay người bố.

- Kia bố. Bố...Bình tĩnh đi bố...Con..con.

Người bố không một chút để ý đến lời nói của đứa con. Da mặt ông đỏ tía lên. Ông gầm lên:

- Thế anh có bảo họ rằng...Bỏ tàu Hạnh Phúc là sẽ mất đi..hàng chục tỷ ...Anh nói rõ ràng như thế chứ ...Sao sao...Vẫn dứt khoát bỏ con tàu này mặc nó lên đênh ra sao thì ra à....Đồ khốn nạn. Cả một lũ khốn nạn....Trời...Thế anh có hỏi họ ...Vì sao họ lại xử sự một cách lằng phí, vô trách nhiệm ...đã man như thế không...Họ nói thế nào ...

Thủy rụt rè đưa tay đặt lên bàn tay đang run lẩy bẩy của bố. Tiếng chính uỷ Lâm vang qua điện thoại lúc to, lúc nhỏ:

- Họ bảo đoàn thành tra....điều tra....Con tàu này ...Nếu đưa nó về thì...nó sẽ bị coi như một bằng chứng ...tìm ra những ẩn khuất sau vụ mua, bán...Môi giới...Giá gốc...Giá mua của ..Hạnh Phúc...Vì trên tàu ...lý lịch ..con tàu vẫn ...Tập đoàn có nhiều việc cần...già lại...Nhưng không..cụ thể..rành mạch như Hạnh Phúc ...của mình ...Vì thế cứ để nó lên đênh trôi...Hoặc tốt nhất...là Hạnh Phúc ..xuống biển...

Ông Sơn gào lên:

- Tức là họ bảo cho nó chìm xuống biển chứ gì...Thế anh có nói là còn tôi..Thuyền trưởng Nguyễn Sơn đang ở trên tàu ... Sao ..sao anh có nói hả ...Nói kĩ ... Họ ..bảo sao.. Tôi nghe đây..Nghe rõ lắm..Anh cứ nói đi

Thuyền trưởng Sơn lại im lặng. Trong khi đưa con trai ngơ ngác nhìn bố. Giọng chính uỷ Linh vang lên chập chùng :

- Họ bảo...anh tự động, tìm cách rời ...khỏi...tàu Hạnh Phúc càng sớm càng tốt để...tránh nguy hiểm...Nhưng họ dặn... Trước khi rời tàu..thì huỷ hết toàn bộ...Hồ sơ..lý lịch..Hạnh Phúc ...Nghe nói tay Vịnh...Đúng rồi. Vịnh... em anh ấy lên làm hồ sơ...để khi anh về thì Tập đoàn...Tổng công ty sẽ có hình thức khen thưởng thích đáng cho anh...cả kinh tế và huy...chương gì đấy...

Đến lượt tay người con nắm lại :

- Lão Vịnh lại dính vào à...Đồ ...

Thuyền Trưởng Sơn thét vào máy:

- Anh nói hộ...với Tập đoàn..Tổng công ty...Tôi...Không mượn..cái mặt nó làm những gì dính dáng với tôi Đồ chó má. Quân lừa đảo...Tôi không cần. Tôi không cần. Sao ? Trung tá Lung gặp ông hỏi chuyện à ? Sao. Ông lại bảo lên hỏi Tập đoàn, hỏi Tổng Công ty...Sao ông không nói hết tình trạng của tàu

Hạnh Phúc, của tôi cho cậu ấy biết..Nó là thằng bạn tôi. Ông... Ông...

Tiếng chính uỷ Linh vang lên lúc to, lúc nhỏ:

- Trung tá Lung ... bảo đã có ...chuyên án về ..những con tàu kiêu..tàu Hạnh Phúc...

Thuyền trưởng Sơn gầm thật to:

- Thế thì ông cứ cho cậu ấy biết hết đi. Lung là bạn tôi. Bạn thân lắm..Từ nhỏ ...Nó sẽ tìm ra..mà phải tìm ra ..chứ không thể để sự vô trách nhiệm như thế này được.. Đây là vụ án lớn.. Sao... Sao chỉ thị của Tập đoàn, của Tổng công ty không cho cung cấp à

Giọng chính uỷ Linh:

- Đúng thế đấy...Tôi... Yêu cầu của Đảng uỷ...tôi..tôi..chấp hành...Khi nào anh về...thì..may ra..chứ mình tôi..làm thế nào được..

- Sao, sao..Mình anh không làm thế thì...Sao sao. Không nói nữa à...

Thuỷ thấy bố loạng choạng, nó đưa tay cầm điện thoại, nói khẽ như sợ bố cáu giận:

- Chỗ này không có sóng mà bố.

- Không...có ..sóng

Ông Sơn đưa tay quờ quạo trên mặt bàn. Ông lão đảo đứng không vững. Thằng con trai hoảng hốt ra đỡ thân hình đang uốn éo như xấp đổ của bố. Nhưng bố nó lại gạt tay ra. Đầu lơ lơ lắc. Mồm lảm nhảm:

- Thế là tàu hạnh Phúc...chính thức thành con tàu ma rồi sao...tàu ma....tàu ma ...tàu Hạnh Phúc của tôi....Tôi sẽ về ..Tôi sẽ nói hết cho trung tá Lung, thằng bạn của tôi...nó sẽ làm ra hết..Nó sẽ phanh phui tất cả ..Nhưng còn lúc này. Con tàu Hạnh phúc của ..tôi

Ông chọt gào lên đến khản giọng:

- Cả tôi nữa.... Số phận của tôi...Cũng bị bỏ rơi ..thật sao..Tàn nhẫn quá...Khủng khiếp quá ...Biển mệnh mông thế này...Sóng to, gió lớn thế này...tàu Hạnh Phúc ..Tựa vào đâu ... Dựa vào đâu ...Kinh quá...Ác quá...

Tiếng ông sau đó lại bé dần đi, rồi ông lão đảo đưa tay quờ quạng như người mù. Đứa con hốt hoảng ôm chặt lấy bố. Hai bố con cũng ngã nhào xuống sàn...

Ngoài ô cửa sổ tròn xoe tiếng mưa gõ càng to ràn rạt vào khung cửa. Rồi tiếng sấm sét rền vang làm con tàu cũng rung cùng những làn chớp vàng xé toạc không gian đen kịt của biển khơi đang chao đảo.

*Khởi thủy Quỳnh Mai 8 giờ kém 5 ngày 12/12/2012
Viết xong tại Trại sáng tác NXBCA- Quảng ninh tháng/6/2013
Sửa lần cuối Quỳnh Mai tháng 11/2013*

Nguyễn Hiếu